

การใช้วัสดุนอกประเพณีนิยมในการเขียนสีน้ำภาพทิวทัศน์

Use non traditional medium for painting water color

Land scape

โดย

นายภัทรพร เลียนพานิช

โครงการวิจัยสร้างสรรค์ และบริการสังคม

ประจำปี 2558

ลิขสิทธิ์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

หอสมุดกลาง สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

Barcode.....

เลขเรียกหนังสือ.....

.....

หนังสืออ้างอิง ใช้เฉพาะในห้องสมุดเท่านั้น

ชื่องานวิจัย การใช้วัสดุนอกประเพณีนิยมในการเขียนสีน้ำภาพทิวทัศน์

ชื่อผู้วิจัย นายภัทรพร เลี่ยนพานิช

ปีงบประมาณ 2558

การเสนอโครงการการศึกษาวิจัยประจำปี 2558 เป็นโครงการศึกษาวิจัยการใช้วัสดุนอกประเพณีนิยมวาดภาพในการเขียนภาพทิวทัศน์สีน้ำในที่นี้จะใช้วัสดุต่าง ๆ นำมาทดลองเขียนภาพทิวทัศน์ ประจำปีงบประมาณ 2558 มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัยเนื่องด้วยงานจิตรกรรมสีน้ำเกิดขึ้นเพราะความต้องการบันทึกของมนุษย์ มนุษย์ได้พัฒนาการบันทึกจากการแกะสลักร่องรอยบนแผ่นหิน หรือในถ้ำ มาใช้การทาสีดื่กกิ่งไม้ หรืออะไรก็ตามที่หาได้มาจุ่มเลือดสัตว์ หรือบดหิน ดิน ผสมยางไม้ต่าง ๆ ในการเขียนภาพตามผนังถ้ำหรือที่อื่น ๆ งานจิตรกรรมสีน้ำ เป็นที่นิยมใช้การทำงานจิตรกรรมในอดีต เป็นระยะเวลานานมากทั้งยุโรปและเอเชีย รูปแบบการเขียนสีน้ำในเอเชียนั้นคือรูปแบบการเขียนสีน้ำของจีน เนื่องจากชาวจีนนั้นมีความชำนาญในการใช้พู่กันอย่างสูง เพราะจากวัฒนธรรมการเขียนตัวอักษร รวมถึงการพัฒนาระดาษให้เหมาะกับการเขียนด้วยพู่กัน ในลักษณะต่าง ๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้นเทคนิคสีน้ำส่วนมากจะใช้แต่พู่กัน จึงมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำวัสดุที่นอกจากพู่กันวาดภาพ หรือใช้ชุดขีดให้เกิดร่องรอยมาใช้ว่าสามารถสร้างงานสีน้ำแบบไหนได้บ้าง เพื่อหาแนวทางและสามารถใช้อุปกรณ์ที่ทดแทนในการวาดภาพสีน้ำเพื่อเป็นการสร้างสรรค์และต่อยอดให้กับการศึกษาในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงได้ ต้องขอขอบคุณบิดา มารดา ญาติพี่น้องทุกท่าน อาจารย์ธงชัย รักปทุม อาจารย์สมศักดิ์ เขาวนธดาพงศ์ อาจารย์ปริญญา ตันนิตสุข อาจารย์สรณรงค์ สิงท่นนี อาจารย์ศุภชัย สุกชีโชติ อาจารย์เฉลิมศักดิ์ รัตนจันทร์ และอาจารย์อีกหลายท่านที่ให้คำปรึกษาในการสร้างสร้งงานวิจัยครั้งนี้และติดตามในการทำวิจัยของข้าพเจ้าตลอดเวลา รวมทั้งเพื่อน ๆ ที่เป็นกำลังใจให้เสมอมาในการทำวิจัยครั้งนี้

ทั้งนี้ขอกราบขอบคุณสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ให้การสนับสนุนงบประมาณในการทำวิจัยในครั้งนี้

คำนำ

งานวิจัยเรื่อง การใช้วัสดุนอกประเพณีนิยมในการเขียนสีน้ำ ปัจจุบันเรานิยมเขียนภาพสีน้ำกันอย่างแพร่หลาย ความนิยมในการเขียนภาพสีน้ำเพราะความงดงามของสีน้ำ การสะดวกในการพกพา ไม่มีกลิ่น และเป็นอันตราย และแสดงให้เห็นถึง มิติของสี ความซับซ้อนของพื้นภาพ แสง ลักษณะเหล่านี้ เกิดจากการระบายที่มีความเข้าใจและฝึกฝนของศิลปิน นอกจากนั้นแล้ว สีน้ำยังมีเสน่ห์ ในการนำออกไประบายยังสถานที่ต่างๆ หรืออาจจะใช้สีน้ำช่วยระบายเป็นภาพร่างสำหรับการทำภาพสเก็ตในการเขียนภาพสีน้ำมัน หรือสีอะคริลิก

สำหรับในประเทศไทย ครั้งหนึ่งในปี พ.ศ. 2528 – 2538 การทำงานศิลปะร่วมสมัยด้วยเทคนิคสีน้ำเป็นที่นิยมกัน และได้รับการยอมรับมากขึ้น มีการค้นคว้า และพัฒนาเทคนิค กว้างขวางออกไปมากมายโดยศิลปินกลุ่มหนึ่ง ที่เกิดจากการรวมตัวของคณาจารย์วิทยาลัยช่างศิลปะ และศิลปินอิสระ ในนามกลุ่ม “ กลุ่ม White “ ทำให้ศิลปินและนักเรียนนักศึกษาในสมัยนั้น หันมาให้ความสำคัญกับการใช้สีน้ำในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะกันอย่างกว้างขวางมากขึ้น

คุณสมบัติของสีน้ำมีความโปร่งแสง เมื่อเวลาเราเขียนลงบนกระดาษสีขาวหรือสีอ่อน จะทำให้เห็นเนื้อของกระดาษ หรือทำให้เกิดรอยที่แปรต่าง ๆ โดยที่เราสามารถสร้างสรรค์ภาพออกมาได้ไม่ว่าจะเป็นหุ่นนิ่ง ทิวทัศน์ หรือ ภาพคนเหมือน เราสามารถใช้สีน้ำในการสื่ออารมณ์บรรยากาศต่าง ๆ ด้วยการผสมผสานเทคนิคต่าง ๆ ของสีน้ำ สีน้ำต้องการความใส ความสดของสีโดยการใช้สีน้ำเป็นตัวกลางในการผสมสี ซึ่งเราสามารถมาสร้างสรรค์ได้อย่างอิสระ ซึ่งในบางครั้งสีน้ำสามารถสร้างสิ่งที่เราไม่เคยคิดขึ้นได้ให้เกิดขึ้นในภาพ

จากที่กล่าวมาข้างต้นเทคนิคสีน้ำส่วนมากจะใช้แต่พู่กัน จึงมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำวัสดุที่นอกจากพู่กันวาดภาพ หรือใช้ชุดขีดให้เกิดร่องรอยมาใช้ว่าสามารถสร้างงานสีน้ำแบบไหนได้บ้างเพื่อหาแนวทางและความน่าจำเป็นในการวิจัยเพื่อเป็นการสร้างสรรค์และต่อยอดให้กับการศึกษาในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อไป

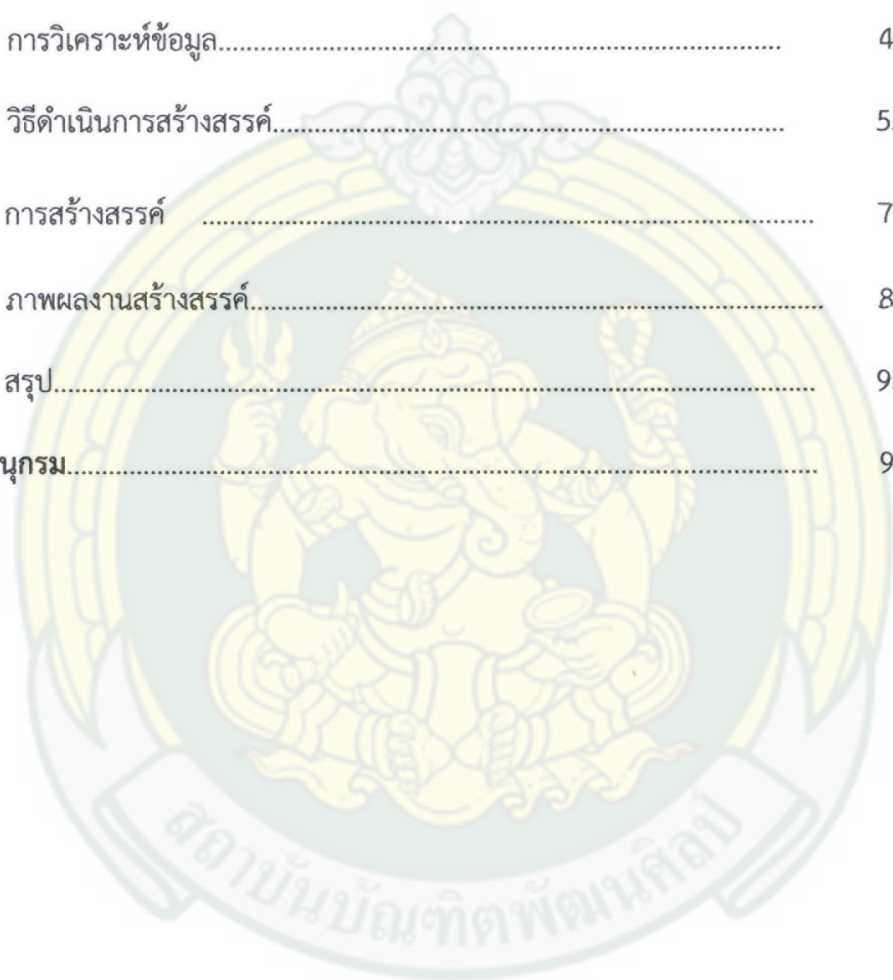
นายภัทรพร เลียนพานิช

2558

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย / สร้างสรรค์.....	2
กรอบการวิจัย/ งานสร้างสรรค์.....	2
ขอบเขตการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
ระยะเวลาและแผนดำเนินงาน.....	3
นิยามศัพท์.....	3
บทที่ 2 ที่มา.....	4
กล่าวถึงสื่อน้ำในโลกตะวันออก.....	7
พุทฺกัณจัน.....	8
หมักจัน.....	10
ราชวงศ์จัน.....	10
ราชวงศ์ถัง.....	11
ราชวงศ์ซ่ง.....	12
ราชวงศ์หยวน.....	15
จิตรกรรมสมัยใหม่.....	16
ภาพวาดญี่ปุ่น.....	19
จิตรกรรมฟิลิปปินส์.....	23

	หน้า
ประวัติการเขียนสีน้ำในประเทศไทย.....	24
บทที่ 3 ชนิดของสีน้ำ.....	30
ชนิดของพู่กัน.....	31
ชนิดของกระดาษ.....	36
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
วิธีดำเนินการสร้างสรรค์.....	55
บทที่ 4 การสร้างสรรค์	79
ภาพผลงานสร้างสรรค์.....	84
บทที่ 5 สรุป.....	93
บรรณานุกรม.....	96

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.....	4
ภาพที่ 2.....	5
ภาพที่ 3.....	5
ภาพที่ 4.....	6
ภาพที่ 5.....	6
ภาพที่ 6.....	7
ภาพที่ 7.....	7
ภาพที่ 8.....	9
ภาพที่ 9.....	9
ภาพที่ 10.....	10
ภาพที่ 11.....	11
ภาพที่ 12.....	11
ภาพที่ 13.....	12
ภาพที่ 14.....	12
ภาพที่ 15	13
ภาพที่ 16.....	13
ภาพที่ 17.....	14
ภาพที่ 18.....	14

สารบัญภาพ (ต่อ)

	หน้า
ภาพที่ 19.....	14
ภาพที่ 20.....	15
ภาพที่ 21.....	16
ภาพที่ 22.....	18
ภาพที่ 23.....	19
ภาพที่ 24.....	20
ภาพที่ 25.....	20
ภาพที่ 26.....	21
ภาพที่ 27.....	21
ภาพที่ 28.....	21
ภาพที่ 29.....	22
ภาพที่ 30.....	22
ภาพที่ 31.....	22
ภาพที่ 32.....	23
ภาพที่ 33.....	24
ภาพที่ 34.....	25
ภาพที่ 35.....	28
ภาพที่ 36.....	28
ภาพที่ 37.....	29
ภาพที่ 38.....	30
ภาพที่ 39.....	31

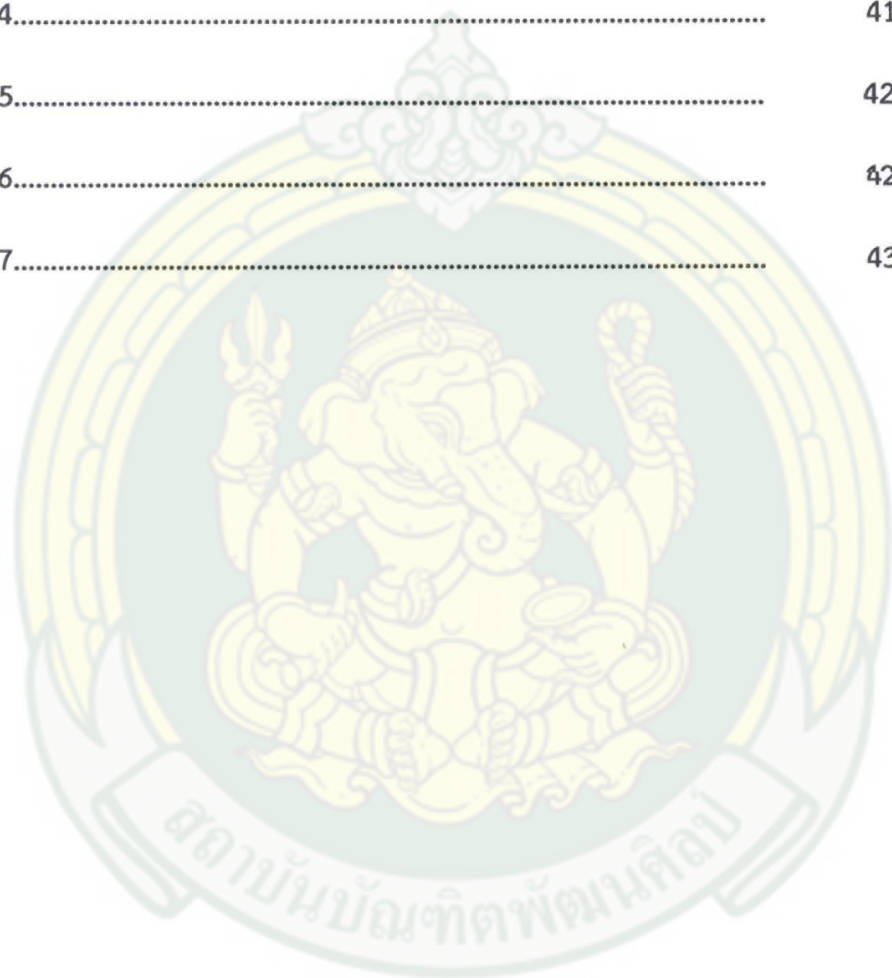
สารบัญภาพ (ต่อ)

หน้า

ภาพที่ 40.....	31
ภาพที่ 41.....	32
ภาพที่ 42.....	32
ภาพที่ 43.....	33
ภาพที่ 44.....	34
ภาพที่ 45.....	34
ภาพที่ 46.....	34
ภาพที่ 47.....	35
ภาพที่ 48.....	35
ภาพที่ 49.....	35
ภาพที่ 50.....	37
ภาพที่ 51.....	37
ภาพที่ 52.....	37
ภาพที่ 53.....	38
ภาพที่ 54.....	38
ภาพที่ 55.....	38
ภาพที่ 56.....	39
ภาพที่ 57.....	39
ภาพที่ 58.....	39
ภาพที่ 59.....	40
ภาพที่ 60.....	40

สารบัญภาพ (ต่อ)

	หน้า
ภาพที่ 61.....	40
ภาพที่ 62.....	41
ภาพที่ 63.....	41
ภาพที่ 64.....	41
ภาพที่ 65.....	42
ภาพที่ 66.....	42
ภาพที่ 67.....	43

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องด้วยงานจิตรกรรมสีน้ำเกิดขึ้นเพราะความต้องการบันทึกของมนุษย์ มนุษย์ได้พัฒนาการบันทึกจากการแกะสลักร่องรอยบนแผ่นหิน หรือในถ้ำ มาใช้การทาสี กิ่งไม้ หรืออะไรก็ตามที่หาได้มาจุ่มเลือดสัตว์หรือบดหิน ดิน ผสมยางไม้ต่าง ๆ ในการเขียนภาพตามผนังถ้ำหรือที่อื่น ๆ งานจิตรกรรมสีน้ำ เป็นที่นิยมใช้การทำงานจิตรกรรมในอดีต เป็นระยะเวลานานมากทั้งยุโรปและเอเชีย รูปแบบการเขียนสีน้ำในเอเชียนั้นคือรูปแบบการเขียนสีน้ำของจีน เนื่องจากชาวจีนนั้นมีความชำนาญในการใช้พู่กันอย่างสูง เพราะจากวัฒนธรรมการเขียนตัวอักษร รวมถึงการพัฒนากระดาษให้เหมาะกับการเขียนด้วยพู่กัน ในลักษณะต่าง ๆ

จากการที่ได้ศึกษาและทำงานทางด้านสีน้ำมาเราจะเห็นได้ว่า ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันการเขียนสีน้ำนั้นจิตรกรสีน้ำจะใช้พู่กันที่ทำจากขนสัตว์และเส้นใยสังเคราะห์ในการเขียนภาพสีน้ำแทบทุกชนิด จึงเป็นเหตุผลให้ค้นคว้าวัสดุนอกปะเพณีนิยมที่ใช้สำหรับการเขียนที่แตกต่างออกไปจากพู่กัน ในที่นี้ได้ทดลองค้นคว้าโดยใช้วัสดุต่าง ๆ นอกเหนือจากพู่กันในการสร้างสรรค์งานวิจัยขึ้นนี้

พ.ศ. 2528 – 2538 การทำงานศิลปะร่วมสมัยด้วยเทคนิคสีน้ำเป็นที่นิยมกัน และได้รับการยอมรับมากขึ้น มีการค้นคว้า และพัฒนาเทคนิค กว้างขวางออกไปมากมายโดยศิลปินกลุ่มหนึ่ง ที่เกิดจากการรวมตัวของคณาจารย์วิทยาลัยช่างศิลปะ และศิลปินอิสระ ในนามกลุ่ม “ กลุ่ม White “ ซึ่งศิลปินกลุ่ม White ประกอบไปด้วย นายวิโรจน์ เจียมจิราวัฒน์, นายนิติ วัตถุยา, นายเข็มรัตน์ กองสุข, นายวิโชค มุกตมณี, นายธงศักดิ์ หงส์แพง, นายสมศักดิ์ เข้าวธาตพงศ์, นายสรณรงค์ สิทธิเสนี, นางสาวศรวิพรรณ เจนหัตถการกิจ, นายปริญญา ดันติสุข, นายมนต์เกียรติ บุญมา, นายพิชิต ตั้งเจริญ, นายศุภชัย สุกชีโชติ, นายสุรพล แสนคำ, นายมนต์ชัย ขาวสำอาด, นายสมวงศ์ ทักลักษณ์รัตน์, นายศราวุฒิ ดวงจำปา, นายปัญญา วิจิตรธนสาร, ทำให้ศิลปินและนักเรียนนักศึกษาในสมัยนั้น หันมาให้ความสำคัญกับการใช้สีน้ำในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะกันอย่างกว้างขวางมากขึ้น

ศิลปินกลุ่ม White ได้คิดค้นวิธีการหลากหลายในการเขียนภาพด้วยสีน้ำทั้งการใช้วัสดุอื่น ๆ ที่นำมาแทนสีน้ำ วิธีการระบาย วิธีการวาด เทสี ฯลฯ ซึ่งได้เปิดโอกาสในการทดลองอย่างมากมากับการสร้างงานจิตรกรรมด้วยสีน้ำ พู่กันจึงเป็นเครื่องมือวาดภาพตามขนบนิยมที่ใช้กันก็จริงแต่ไม่สามารถสร้างแรงบันดาลใจได้ หรือมีผลในการสร้างร่องรอยแปลก ๆ ในการสร้างสีน้ำได้

การใช้พลาสติกในการสร้างสรรค์งานสีน้ำ

ข้อมูลจาก <https://watercolorpainting.com/plasticwrap/>

การใช้สีน้ำในการพิมพ์จากวัสดุธรรมชาติ

ข้อมูลจาก <http://cincinnatiartfamilymagazine.com/age-by-age>

จากที่กล่าวมาข้างต้นเทคนิคสีน้ำส่วนมากจะใช้แต่พู่กัน จึงมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเครื่องมือที่นอกจากพู่กันวาดภาพซึ่งปกติจะใช้ในสีน้ำมันหรือสีอะครีลิก หรือใช้ชุดขีดให้เกิดร่องรอยมาใช้ว่าสามารถสร้างงานสีน้ำแบบไหนได้บ้าง ที่เอามาทดลองทำในการเขียนสีน้ำ ในระยะที่ ๒ นี้ จะทดลองและเขียนในภาพทิวทัศน์ต่าง ๆ ให้เกิดรูปแบบและการพัฒนาที่ดีกว่าในระยะแรก

วัตถุประสงค์การวิจัย / สร้างสรรค์

๑. เพื่อทดลองค้นหาเครื่องมือวัสดุนอกประเพณีนิยมที่มีศักยภาพในการสร้างงานสีน้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒. เพื่อสร้างความเป็นไปได้ใหม่ ในการเขียนภาพสีน้ำด้วยอุปกรณ์และเครื่องมือที่นอกประเพณีนิยม

กรอบการวิจัย/ งานสร้างสรรค์

๑. ศึกษาแนวทางและเทคนิคในการเขียนภาพสีน้ำ ในลักษณะต่าง ๆ

๒.เลือกใช้กระดาษและอุปกรณ์ที่มีขายในประเทศไทยเพื่อหาข้อดีและข้อด้อยของวัสดุและการแสดงผลเมื่อนำมาเขียนด้วยสีน้ำ รวมทั้งวัสดุที่หาได้ในธรรมชาติ

ขอบเขตการวิจัย

ทดลองเขียนภาพทิวทัศน์เท่านั้น

กระบวนการ

ทดลองกับการเขียนภาพทิวทัศน์ด้วยวัสดุต่าง ๆ เช่น

- เกรียง
- ไม้กวาด
- ใบไม้

ฯลฯ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

จะได้การสร้างสรรค์ในการเขียนสีน้ำรูปแบบใหม่และสามารถนำไปต่อยอดสร้างสรรค์ในการสอนรายวิชาสีน้ำที่มีในการศึกษา และสอนสำหรับผู้สนใจทั่วไป

ระยะเวลาและแผนดำเนินงาน

- ๑.รวบรวมข้อมูลเอกสารสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์เกี่ยวกับศิลปิน และ ผลงาน ที่เกี่ยวข้อง
- ๒.รวบรวมข้อมูลงานสีน้ำจากอดีตถึงปัจจุบันในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพื่อหาข้อแตกต่างในการใช้พู่กันกับวัสดุต่าง ๆ ในการเขียน
- ๓.ทดลองใช้วัสดุนอกประเพณีในการเขียน
- ๔.วิเคราะห์ผลการวิจัยในขั้นแรก
- ๕.ปฏิบัติงานเชิงสร้างสรรค์
- ๖.สรุปผลการวิจัย

นิยามศัพท์

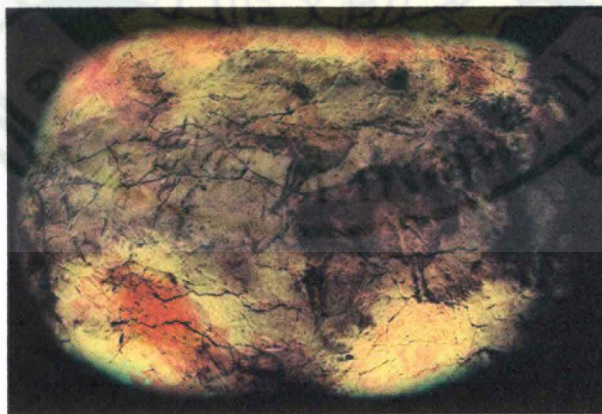
วัสดุนอกประเพณีนิยม คือ วัสดุที่นำมาเขียนสีน้ำที่มีใช้พู่กัน

บทที่ 2

ที่มา

สีน้ำมีมาตั้งแต่สมัยก่อนยุคประวัติศาสตร์ คนดั้งเดิมที่ใช้สีผสมกับน้ำเพื่อสร้างภาพวาดในถ้ำโดยใช้มือไม้และกระดูกในการผสมกับสีเพื่อขีดเขียนเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ชาวอียิปต์โบราณใช้สีน้ำในการตกแต่งผนังของปิรามิดและสุสานรวมทั้งสร้างผลงานบางชิ้นบนกระดาษที่ทำจากคัมภีร์ ประเทศจีนและประเทศญี่ปุ่นวาดสีน้ำบนผ้าไหมเช่นเดียวกับกระดาษทำด้วยมืออย่างประณีต ศิลปะของพวกเขาได้เต็มไปด้วยการวาดภาพวรรณกรรมและการประดิษฐ์ตัวอักษร แต่ภาพหลักคือโดยปกติจะเป็นภาพทิวทัศน์ที่มีมิติแสดงถึงวิถีชีวิตที่ลึกซึ้ง ลักษณะนี้คาดว่าจะจะเป็นแนวทางของสีน้ำตะวันตกในศตวรรษต่อมา ในประเทศอินเดียและเปอร์เซีย, ภาพวาด gouache “เทคนิคการวาดภาพด้วยสีน้ำผสมกาว” ภาพจะมีลักษณะที่บดบังโดยผสมกับน้ำนมสดที่สร้างขึ้นโดยชาวมุสลิมส่วนมากเป็นภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นความเชื่อ ศรัทธาจากศาสนาและต่อยอดมาจากศิลปะไบเซนไทน์

ตัวอย่างแรกของการวาดภาพสีน้ำเราต้องย้อนเวลากลับไปหารากของการวาดภาพสีน้ำ คือเวลาเมื่อมนุษย์ยุคก่อนประวัติศาสตร์หรือมนุษย์ถ้ำได้สร้างภาพวาดฝาผนังภายในถ้ำขึ้นเพื่อเป็นการจดบันทึกวิถีชีวิตของพวกเขา ภาพวาดของพวกเขาที่มีส่วนผสมของสีเหลือง ถ่านและสี วัสดุธรรมชาติอื่น ๆ มาทำเป็นภาพวาด สีน้ำบนกระดาษปาปิรัสยังใช้ในรูปแบบศิลปะอียิปต์ ในทวีปเอเชีย ภาพวาดจีนแบบดั้งเดิมเป็นการพัฒนาในรอบ 4000 ก่อนคริสตกาล ส่วนใหญ่เป็นสื่อกลางในการตกแต่งและโฆษณาชวนเชื่อ ในศตวรรษที่ 1 จึงเกิดศิลปะของการวาดภาพจิตรกรรมฝาผนังเพื่อรับใช้ศาสนาต่อเนื่องมาในศตวรรษที่ 4 ภาพสีน้ำทิวทัศน์ได้ถือกำเนิดในทวีปเอเชียและมีรูปแบบที่แตกต่างจากยุโรปซึ่งเป็นรูปแบบการเขียนที่อิสระและแฝงความเป็นวัฒนธรรม วิถีชีวิตชาวตะวันออก

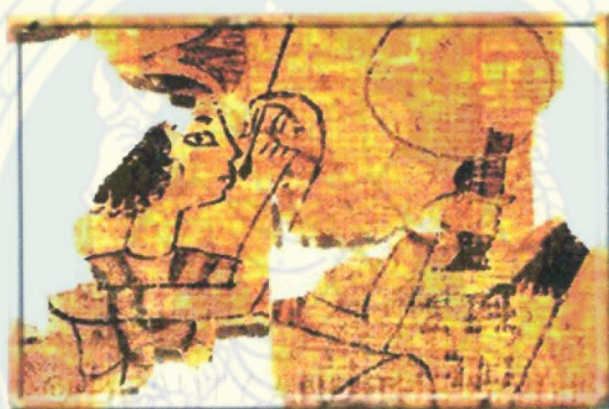
ภาพที่ 1 เพดานถ้ำอัลตามีรา ประเทศสเปน

ข้อมูลจาก <http://th.wikipedia.org/wiki/>

ภาพที่ 2 จิตรกรรมฝาผนังภายในถ้ำที่อัฟกานิสถานซึ่งเป็นภาพวาดพระพุทธเจ้า

ข้อมูลจาก <http://www.manager.co.th/Science/ViewNews.aspx?NewsID=9510000048321>

ภาพที่ 3 ภาพวาดบนกระดาศปาปารีส

ข้อมูลจาก <http://riversfromeden.wordpress.com/2012/05/10/more-inventions-of-the-ancient-near-east/>

สำหรับการเขียนสีน้ำในยุโรปช่วงยุค เรอเนซองส์ ได้มีการเริ่มผลิตกระดาศ แต่ศิลปินส่วนใหญ่ยังใช้สีน้ำในการเขียนภาพปูนเปียก (Fresco) บนกำแพง โดยพัฒนาต่อเนื่องมาบนกระดาศ และด้วยการพัฒนาของคุณภาพเม็ดสีให้สามารถใช้กับงานภาพพิมพ์ในยุคเรอเนซองส์ได้โดยศิลปิน Albrecht Dürer (เยอรมัน 1471–1528) ได้พัฒนาวิธีใหม่ในการทำงานเกี่ยวกับสีน้ำ โดยสิ่งที่สำคัญ ได้ค้นพบว่าสีน้ำมีความโปร่งใสและได้สร้างแรงบันดาลใจให้ศิลปินอื่น ๆ อีกหลายคนได้ทดลอง Albrecht Dürer จะถือเป็นจุดเริ่มแรกของสีน้ำเพราะผลงานของเขาเป็นสีน้ำรูปแบบที่ใช้เป็นการศึกษาเบื้องต้นสำหรับงานอื่น ๆ และความโปร่งแสงนี้ถูกหยิบยกขึ้นมาโดย Hans Bol (1534–1593) ซึ่งเป็นศิลปินคนหนึ่งในยุคเรอเนซองส์ โดยเป็นผู้ก่อตั้งโรงเรียนการสอนสีน้ำขึ้นในประเทศเยอรมันนี้ ทั้งนี้สีน้ำยังเป็น

ที่นิยมสำหรับการทำแผนที่เพราะมีประสิทธิภาพสำหรับการแสดงลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ต่างๆ ได้ดี

ช่วงยุคกลางพระสงฆ์ในยุโรปที่ใช้สีน้ำในการสร้างต้นฉบับ หนังสือเหล่านี้ได้รับการพิจารณาเป็นรูปแบบที่สำคัญของศิลปะ เป็นเวลาหลายปีในการที่พระสงฆ์คัดลอกพระคัมภีร์ด้วยมือลง บนแผ่นกระดาษที่ทำจากหนังแกะหรือหนังลูกวัวที่ทำจากหนังวัวอ่อน บางครั้งหน้าทั้งหน้าได้รับการตกแต่งด้วยภาพแบบ Scrollwork (เป็นองค์ประกอบของการตกแต่งและการออกแบบกราฟิกที่มีเกลียวซึ่งมีลักษณะคล้ายกับขอบมูมมองของกระดาษม้วนเลื่อนที่ ซับซ้อนและภาพสัญลักษณ์) หนังสือที่มีชื่อเสียงมากที่สุดคือเขียนโดยพี่น้องตระกูล Limbourg คือ Paul, Herman, and Jean (คริสต์ศักราชที่ 1385-1416) คือหนังสือ " Les Tres Riches Heures du Duc de Berry " หรือบางครั้งเรียกว่า " The Book of Hours," และในช่วงปี 1415 ศิลปินยุคกลางส่วนใหญ่ยังทำงานอยู่ในรูปแบบภาพปูนเปียก (Fresco) ซึ่งต่อเนื่องตลอดยุคฟื้นฟูศิลปวิทยา (Renaissance) ภาพเขียนปูนเปียกเป็นวิธีการที่มีเม็ดเงินที่ผสมกับน้ำ และใช้ปูนขาวที่ทำจากผงกระดูกของสัตว์ผสมจนหมดและปาดไปบนฝาผนังก่อนที่จะเขียนสีทับลงไป เป็นหลักในการสร้างภาพวาดฝาผนังขนาดใหญ่และภาพจิตรกรรมฝาผนังโดยศิลปินเช่น Michelangelo (อิตาลี, 1475-1564) และเลโอนาร์โดดา วินชี (อิตาลี, 1452-1519)

ภาพที่ 4 อาหารมื้อสุดท้าย

The Last Supper (1498)—Convent of Sta. Maria delle Grazie, Milan, Italy

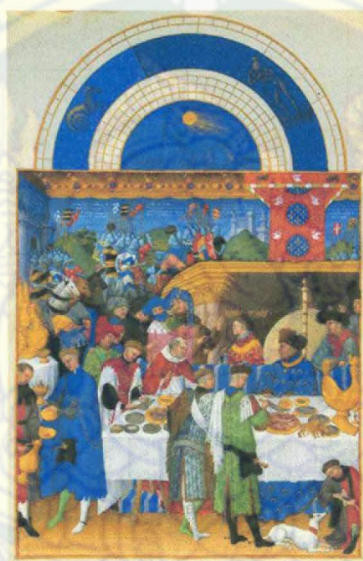
ภาพที่ 5

Michelangelo painted the ceiling of the Sistine Chapel; the work took approximately four years to complete (1508–12)

ภาพที่ 6 หนังสือ The Book of Hours หรือ Les Tres Riches Heures du Duc de Berry

ข้อมูลจาก <http://en.wikipedia.org/wiki/File:Boucicaut-Meister.jpg>

ภาพที่ 7 หนังสือ The Book of Hours หรือ Les Tres Riches Heures du Duc de Berry

ข้อมูลจาก

http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Les_Tr%C3%AAs_Riches_Heures_du_duc_de_Berry_Janvier.jpg

กล่าวถึงสินค้าในโลกตะวันออก จะลืมนเสียไม่ได้คือประเทศจีน โดยเริ่มจาก

เริ่มต้นรอบ 4000 ก่อนคริสตกาล ภาพวาดจีนโบราณได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในช่วงหกพันกว่าปี การเจริญเติบโตของสะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของเวลาและเงื่อนไขทางสังคม ในช่วงเริ่มต้นของการพัฒนา, ภาพวาดจีนที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับงานฝีมืออื่น ๆ จากเครื่องปั้นดินเผาเพื่อการตกแต่งที่ใช้ในสัมฤทธิ์หยกแกะสลักและ งานเขียนรัก (lacquerware)

หลังจากการเผยแพร่ของพระพุทธศาสนาไปยังประเทศจีนจากประเทศอินเดียในช่วงศตวรรษที่ 1 และการแกะสลักผลเนื่องมาจากอุโมงค์และสิ่งปลูกสร้างของวัด ศิลปะการวาดภาพจิตรกรรมฝาผนังทางศาสนาค่อยๆได้รับในความโดดเด่นขึ้นมาตามกาลเวลา

ภาพวาดขยายออกไปไกลกว่าประเด็นทางศาสนาในช่วงราชวงศ์ซ่ง (960-1127) ภาพวาดของตัวละครและเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของชีวิตประจำวันกลายเป็นที่นิยมอย่างมาก

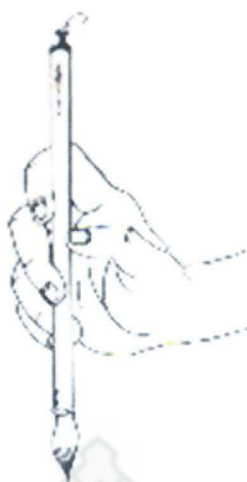
การวาดภาพภูมิทัศน์ที่เกิดขึ้นรูปแบบที่เป็นอิสระในการแสดงออกโดยศตวรรษที่ 4 แล้วค่อยๆพัฒนาเป็นสองรูปแบบที่แยกต่างหากจาก "ภูมิทัศน์สีฟ้าและสีเขียว" และ "หมึก" สีฟ้าและสีเขียวภูมิทัศน์ที่ใช้สีฟ้าสดใสสีเขียวและสีแดงที่ได้มาจากแร่ธาตุที่จะสร้างสไตล์การตกแต่งอย่างหรูหรา หมึกและน้ำล้างหมึก สร้างภาพภูมิทัศน์ที่ฟังค์กันให้สดใสและองค์ที่แตกต่างของความเข้มของหมึกที่จะแสดงความคิดของศิลปินที่ต่อธรรมชาติและอารมณ์ของตัวเองและความแตกต่างทางความรู้สึก

การวาดภาพดอกไม้และนกถูกแยกออกจากศิลปะการตกแต่งในรูปแบบแนวดนตรี และบทกวี ที่อิสระในช่วงศตวรรษที่ 9 ศิลปินหลายคนในช่วงราชวงศ์ซ่งแสดงเรื่องราวของพวกเขาถึงความหลากหลายของดอกไม้, ผลไม้, แมลงและปลา ของจิตรกรนักวิชาการที่ทำงานร่วมกับหมึกและแปรงที่ใช้ระบบการผลิตที่ดีของชนผู้กัน พวกเขาสร้างภาพวาดของสิ่งต่างๆเช่นดอกพลัม, กล้วยไม้, ไม้ไผ่, เบญจมาศ, สนไซเปรสและใช้เรื่องของพวกเขเพื่อให้สอดคล้องกับอุดมการณ์ของตัวเองและตัวอักษร

จิตรกรสมัยใหม่ได้มักจะผสมหลายสีในหนึ่งแปรงหรือผสมสีของพวกเขาด้วยหมึกสีดำ เป็นผลให้พวกเขาได้รับสีที่เป็นธรรมชาติมากขึ้นและแตกต่าง เทคนิคดังกล่าวได้รับการรับรองอย่างกว้างขวางและได้รับการพัฒนาต่อมาจนถึงปัจจุบัน

การหารูปลักษณ์ทางศิลปะและทางเทคนิค

หนึ่งในปัจจัยสำคัญที่เอื้อต่อการวิวัฒนาการของรูปแบบที่โดดเด่นของภาพวาดจีนแบบดั้งเดิมที่ได้รับความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างวัสดุที่ใช้และอิทธิพลของพวกเขาในรูปแบบการสร้างศิลปะและเทคนิคการเขียนตัวอักษร

ภาพที่ 8

พู่กันจีน

พู่กันจีน แม้ว่าจะคล้ายกับแปรงที่ใช้สำหรับการวาดภาพสีน้ำในแบบตะวันตก แต่ก็มีเคล็ดลับ ปลีกย่อยที่เหมาะสมในการจัดการกับความหลากหลายของศิลปินและรูปแบบในการผลิตใน ที่แตกต่างกัน เนื่องจากวัสดุที่ใช้ในการประดิษฐ์ตัวอักษรและภาพวาดเป็นหลักเดียวกัน กับการประดิษฐ์ตัวอักษร นอกจากนี้จึงยังสามารถนำมาใช้ในการวาดภาพได้

ภาพที่ 9

<http://www.eastjourney.com/decoration/brushpainting/images/brushes.jpg>

ประเภทพู่กัน

Hsieh chao pi: แปรงทรงเล็บปูขนาดใหญ่และขนาดเล็ก

Hua jan pi: แปรงสำหรับการวาดภาพดอกไม้

Lan yu chu pi: แปรงสำหรับภาพวาดกล้วยไม้และไม้ไผ่

ชนแปรงที่ใช้สำหรับการเขียน:

T’u hao pi: แปรงขนของกระต่าย

Hu ying pi: ขนแกะมณฑลหูหนานแปรง

หมึกจีน

หมึกถูกนำมาใช้ในการประดิษฐ์ตัวอักษรและภาพวาดมานานกว่าสองพันปี เมื่อนำก้อนหมึกมาบดบนแผ่นหินของจิตรกรที่มีน้ำซึ่งขึ้นอยู่กับปริมาณของน้ำที่ใช้ หมึกในปริมาณมากจะทำให้เกิดความเงางามเมื่อนำไปใช้กระดาดหรือผ้าไหม เมื่อใช้หมึกแบบบางปรากฏความมีชีวิตชีวา มีอากาศและโปร่งแสง เป็นผลให้ในภาพวาดหมึกและน้ำล้างหมึกมันเป็นไปได้ที่จะใช้หมึกเพียงอย่างเดียว ที่จะสร้างความสมดุลระหว่างจังหวะความสว่างและความมืด ความหนาแน่นกับความสว่าง เพื่อสร้างความประทับใจของพื้นผิวของน้ำหนักและสี

ภาพที่ 10

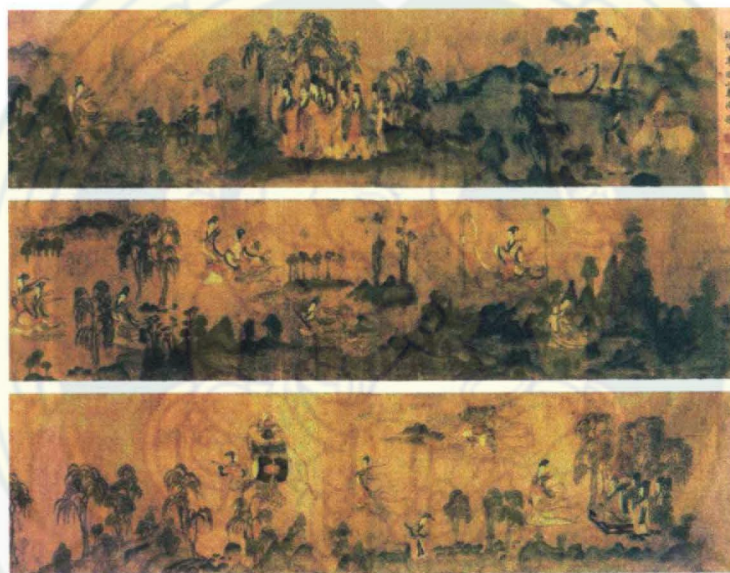
http://www.asia-art.net/images/grid_ink.JPG

ราชวงศ์จิ้น (265 – 420)

ในต้นราชวงศ์จิ้นได้มีการประดิษฐ์อักษร และภาพวาดจนได้รับความนิยมในหมู่ศิลปินและขุนนาง จนแพร่หลายสู่ประชาชนในพื้นที่ต่าง ๆ ของจีน จนค้นพบเทคนิคใหม่ ๆ ในการใช้พู่กัน ในช่วงนี้ผู้คนเริ่มชื่นชมภาพวาดและเก็บสะสมเพื่อชื่นชมความงดงาม ศิลปินในยุคนี้เช่น กู ไคซี (Gu Kaizhi) เริ่มมีบทบาทในหมู่ศิลปินโดยเขายึดหลักธรรมเนียมแบบขงจื้อในการสร้างภาพเขียน

ภาพที่ 11 ภาพเขียนของ Gu Kaizhi ที่ The British Museum copy of *The Admonitions of the Instructress to the Court Ladies*

ภาพที่ 12 “Luoshenfu” โดย Gu Kaizhi (ค.ศ. 344-406), ประเทศจีน

ข้อมูลจาก http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Luoshenfu_Gu_Kai_Zhi.jpg

ราชวงศ์ถัง (618 - 907)

ถ้าพูดถึงภาพวาดทิวทัศน์ในยุคราชวงศ์ถังมักจะกล่าวถึง Shanshui ซึ่งหมายถึง ภูเขา และสายน้ำ โดยปรากฏในภาพวาดทิวทัศน์ด้วยเทคนิคสีเดียวไล่น้ำหนักจนเบา (รูปแบบนี้เรียกว่า Shuimo-hua) ซึ่งไม่ใช่การเขียนภาพทิวทัศน์ที่เหมือนจริงที่เห็นด้วยตาแต่เป็นการ ใช้อารมณ์ ความรู้สึก จังหวะ ที่ได้รับจากธรรมชาติมาแสดงออก

ภาพวาดที่ได้รับความนิยมมากมาในหมู่ราชสำนัก โดยศิลปิน ชู ฟาง (Zhu Fang) โดยภาพวาดที่แสดงออกถึงชีวิตในวังหลวง ประกอบด้วย ฮองเฮา จักรพรรดิ และม้าของจักรพรรดิ ข้าราชการบริพารต่าง ๆ ได้อย่างสมจริงและดูสูงส่ง

ส่วนใหญ่ศิลปินในยุคราชวงศ์ถังจะมีเอกลักษณ์ที่ชัดเจนโดยมีเส้นรอบนอกตัวคน ใช้สีดำ และใช้สีต่าง ๆ ในการแสดงรายละเอียดที่ซับซ้อน แต่หนึ่งในศิลปินต้นแบบของยุคราชวงศ์ถังคือ วู เดาซี (Wu Daozi) ได้ใช้เทคนิคการเขียนหมึกดำได้อย่างอิสระในการวาดภาพของเขาจนได้รับการชื่นชมและสนใจตั้งแต่การเริ่มเขียนจนเสร็จ

โดยส่วนมากนักวิชาการศิลปะ และนักวิจารณ์ศิลปะหลายคน มักจะบอกว่าภาพวาดทิวทัศน์ในยุคราชวงศ์ถังนั้นเป็นจุดสูงสุดของภาพวาดจีน ในช่วงปลายของราชวงศ์ถัง ภาพวาดมีรูปแบบและเอกลักษณ์ อิสระในการแสดงออกมาในผลงานโดยหลุดพ้นจากความเป็นจริง โดยภาพวาดผสมผสานเข้ากับธรรมชาติได้ดียิ่ง ในช่วงราชวงศ์ถังทศตวรรษ แนวคิดการผสมผสานตัวเข้ากับธรรมชาติเป็นจุดสำคัญสำหรับศิลปินในช่วงนั้น โดยให้ความสำคัญกับบทกวี และการเขียนตัวอักษร เพื่อหลบหนีความวุ่นวายจากการแก่งแย่งภายในราชสำนัก และสงครามกลางเมือง

ภาพที่ 13 Fang Lady With Servants attributed to Zhou Fang.

ภาพที่ 14 Eighty seven celestial people, Wu Daozi.

ราชวงศ์ซ่ง (960 – 1368)

ในยุคราชวงศ์ซ่ง (960 – 1279) ภาพวาดทิวทัศน์มีองค์ประกอบที่ซับซ้อนปรากฏขึ้นมา สิ่งต่าง ๆ มากมายถูกถ่ายทอดผ่านการเขียนที่เบาบางและผสมผสานกันอย่างลงตัวในรูปทรงของภูเขาและสายหมอก โดยเป็นการผสมผสานกันระหว่างวิถีชีวิตเข้ากับธรรมชาติตามแนวคิดของลัทธิเต๋า และพุทธ ศิลปินที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้นคือ Zhang Zeduan ภาพที่มีชื่อเสียงของเขาคือ ชีวิตริมแม่น้ำในเทศกาลแข่งแข่ง Yi Yuanji คือศิลปินอีกคนที่ประสบความสำเร็จ ในการเขียนภาพเหมือนจริงของสัตว์จำพวกลิง และ ชะนี ในภาพวาดของเขา

ส่วนทางใต้ในยุคราชวงศ์ซ่ง (1127 – 1279) จิตรกร Ma Yuan และ Xia Gui ได้มีการใช้เทคนิคที่แปร่งที่แข็งแกร่งและรุนแรงในการเขียนภาพก้อนหินและพื้นดินที่อยู่ในสายหมอก และมีศิลปินอีกหลายคนพยายามที่แสดงวัตถุต่าง ๆ ออกมาในรูปแบบ 3 มิติ และลวงตาในภาพวาดซึ่งศิลปินต่างมีเป้าหมายที่แตกต่างกันไป เมื่อสิ้นยุคราชวงศ์ซ่ง ทางตอนเหนือของจีน กวีนาม Su Shi และข้าราชการในราชสำนักบางคนได้ผันตัวมาเป็นจิตรกร อย่างจริงจัง ต่างสร้างรูปแบบใหม่ในงานเขียนจิตรกรรมด้วยเทคนิคการเขียนตัวอักษรที่พวกเขาชำนาญด้วยหมึกจีน และได้พยายามแสดงออกอย่างมีรูปแบบเฉพาะตนทางอารมณ์ ความรู้สึก ในตัวศิลปินแทนการแสดงออกจากรูปลักษณ์ภายนอก

ภาพที่ 15 Detail of the original "Along the River During Qingming Festival" by Zhang Zeduan, early 12th century

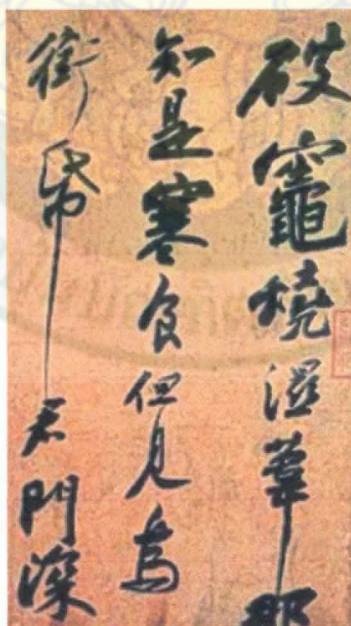
ภาพที่ 16 A gibbon picture on a fan by Yi Yuanji

ภาพที่ 17 *Dancing and Singing (Peasants Returning from Work)*

ภาพที่ 18 Right half (i.e. the beginning, for scrolls are read right to left) of *Pure and Remote View of Streams and Mountains*. The full scroll measures 46.5 × 889.1 centimeters (18.309 × 350.04 inches) and is on display in the National Palace Museum, Taipei, Taiwan.

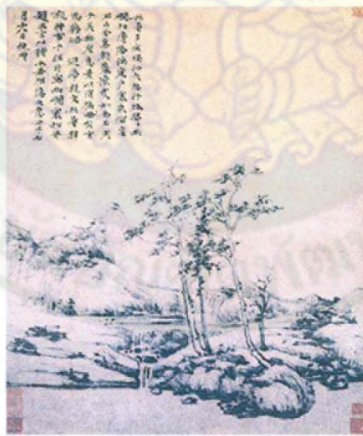

ภาพที่ 19 Calligraphy by Su Shi:

ราชวงศ์หยวน (1279 – 1368)

ศิลปินได้ร่วมมือกับนักกวี และนักปราชญ์ โดยประติษฐ์ตัวอักษร และบันทึกบทกวีในภาพวาดของพวกเขา ทั้งสามสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อแสดงความรู้สึกภายใน ออกมาได้อย่างสมบูรณ์มากกว่าภาพวาดที่ทำคนเดียว

ในประเทศจีนของหยวนหรือยุคมองโกลการพัฒนาที่สำคัญต่างๆในศิลปะที่เกิดขึ้น ซึ่งมีมาตั้งแต่อดีตยังคงอยู่ในการพัฒนาของพวกเขา การ พัฒนาเหล่านี้รวมถึงด้านจิตรกรรม, คณิตศาสตร์, การประติษฐ์ตัวอักษรบทกวีและละครศิลปินและนักเขียนที่มีชื่อ ได้ร่วมมือกันสร้างภาพวาดบทกวีและการประติษฐ์ตัวอักษรในเวลานี้ศิลปินหลายคน ฝึกการแสวงหาความรู้ที่แตกต่างกันเหล่านี้เป็นบุคคลเดียวกันแม้ว่าอาจจะมีความเสี่ยงมากขึ้นความสำเร็จของพวกเขามากกว่าคนอื่น ๆ มัก จะอยู่ในแง่ของการพัฒนาต่อไปของการวาดภาพภูมิทัศน์เช่นเดียวกับภาพวาดแบบคลาสสิกเข้า โดยความร่วมมือของศิลปินในการวาดภาพบทกวีและการประติษฐ์ตัวอักษร, ราชวงศ์ซ่งและราชวงศ์หยวนมีการเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน ในภาพวาดจีนในช่วงราชวงศ์หยวนมีจิตรกรที่มีชื่อเสียงมาก ในพื้นที่ของการประติษฐ์ตัวอักษรหลากหลาย ที่ติมาจากยุคราชวงศ์หยวน ในบทกวีหยวนพัฒนาหลักคือ Sanqu ซึ่งถูกใช้ในหมู่กวีรูปแบบอื่น ๆ โดยส่วนใหญ่ของกวีที่มีชื่อเสียงหยวน มีส่วนร่วมในการพัฒนาที่สำคัญในโรงละครในช่วงเวลานี้และวิธีอื่น ๆ ที่มีผู้คนในโรงละครที่สำคัญกลายเป็นที่มีชื่อเสียงผ่านการพัฒนาของ Sanqu หนึ่งในปัจจัยสำคัญในการผสมของวาไรตี้ zaju คือการรวมตัวของบทกวีทั้งคลาสสิกและในรูปแบบ Sanqu ใหม่ หนึ่ง ของการพัฒนาทางวัฒนธรรมที่สำคัญในช่วงยุคหยวนเป็นรวมบทกวีภาพวาดและการประติษฐ์ตัวอักษรเป็นขึ้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งมีแนวโน้มที่จะ รวมเป็นแบบเดียวกัน

ภาพที่ 20 Ni Zan (1301-1374), Still Streams and Winter Pines

ภาพที่ 21 Wang Meng, *Ge Zhichuan Moving*, Palace Museum, Beijing

จิตรกรรมสมัยใหม่

มิชชันนารีนิกาย The Western Jesuit นำภาพวาดสีน้ำเข้าไปยังประเทศจีนซึ่งเป็นช่วงต้นของ ศตวรรษที่สิบเก้า ในปี 1911 และจีนได้มีการก่อตั้งสาธารณรัฐใหม่ขึ้นและเคลื่อนไหว ในวันที่ 4 พฤษภาคม 1919 และในทันทีที่คนรุ่นใหม่ที่มีแนวคิดคล้อยตามแนวความคิดของชาวตะวันตกจึงเพิ่มขึ้น มากในในประเทศจีนและทำให้มีผลกระทบที่ดีในระบบการศึกษาของจีน ในรูปแบบการเขียนสีน้ำ แม้ว่า ความคิดและเทคนิคสีน้ำสไตร์ตะวันตกจะแตกต่างจากภาพวาดของจีนแบบดั้งเดิมถึงซึ่งวัสดุและ เครื่องมือที่จะความคล้ายคลึงกันมาก ด้วยเหตุนี้สีน้ำได้รับการยอมรับอย่างง่ายดายจากศิลปินจีนและ ค่อย ๆ ศึกษาจนเป็นที่ยอมรับ ศิลปินหนุ่มหลายคนที่มีความทะเยอทะยานยังเดินทางไปต่างประเทศ เพื่อการศึกษาในโลกตะวันตก ระยะเวลาการพัฒนาของศิลปินรุ่นใหม่ให้เป็นสีน้ำมีอาชีพและศิลปิน ศิลปินที่มีอิทธิพลมากที่สุด Li Tiefu (1908 -), Zhang Meisun (1894 – 1973), Li Yongsun

(1898 – 1999), Li Jianchen (1911 – 2002), Pan Sitong (1904-1980), Wang Zhaomin (1908-), Fan Mingti (1915 -), Gu Yuan (1919 – 1996) และอีกหลายคน แม้ว่า จะมีความขัดแย้งบางอย่างในการสอนหรือการเขียนที่แตกต่างกันของศิลปินที่พวกเขาไม่ได้เป็นแบบของ ตะวันตก ดังนั้นในช่วงเวลานี้การพัฒนาของภาพวาดสีน้ำในประเทศจีนจึงเริ่มหลอมรวมเป็นเนื้อ เดียวกัน

เมื่อสาธารณรัฐประชาชนจีนก่อตั้งขึ้นในปี 1949 ความนิยมทางสีน้ำในหลายรูปแบบได้ถ่ายทอดไปสู่ประเทศจีนศิลปินจีน จึงมีความกระตือรือร้น ที่สร้างภาพวาดที่ยอดเยี่ยมในรูปแบบของสาธารณรัฐประชาชนจีน ในช่วงเวลานี้อย่างไม่ต้องสงสัย ภาพวาดจีนได้รับอิทธิพลอย่างมากจากความเหมือนโดยมีแบบอย่างจากศิลปะรัสเซีย ในแง่ของเรื่องมีการเพิ่มขึ้นของความหมายในภาพวาด ของพวกเขาที่ปรากฏในสังคมต่อชนชั้นคนทำงานและแสดงวิถีชีวิตประจำวันของชนกลุ่มน้อยในประเทศ ช่วงปี 1950 และ 1960 ของ แต่น่าเสียดายที่การปฏิวัติทางวัฒนธรรมระหว่างปี 1966 และ 1976 นำภัยพิบัติเป็นประวัติการณ์ไปยังประเทศจีน และได้ทำลายทุกอย่างให้ย่อยยับ รวมทั้งจิตรกรรมสีน้ำก็ได้รับผลกระทบ ในปี 1980 ได้มีการปฏิรูปภายในประเทศและการเปิดประเทศสู่โลกภายนอกอีกครั้งความคิดสมัยใหม่ จึงเข้าสู่ประเทศอีกครั้ง นอกจากนี้ยังนำการสร้างสรรค์ใหม่ในรูปแบบของการวาดภาพสีน้ำ ความคิดสมัยใหม่เหล่านี้เป็นเหมือนระลอกคลื่นที่พัฒนาการเขียนสีน้ำในประเทศ ในขณะที่เดียวกันเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยได้เปิดใช้งานสะดวกต่อการเข้าถึงข่าวสารศิลปะตะวันตก ด้วยสาเหตุนี้เองจึงเป็นแรงกระตุ้นให้ศิลปินจีนที่จะเริ่มดำเนินการพัฒนาสร้างสรรค์เมื่อได้สืบค้นความคิดและเทคนิคใหม่ที่ทำลายความสามารถและมีความหลากหลายเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นแนวความคิดที่สร้างสรรค์เนื้อหาารูปแบบ และวิธีการในการแสดงออก โดยอิทธิพลจากตะวันตกอีกครั้งหนึ่งและขึ้นมามีบทบาทในจิตรกรรมจีนแบบประเพณี

ในอีกร้อยปีจะขยายการควบคุมทั่วทั้งเกาะรวมทั้งเกาะสุมาตราและบาฬิสขอบเขตที่ทันสมัยของประเทศอินโดนีเซียมีการจัดตั้งในเวลา นี้ เริ่มต้นในปี 1824 สหราชอาณาจักรต่อสู้เพื่อการควบคุมภายในพม่าจนที่สุดผสมผสานลงในอาณาจักรของอินเดียในปี 1886 มันค่อยๆใช้เวลาที่จะรวบรวมคาบสมุทรมลายูเช่นกันและโดย 1874, ได้วางกฎระเบียบได้อย่างมีประสิทธิภาพในพื้นที่ที่จะกลายเป็นประเทศมาเลเซีย โดยการเสริมสร้างอำนาจส่วนกลางกว่าหัวหน้าท้องถิ่นและการค้าที่เปิดไปยังยุโรป, ไทยยังคงเป็นอิสระภายใต้พระมหากษัตริย์ที่มั่นคงและแข็งแกร่ง แต่ฝรั่งเศสได้อาณานิคมอย่างประเทศเวียดนามลาวและกัมพูชาที่จะประกาศสหภาพฝรั่งเศสอินโดจีนในปีในปี 1887

การยึดดินแดนมีผลกระทบอย่างยิ่งต่อประชากรในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จากการยึดดินแดนของสหราชอาณาจักร ตั้งแต่ อินเดีย จีน ประเทศพม่า สู่แหลมมลายู มาเลเซีย และลดบทบาทของคนพื้นที่ไปทำเกษตรกรรม และปลูกฝังนโยบายการแบ่งชนชั้นสู่การศึกษาสามัญภายในภูมิภาคที่แต่ละประเทศครอบครอง

ส่วนฝั่งตะวันออกในประเทศกัมพูชาและเวียดนาม ภายใต้การครอบครองของฝรั่งเศสก็ลดบทบาทของประชาชนภายใต้การปกครองไปสู่ชนชั้นเกษตรกรรมและกรรมกร และอังกฤษเองได้เสนอให้มีกฎหมายการตรวจคนเข้าเมืองในพื้นที่เขตปกครองตั้งแต่ อินเดีย จีน พม่า โดยนโยบายนี้นำไปสู่การแบ่งชนชั้นทางการเมืองในภูมิภาคที่ปกครอง เช่นพม่า เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการส่งออกทางเกษตรกรรม ซึ่งเป็นเศรษฐกิจสำคัญตามนโยบายที่เรียกว่า Cultuurstelsel โดยมีการใช้ครั้ง

แรกในประเทศอินโดนีเซีย โดยให้ประชากรปลูกพืชส่งออก แม้จะประสบความสำเร็จในบางแง่ นโยบาย แต่ก็ทำให้เกิดความอดอยากและความยากจนขึ้น จนนำไปสู่การส่งออกของศิลปะพื้นเมืองเช่น บาติก เพื่อพัฒนาทางเศรษฐกิจสู่ประชากรในพื้นที่

ด้านกัมพูชาภายใต้การปกครองของฝรั่งเศส ได้มีการสำรวจโบราณสถานทั้งยังมีการศึกษาข้อความจารึกต่าง ๆ อย่างใกล้ชิดเพื่อการบูรณะ และรักษาไว้ เช่น นครวัดมีการค้นพบในช่วงศตวรรษที่ 19 และอนุสาวรีย์ จาม ในเวียดนามที่ทำให้เกิดเป็นจุดสนใจในการอนุรักษ์ในปี 1885 ซึ่งเห็นได้จากภาพถ่าย เช่นนครวัดถูกถ่ายเป็นครั้งแรกในปี 1866 จากช่วงกลางศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา รัฐบาลฝรั่งเศสได้เริ่มเปิดพิพิธภัณฑ์ และศึกษาค้นพบลงไปสู่รากลึกทางวัฒนธรรมของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จนกลายเป็นแรงบันดาลใจให้กลับศิลปินท้องถิ่นในศตวรรษที่ 20 ที่มุ่งมั่นในการสร้างศิลปะร่วมสมัยต่อมา

ภาพที่ 22 ภาพถ่ายนครวัดในปี 1866

ในช่วงศตวรรษที่ 19 จีนมีอิทธิพลของวัฒนธรรมที่โดดเด่นในเอเชีย และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ถึงแม้ว่าศิลปะในภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้จะมีกลิ่นอายของตะวันตกมากขึ้นหลังจากตกเป็นเมืองขึ้น เช่นพม่า ซึ่งมีเข้าไปอยู่ในภาพจิตรกรรม เช่นฝาผนังวัด Kyauk-Taw-Gyi (1849 – 1850) ในขณะที่พระอาราม Altumashi ในมณฑลทะเล (1857)มีการผสมผสานภาพวาดแบบตะวันตกเข้าด้วยกัน รวมทั้งโครงสร้างสถาปัตยกรรมและจิตรกรรม ลวดลายต่าง ๆ ในขณะที่ส่วนใหญ่ของประชากรในช่วงนี้มีชาวมุสลิมที่นับถือศาสนาพุทธหรือคริสต์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ยังมีความหลากหลายของชนพื้นเมืองที่รวมกันทั้งทางด้านภาษา ศิลปะ วัฒนธรรม แต่ยังคงแสดงความคล้ายคลึงกัน หนึ่งในนั้นคือ ความคิดของพวกเขาในรูปแบบของมนุษย์ซึ่งเป็นที่ปรากฏมักจะอยู่ในทำนองหรือหมอบกับขาที่วาดใกล้เคียงกับร่างกายและมือหรือแขนที่วางอยู่บนหัวเข่า

ภาพที่ 23 ภาพจิตรกรรมฝาผนังใน วัด Kyauk-Taw-Gyi

ภาพที่ 24 พระอาราม Altumashi

ประติมากรรมในสังคมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อาหารพื้นเมือง วิธีการเคารพและการสื่อสารกับสิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติเชื่อว่าจะสร้างความมั่นใจในความปลอดภัยและความเจริญรุ่งเรืองของชุมชนหมู่บ้าน ภาพส่วนใหญ่แสดงให้เห็นถึงบรรพบุรุษของท้องถิ่นหรือผู้ปกครองเหนือธรรมชาติที่น่ากลัว ชนพื้นเมืองเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศอินโดนีเซียยังสร้างความหลากหลายของสิ่งทอ อย่างไรก็ตามในช่วงกลางปี 1800 อำนาจอาณานิคมเริ่มต้นที่จะส่งนักเผยแผ่ศาสนาคริสต์การแปลงชนพื้นเมืองจากศาสนาในท้องถิ่นของตนและประเพณีศิลปะจำนวนมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างประติมากรรม ที่เริ่มลดลง

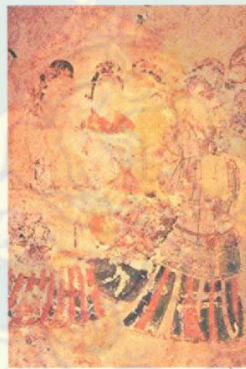
ภาพวาดญี่ปุ่น

ภาพวาดญี่ปุ่น (絵画) เป็นหนึ่งในที่เก่าแก่ที่สุดและส่วนใหญ่การกลั่นสูงของศิลปะญี่ปุ่น, ครอบคลุมในหลากหลายประเภทและรูปแบบ เช่นเดียวกับประวัติศาสตร์ของศิลปะญี่ปุ่นโดยทั่วไป ภาพวาดประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นเป็นประวัติศาสตร์อันยาวนานของการสังเคราะห์และการแข่งขัน ระหว่างความสวยงามของวัฒนธรรมและการปรับตัวของความคิดที่นำเข้า ภาพอุกิโยะ "ภาพของโลกลอย" เป็น

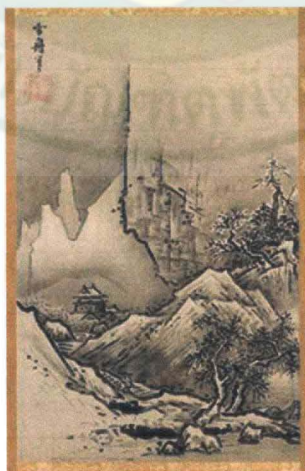
รูปแบบของภาพพิมพ์ญี่ปุ่น (หรือภาพพิมพ์แกะไม้) และภาพวาดที่ผลิตระหว่างวันที่ 17 และศตวรรษที่ 20 ที่มีลวดลายของภูมิทัศน์โรงละครและไตรมาศความสุข มันเป็นศิลปะประเภทหลักของการขัตุพิมพ์ในประเทศญี่ปุ่น ภาพพิมพ์ญี่ปุ่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากสมัยเอโดะอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อจิตรกรรมตะวันตกในฝรั่งเศสในช่วงศตวรรษที่ 19

ภาพที่ 25 Set of sliding doors of Plum tree by Kano Sanraku, early 17th century

ภาพที่ 26 Mural painting from the Takamatsuzuka Tomb

ภาพที่ 27 Landscape by Sesshu Toyo

ภาพที่ 28 Yoritomo in a Cave by Maeda Seison

สมัยหลังสงคราม(1945-ปัจจุบัน)

ในช่วงสงครามการสนับสนุนจากรัฐบาลญี่ปุ่นสถาบันศิลปะ (Nihon Geijutsuin) ก่อตั้งขึ้นในปี 1947 ที่มีทั้ง nihonga และหน่วยโยคะ รัฐบาลที่เคยสนับสนุนทางด้านการจัดนิทรรศการศิลปะได้ลดบทบาทลง แต่ได้ถูกแทนที่โดยการจัดการนิทรรศการจากภาคเอกชนเช่น Nitten เป็นเจ้าแรกของการจัดแสดงนิทรรศการศิลปะญี่ปุ่นในสถาบันการศึกษาและตั้งแต่ปี 1958 บริษัท เอกชนที่ต่าง ๆ ได้เข้ามามีส่วนร่วมใน Nitten จนกลายเป็นการจัดประกวดศิลปกรรมที่มีรางวัลศิลปะของญี่ปุ่นซึ่ง เกือบจะเป็นสิ่งที่จำเป็นวัฒนธรรมทุกปี

ศิลปะของเอโดะช่วงสงคราม (1603-1945) ได้รับการสนับสนุนโดยร้านค้าพ่อค้าและผู้คนที่สนใจในเมือง หลัง จากสงครามโลกครั้งที่สองจิตรกรช่างประดิษฐ์อักษรและ งานภาพพิมพ์ ให้กลับมาเจริญรุ่งเรืองในเมืองใหญ่โดยเฉพาะอย่างยิ่งโตเกียวและกลายเป็นผสมผสานเข้าไปสู่วิถีชีวิต กับกลไกของชีวิตในเมืองที่สะท้อนให้เห็นในไฟกะพริบสีนีออนและก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทางความ คิดของพวกเขา ปี 1980 ในงานแสดงของ Ushio ชิโนะฮาระ และหลายศิลปินที่โดดเด่น ดังกล่าวทำงานทั้งในญี่ปุ่น และต่างประเทศชนะรางวัลระดับชาติ

นอกจากนี้ยังมีจำนวนของจิตรกรร่วมสมัยในประเทศญี่ปุ่นที่มีผลงานเป็นแรงบันดาลใจส่วนใหญ่มาจากอะนิเมะวัฒนธรรมย่อยและด้านอื่น ๆ ของวัฒนธรรมที่เป็นที่นิยมและเยาวชน Takashi Murakami อาจจะเป็นในหมู่ผู้ที่มีชื่อเสียงที่สุดและเป็นที่นิยมของเหล่านี้ ศิลปิน ภาพวาดและประติมากรรมในสื่ออื่น ๆ ประเพณีที่เกี่ยวข้องกับศิลปกรรมจงใจให้ผสมผสานเส้นแบ่งระหว่างศิลปะในเชิงพาณิชย์และจิตรศิลป์

ศิลปินที่สำคัญในสมัยหลังสงครามรวมถึง:

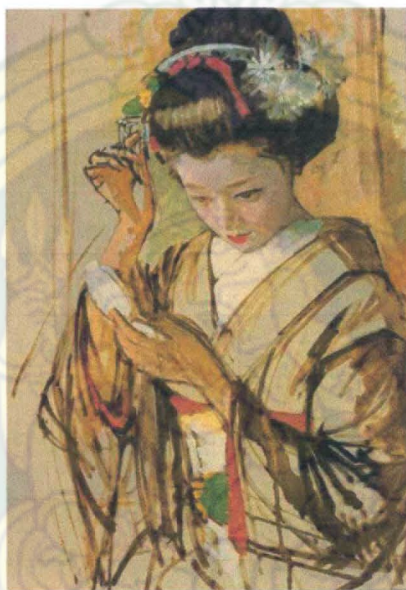
Uemura Shoko (1902-2001)

Koiso Ryohei (1903 – 1988)

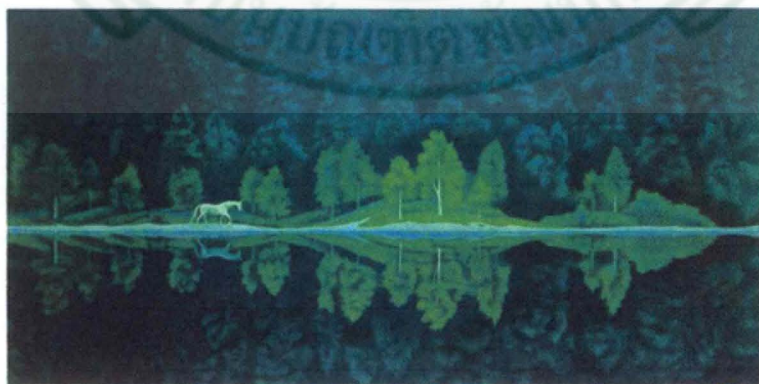
Kaii Higashiyama (1908 – 1999)

ภาพที่ 29 ผลงานของ Uemura Shoko

ภาพที่ 30 ผลงานของ Koiso Ryohei

Kail Higashiyama - "Vibrant Greens"

ภาพที่ 31 ผลงานของ Kail Higashiyama

จิตรกรรมฟิลิปปินส์

ภาพวาดชาวฟิลิปปินส์โดยรวมจะเห็นได้ว่าการควมรวมกิจการของอิทธิพลทาง วัฒนธรรมมากมายแต่ก็มีแนวโน้มที่จะมีมากขึ้นในรูปแบบศิลปะที่รากเหง้าแบบตะวันออก

ภาพ วาดโบราณฟิลิปปินส์สามารถพบได้ในภาชนะใบสีแดง (ดินเหนียวผสมกับน้ำ) การออกแบบประดับบนเครื่องปั้นดินเผาพิธีกรรมของฟิลิปปินส์เช่นโก Manunggul หลักฐานของการเครื่องปั้นดินเผาฟิลิปปินส์ซึ่งมีมาตั้งแต่ 6000 ปีก่อนคริสตกาลถูกพบใน Sanga-Sanga ถ้าซูลูและถ้า Laurente, คากายัน โดยได้รับการพิสูจน์แล้วว่า การทำเครื่องปั้นดินเผาได้รับการฝึกฝนทั่วไปในประเทศ ฟิลิปปินส์ทำเครื่องปั้นดินเผาก่อนที่เพื่อนบ้านอย่างกัมพูชาที่อยู่ในช่วงเวลาเดียวกัน สิ่งที่น่าสนใจเหมือนจะพัฒนาต่อมาในยุค น้ำแข็งอย่างแพร่หลายในด้านเทคโนโลยีเครื่องปั้นดินเผา หลักฐานเพิ่มเติมของการวาดภาพจะประจักษ์ในประเพณีรอยสักของชาวฟิลิปปินส์ นักสำรวจชาวโปรตุเกสเรียกว่า Pintados หรือ 'วาดคนของวิชายา การออกแบบต่างๆอ้างอิงพืชและสัตว์ที่มีร่างกายเป็นสวรรค์เพื่อตกแต่งร่างกายของพวกเขา ใน ผิดคล้า บาง ที่อาจจะเป็นส่วนหนึ่งของภาพวาดประณีตที่สุดทำโดยชาวฟิลิปปินส์ในช่วงต้นที่มี ชีวิตรอดมาจนถึงปัจจุบันสามารถประจักษ์ในหมู่ศิลปะและสถาปัตยกรรมของ Maranao ที่เป็นที่รู้จักกันดีสำหรับมังกรNagaและ Sarimanok แกะสลักและภาพวาดใน Panolong สวยงามของ Torogan ของพวกเขา

ฟิลิปปินส์ เริ่มสร้างภาพวาดในประเพณียุโรปในช่วงศตวรรษที่ 17 ช่วงเวลาที่สเปน. [35] ที่เก่าแก่ที่สุดของภาพวาดเหล่านี้เป็นจิตรกรรมฝาผนังโบสถ์ภาพทางศาสนาจาก แหล่งในพระคัมภีร์ไบเบิลเช่นเดียวกับการแกะสลักประติมากรรมและภาพพิมพ์ที่มี ไอคอนที่นับถือศาสนาคริสต์และขุนนางยุโรป ส่วน ใหญ่ของภาพวาดและประติมากรรมระหว่าง 19 และศตวรรษที่ 20 การผลิตส่วนผสมของศาสนาการเมืองและผลงานภูมิทัศน์งานศิลปะที่มีคุณภาพของ ความหวานมืดและแสง จิตรกรสมัยต้นเช่นDamiánโดมิงโกที่เกี่ยวข้องกับภาพวาดทางศาสนาและทางโลก ศิลปะของ Juan Luna และFélix อีดีลโกแสดงให้เห็นแนวโน้มคำสั่งทางการเมือง ศิลปินเช่นเฟอร์นันโด Amorsolo ใช้หลังสมัยใหม่ในการผลิตภาพวาดที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมของฟิลิปปินส์, ธรรมชาติ, และความสามัคคี ในขณะที่ศิลปินอื่น ๆ เช่นเฟอร์นันโด Zobel ใช้ความเป็นจริงที่เป็นนามธรรมและการทำงานของเขา

ภาพที่ 32 Juan Luna, The Parisian Life, 1892

ภาพที่ 33 Fabián de la Rosa, *Women Working in rice field*, 1902

ประวัติความเป็นมาของการเขียนสีน้ำในเมืองไทยเรานั้น มีใช้ว่ากิจกรรมงานจิตรกรรมประเภทนี้ของเราจะเริ่มสมัยรัตนโกสินทร์ ยุคประชาธิปไตยนี้หรืออาจก่อนหน้านี้ไปจนถึงสมัยรัชกาลที่ 5 อันเป็นยุคที่มีความรู้ทางวิชาการและศิลปวัฒนธรรมสมัยใหม่แพร่ระบาดเข้าสู่สยามประเทศก็หาไม่ เมื่อได้ศึกษาจากภาพเขียนโบราณเช่นจากสมุดข่อยและภาพฝาผนังของพุทธสถานต่าง ๆ ดังเช่น ภาพจิตรกรรมสมัยอยุธยา รวมทั้งสมุดข่อยอันจารึกคัมภีร์พระพุทธศาสนา ดังเช่น สมุดเขียนภาพไตรภูมิ และสมุดเขียนภาพอันลือชื่อวัดหัวกระบือ หากได้ศึกษาเทคนิคขั้นตอนในการเขียนของจิตรกรอยุธยา เราจะพบข้อสังเกตอันน่าตื่นใจคือ ประการแรกจิตรกรนายช่างศิลป์อยุธยาท่านมิได้เขียนภาพด้วยวิธีการเขียนสีฝุ่นอย่างที่เรารู้ ๆ กัน จริงอยู่สีที่นำมาเขียนนั้นเป็นสีฝุ่นทั่ว ๆ ไปซึ่งต้องผ่านกรรมวิธีการบดสีอย่างละเอียดจากโถงบดสีผสมกาวยางไม่อย่างเจือจางเพื่อให้สีจับกระดาด (ไม่ผิดอะไรกับสีน้ำบรรจุในหลอดตะกั่วก็ต้องผ่านกรรมวิธีในการบดการผสมกาวพิเศษเรียบร้อยแล้ว) เมื่อบดสีผสมกาวยางไม่จนเข้าซึ่งภาษาช่างเรียกว่า น้ำยา โดยทุก ๆ สีจะแยกกันบดผสมกาวแยกเป็นน้ำยา คือ สีแต่ละสีที่เตรียมพร้อมไว้ในโถง

การเขียนก็ใช้กรรมวิธีเดียวกับการเขียนสีน้ำทุกวันนี้ คือ จิตรกรท่านจะเขียนลงบนพื้นกระดาดข่อยขาว การระบายสีให้น้ำหนักอ่อนแก่ก็แล้วแต่อ่อนจึงหะใช้น้ำน้อยน้ำมากเช่นกัน ภาพสมุดข่อยวัดหัวกระบือจะเป็นหลักฐานอันยอดเยี่ยมว่านายช่างจิตรกรอยุธยาท่านเขียนด้วยวิธีการสีน้ำในสมัยนี้ไม่มีสิ่งใดแตกต่างกัน การเขียนสีแดงอ่อน ๆ ท่านผสมน้ำระบายลงบนพื้นขาว สีที่ปรากฏผลออกมาจึงดูสดใสมากภาพเขียนของวัดหัวกระบือแสดงเล่ห์เหลี่ยมของการใช้สีอย่างสด ๆ สะอาดและกระจ่างตากก็เพราะมิได้ใช้วิธีแบบเทมเพอร่า (สีฝุ่น) ซึ่งวิธีของสีฝุ่นนั้นท่านจะเอาสีแดงมาผสมกับสีขาว เพื่อให้แดงอ่อน เช่น สีแดงดอกกุหลาบ ถ้าใช้กรรมวิธีแบบสีน้ำ สีแดงอ่อนจะสดใสสะอาดกว่า ด้วยเหตุนี้จิตรกรรมวัดหัวกระบือจึงเป็นภาพเขียนไทยที่เปล่งสีอันงดงามสว่างดูไม่ทึบ เช่น สีแดงอ่อน แล้วก็สีม่วงอ่อน สีเหลืองอันอร่าม รวมทั้งสีแดงเพลิงอันโชติช่วง ประทับใจอย่างยิ่ง

จิตรกรรมสีน้ำของไทยเท่าที่ศึกษาประวัติผลงาน พอจะชี้แนะให้รู้จักคือ ม.จ.หญิงพิไลยเลขา ดิศกุล ซึ่งเขียนสีน้ำได้ชำนาญมาก รูปพุทธรูปนาคปรกสมัยศรีวิชัยที่พบยังไชยาทรงเขียนด้วยเทคนิคอันดีเลิศ

จากนั้นเป็นงานสีน้ำของเฉลิม นาศิริกษ ผู้นี้เป็นต้นตำรับการใช้สีชุ่มๆ ได้นำความตื่นตื้นสู่วงการศิลปะ เมื่อปี พ.ศ. 2487 เมื่อมีการแสดงจักรวรรดิศิลป์บนมู่ชั้นสองของโรงภาพยนตร์ศาลาเฉลิมกรุง การแสดงของชมราจักรวรรดิศิลป์คือการแสดงศิลปกรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งงานจิตรกรรมล้วน ๆ สมัยนั้นพวกจิตรกรและนักประพันธ์ได้ก่อตั้งชมรม และเปิดการแสดงศิลปกรรมเป็นปฐมฤกษ์ งานแสดงครั้งนั้นถือว่าเป็นงานแสดงศิลปกรรมครั้งแรกของเมืองไทยก็ว่าได้ และจัดแสดงโดยมิได้มุ่งหวังจะขาย ด้วยบ้านเมืองขนาดนั้นเต็มไปด้วยการสงคราม เรือบินของข้าศึกเข้ามาทิ้งระเบิดไม่เว้นแต่ละวัน จึงน่าจะเป็นการแสดงศิลปะเพื่อปลอบขวัญซะมากกว่า และมีใช่เป็นการประกวดผลงาน จึงไม่มีการคัดเลือกงาน ใครมีเรื่องแรงเท่าไรก็ส่งมาเท่านั้น จึงปรากฏมีงานประเภทเขียนสีถ่านจากรูปถ่ายปะปนเข้าไปจำนวนมาก จิตรกรสมัครเล่นก็ส่งผลงานเข้าร่วมด้วย ทำให้ครั้งนี้นิ่งนัก เช่นงานเขียนสีน้ำของ ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมทย์ อดีตนายกรัฐมนตรีไทย ภาพสีน้ำนครปักกิ่งเขียนโดย สด ฐรมะโรหิต เป็นต้น เฉลิม นาศิริกษ ได้ส่งภาพสีน้ำเข้าแสดงครั้งนี้ ได้รับการยกย่องฮือฮาขึ้น นับว่าเป็นพระเอกในการแสดงครั้งนี้ ภาพที่เร้าความสนใจของวงการศิลปะคือ ภาพชุดวังสราญรมย์ มีรูปสระบัว, อาคาร, ต้นไม้, ในพระราชอุทยาน ซึ่งเป็นงานอันชวนน่าสนใจ

สมัยนั้นเป็นสมัยที่มหาวิทยาลัยศิลปากรยังคงติดต่อกับโรงเรียนเพาะช่างอย่างสนิท ด้วยทางราชการได้ตราพระราชบัญญัติให้แผนฝึกหัดครูช่างเป็นเตรียมจิตรกรรม ประติมากรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร บรรดาครูบาอาจารย์ที่เพาะช่างได้เข้าอบรมที่มหาวิทยาลัยศิลปากรโดยปกติ เฉลิม นาศิริกษ ได้นำภาพเขียนสีน้ำของตนให้ศาสตราจารย์ศิลปะ พีระศรีดู ซึ่งเขาได้รับการยกย่องชมเชยมาก จนท่านศาสตราจารย์ขอมงานขึ้นหนึ่งจาก เฉลิม นาศิริกษ ติดตั้งไว้หน้าห้องทำงานของท่าน ภาพนี้เป็นภาพท้องฟ้า ก้อนเมฆ และต้นไม้ดูเหมือนจะติดตั้งอยู่เป็นรมปี จนเจ้าของภาพมาทวงกลับคืน

สีน้ำมีผลงานแสดงมากที่สุดในจักรวรรดิศิลป์คือ วรรณสิทธิ์ ท่านผู้นี้เป็นนักประพันธ์ด้วย งานประพันธ์ของ วรรณสิทธิ์ เป็นที่ติดใจหลงใหลของศิลปินหนุ่มรุ่นนั้นเป็นอย่างมาก เช่น ประยูร อุลุชาฎะ และอังคาร กัลยาณพงศ์ งานเขียนวรรณสิทธิ์ส่วนใหญ่เขียนด้วยสีน้ำ ซึ่งเขาจะเขียนอย่างรวดเร็ว คล่องแคล่วมาก หลังจากการแสดงครั้งนั้น 2 ปี วรรณสิทธิ์ได้รับรางวัลที่ 1 ในการประกวดเขียนภาพ ที่อาคารราชดำเนิน เป็นอาคารวัฒนธรรมของญี่ปุ่น วรรณสิทธิ์เคยผ่านการศึกษาที่ ร.ร. เพาะช่าง เป็นนักเรียนรุ่นเดียวกับกับเพื้อ หริพิทักษ์ และลมูล อติพยัคฆ์ เพราะวรรณสิทธิ์เขียนภาพเร็วและส่วนใหญ่เขียนด้วยสีน้ำ เขาจึงมีผลงานแสดงมากกว่าคนอื่น ๆ เขามีเทคนิคที่แปลกมาอวดผู้คน เช่นการขีดกระดาก่อนเขียน หรือเอามือมาขีดกระดากให้เป็นรอยไขว้ไปมา บางรูปเขาบีบสีสด ๆ จากหลอดออกมาเลยทีเดียว

จิตรกรรมสีน้ำอีกผู้หนึ่งซึ่งเขียนด้วยสีวรรณะแปลก ๆ คือ วิจิตร ศุกโยธิน และเปรม ไสยวงศ์ แพรงค์ แวงค์วิน จิตรกรชาวอังกฤษ ซึ่งเป็นงานง่าย ๆ และค่อนข้างแสดงฝีมือ ส่วนผลงานสีน้ำของ เทินเนอร์และคอนสแตนติน ซึ่งเป็นงานสูงกว่านั้น ไม่ค่อยมีใครใส่ใจเท่าไรนัก ยิ่งวิธีการเขียนสีน้ำของ

แวนก็ออกหัดด้วยแล้วไม่มีใครใส่ใจติดตามด้วยเลย แต่ภาพสีน้ำในเมืองไทยสมัยนั้นก็ยังไม่วางหน้าถึงระดับแอบสแตรคดังเช่นงานของจอห์น มารีเนอตัน

ขอย้อนกลับไปสู่งานเขียนสีน้ำของโรงเรียนเพาะช่าง สมัยปี พ.ศ. 2480-2486 สมัยนั้นการเขียนรูปเป็นแบบเรียลลิสต์ ที่ห้องโหลยขายสินค้าของโรงเรียน จะมีภาพเขียนสีน้ำใส่กรอบขนาดใหญ่จำนวนมาก เป็นภาพ สติลไลฟ์, ภาพดอกไม้กับแจกัน ฯลฯ ซึ่งเขียนอย่างประณีตมาก แสดงว่าการเขียนสีน้ำของเมืองไทยได้ผ่านขั้นการเขียนอย่างประณีตและละเอียดมาแล้ว ต่อมาในงานจักรวรรดิศิลป์ที่ศาลาเฉลิมกรุง นอกจากจะมีงานศิลป์เพาะช่างกับศิลป์อิสระทั่ว ๆ ไปแล้ว ยังมีศิลป์จากมหาวิทยาลัยศิลปากรส่งงานเข้าร่วมด้วย เช่น ภาพเขียนสีน้ำมันขนาดใหญ่ รูปพ็อตเทรท ของ จำรัส เกียรติก้อง และภาพเขียนสีน้ำมันของ สนิท ดิษยพันธ์ ซึ่งเขียนพ็อตเทรท ได้อย่างเชี่ยวชาญหาตัวจับได้ยาก จนมีผู้ตั้งข้อสังเกตว่า ภาพสีน้ำในสมัยนั้น ผู้เชี่ยวชาญในการเขียนภาพวัดก็คือ มานะ บัวขาว, ผู้เชี่ยวชาญในการเขียนภาพวิว คือ เฉลิม นาคีรักษ์, และผู้ที่เก่งเขียนภาพพ็อตเทรท คือ สนิท ดิษยพันธ์

ระหว่าง พ.ศ. 2484 - 2488 เป็นระยะสงคราม, สีน้ำมันจากต่างประเทศไม่มีตกเข้ามา แม้กระดาษสำหรับเขียนสีน้ำก็หายากมาก จำต้องใช้กระดาษรูปที่ทำในเมืองไทยเขียนกัน บางคนเอากระดาษรูปมาเปียกน้ำซึ่งบนแผ่นกระดาษ เอาแบ่งเปียกกละเลง แล้วเอากระดาษปิดทับลงไป ทำเช่นนี้ซ้อนกัน 3 ชั้น แล้วลงพื้นสีฝุ่นขาวบาง ๆ แล้วจึงนำมาเขียนสีฝุ่นอีกทีหนึ่ง ภาพสีน้ำรูปเพชรบุรี ของ เพื่อ หริพิทักษ์ ที่ได้รับรางวัลเหรียญทองจากการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติครั้งแรกก็เขียนด้วยวิธีการอันนี้ สมัยนั้นบางคนก็ใช้วิธีเขียนสีฝุ่นแทนสีน้ำมัน ซึ่งก็มีงานสำคัญเกิดขึ้นจำนวนมาก

เพราะกระดาษหายาก จิตรกรสีน้ำจึงพลิกแพลง เขียนบนกระดาษว่าว, กระดาษสา, รวมทั้งกระดาษทำกล่องสีขาวยังจะเอามืดชุบน้ำให้ดูดีได้ สีส่วนใหญ่ก็ใช้สีสังเคราะห์ทำขึ้นเองในเมืองไทย รางทีสีเหลืองก็ใช้รงค์ อุปกรณ์ทุกอย่างหากันอย่างยากเย็นมาก

เมื่อหมดสงคราม ภาระการขาดแคลนอุปกรณ์ในการทำงานศิลปะบรรเทาเบาบางลง จึงมีผู้นิยมเขียนภาพสีน้ำมัน และสีน้ำมัน และสีโปสเตอร์กันมาก ส่วนสีน้ำก็เฟื่องฟู ประกอบทั้งมีผู้ตั้งแกลเลอรีขายภาพกันมากขึ้น จึงมีผู้นิยมเขียนแต่สีน้ำมันด้วยขายได้ราคาแพง ส่วนสีน้ำมันไม่มีผู้นิยม และขายไม่ได้ราคา นี่ก็สาเหตุหนึ่งที่ทำให้ความนิยมในการเขียนสีน้ำลดลงไป

แต่ก็ยังมียุคศิลป์อิสระบางคนที่ยังคงเขียนภาพสีน้ำด้วยใจรักอย่างเงียบ ๆ ตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้ จิตรกรสีน้ำที่มีผลงานปรากฏและได้รับการยกย่องกันในสมัยก่อนคือ สวัสดิ์ ตันติสุข เคยมีชื่อเสียงในสมัยก่อน เขาเขียนสีน้ำ ทิวทัศน์ , เรือ, ทะเล, ภาพนิ่ง รวมทั้งภาพคนด้วย ต่อมาสมัยเมื่อเขากลับมาจากอิตาลีได้แสดงภาพสีน้ำที่เขียนมาจากที่นั่นรวมทั้งงานเขียนใหม่สมัยหลัง งานของเขาได้ชี้ให้เห็นความสำคัญเป็นอย่างมาก

ดนัย ปฏิรูปานุสรณ์ เคยเขียนพหุเทรทหญิงสาว ได้รับเหรียญทองในการแสดงงานของจิตรกร ประติมากรสมาคม เป็นงานที่มีผู้นิยมอย่างมาก ประยูร อุรุชาภู ได้เขียนภาพแสดงเดี่ยวที่พญาไท แกลอรี ในนามแฝงว่า กเวลชโนบุร เมื่อสิบกว่าปีมาแล้ว มีผู้ออกปากชมเชยกันมากเช่นเดียวกัน

งานเขียนสีน้ำเป็นงานอันแสดงบุคลิกภาพเฉพาะตัวของศิลปิน และต้องอาศัยเทคนิค ความชำนาญ กับการตัดสินใจอย่างดีเลิศ แม้ว่าเป็นงานที่ไม่เหมาะสำหรับการค้า แต่ก็เหมาะสำหรับการระบายอารมณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นงานที่ไม่ผูกพันกับอะไรทั้งสิ้น จึงน่าจะอยู่ในข่ายการแสดงศิลปบริสุทธิ์ที่ไม่มีอามิสใด ๆ เข้าไปเจือปน การชมภาพสีน้ำในเมืองไทยจึงออกจะได้ประโยชน์สำหรับผู้ชมที่จะได้สัมผัสกับงานศิลปะโดยแท้ ถ้างานนั้น ๆ มีคุณค่าทางศิลปะโดยสมบูรณ์

การก่อตั้งกลุ่มสีน้ำขึ้นในเมืองไทย น่าจะเป็นการเคลื่อนไหวครั้งสำคัญ และจะนำทางไปสู่สมาคมจิตรกรนักเขียนสีน้ำ ซึ่งมีผลงานอันได้รับการเชื่อถือจากสังคมศิลป์โดยทั่วไปแล้ว และจะมีการเคลื่อนไหวครั้งต่อไป ซึ่งผลที่เกิดขึ้นย่อมจะทำให้ผู้สนใจในการเขียนสีน้ำมากขึ้น และผลงานก็ยิ่งจะดีขึ้นตามลำดับ (น. ณ ปากน้ำ, สัจจัตถ์งานแสดงนิทรรศการสีน้ำของกลุ่ม “WHITE”, อมรินทร์การพิมพ์, กรุงเทพฯ 2525)

พ.ศ. 2528 – 2538 การทำงานศิลปะร่วมสมัยด้วยเทคนิคสีน้ำเป็นที่นิยมนับ และได้รับการยอมรับมากขึ้น มีการค้นคว้า และพัฒนาเทคนิค กว้างขวางออกไปมากมายโดยศิลปินกลุ่มหนึ่ง ที่เกิดจากการรวมตัวของคณาจารย์วิทยาลัยช่างศิลป์ และศิลปินอิสระ ในนามกลุ่ม “ กลุ่ม White “ ซึ่งศิลปินกลุ่ม White ประกอบไปด้วย นายวิโรจน์ เจียมจิราวัฒน์, นายนิติ วัตุยา, นายเข็มรัตน์ กองสุข, นายวิโชค มุกดามณี, นายธงศักดิ์ หงส์แพง, นายสมศักดิ์ เชาวธาดาพงศ์, นายสรณรงค์ สีทเสนี, นางสาวศรียรรณ เจนหัตถการกิจ, นายปริญญา ดันติสุข, นายมณเฑียร บุญมา, นายพิชิต ตั้งเจริญ, นายศุภชัย สุกชีโชติ, นายสุรพล แสนคำ, นายธงชัย ขาวสำอางค์, นายสมวงศ์ ทัพลักษณ์รัตน์, นายศราวุฒิ ดวงจำปา, นายปัญญา วิจิตรธนสาร, ทำให้ศิลปินและนักเรียนนักศึกษาในสมัยนั้น หันมาให้ความสำคัญกับการใช้สีน้ำในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะกันอย่างกว้างขวางมากขึ้น

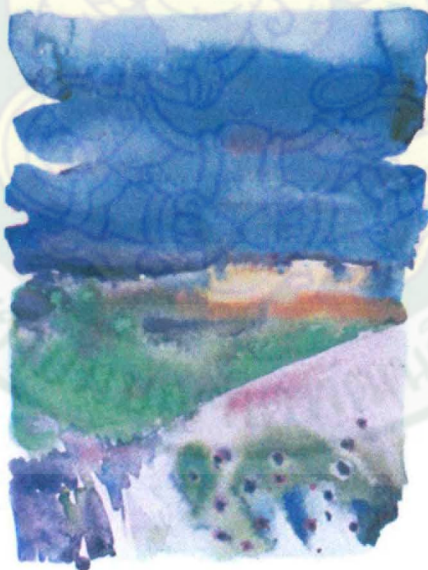
ภาพที่ 34 ภาพเขียนโดย ม.จ.การวิก จักรพันธุ์ “จิตรกรรมสีน้ำ 1”, 2525

ข้อมูลจาก สัจจัตถ์งานแสดงนิทรรศการสีน้ำของกลุ่ม “WHITE”, อมรินทร์การพิมพ์, กรุงเทพฯ 2525

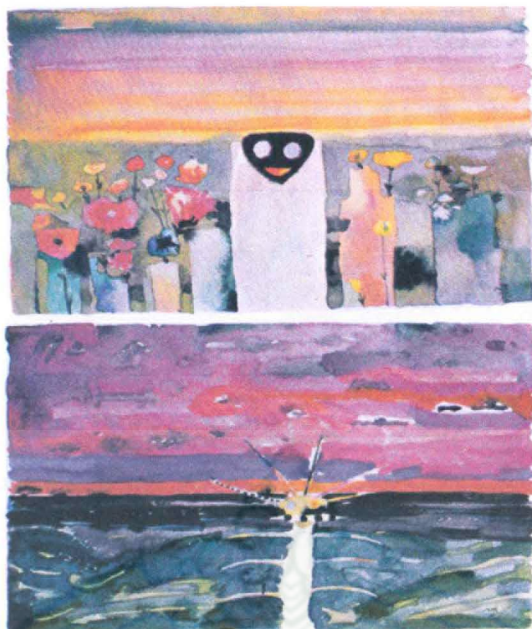
ภาพที่ 35 ภาพเขียนโดย สวัสดิ์ ตันตสุข “เรือ”, 2525

ข้อมูลจาก คู่มือปฏิบัติงานแสดงนิทรรศการสีน้ำของกลุ่ม “WHITE”, อมรินทร์การพิมพ์, กรุงเทพฯ 2525

ภาพที่ 36 ภาพเขียนโดย สรรณรงค์ สิงห์เสนี “ความประทับใจจากทิวทัศน์”, 2525

ข้อมูลจาก คู่มือปฏิบัติงานแสดงนิทรรศการสีน้ำของกลุ่ม “WHITE”, อมรินทร์การพิมพ์, กรุงเทพฯ 2525

ภาพที่ 37 ภาพเขียนโดย ปริญญา ตันตีสุข “ฝัน”, 2525

ข้อมูลจาก สหกิจภัตตาคารแสดงนิทรรศการสีน้ำของกลุ่ม “WHITE”, อมรินทร์การพิมพ์, กรุงเทพฯ 2525

บทที่ 3

ชนิดของสีน้ำ

สีน้ำในเชิงพาณิชย์มีสองรูปแบบคือแบบหลอด (Tube) และแบบก้อน (Cake) ซึ่งแบบแบบหลอดส่วนใหญ่ที่ขายตามท้องตลาดจะบรรจุในหลอดโลหะขนาดมาตรฐาน (ปกติ 7.5,15, หรือ 37 มิลลิลิตร) คล้ายหลอดยาสีฟัน ซึ่งแบบก้อนแค่นั้นจะบรรจุในกล่องเล็ก และใส่ในกล่องพลาสติกที่ใช้เป็นจานสีได้ประมาณ 3 สีซีของสี และสะดวกสบายในการพกพาจนเป็นที่นิยมในศตวรรษที่ 19 สำหรับจิตรกรที่พกพาไปเขียนภาพทิวทัศน์

ปีคริสต์ศักราช 1832 นักเคมีและจิตรกร วิลเลียม วินเซอร์ และ เฮนรี นิวตัน ได้เริ่มต้นธุรกิจ สิ่งทั้ง สองประดิษฐ์คิดค้นขึ้นใหม่ คือ สีน้ำ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในปัจจุบัน คือ สีน้ำบรรจุหลอด แล้วจึงตามมาด้วยสีน้ำ ชนิดบรรจุหลอดโลหะในปีค.ศ.1841

เทคโนโลยีของการพัฒนาสีน้ำสอดคล้องกับวิวัฒนาการและความก้าวหน้าของโรงเรียนสอนสีน้ำใน อังกฤษ โดยปี 1780, ประเทศอังกฤษ ได้มีบริษัทที่เริ่มผลิตกระดาษโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการเขียนสี น้ำ ซึ่งได้รับการพัฒนาด้วยการปรับขนาดหรือการเคลือบเพื่อป้องกันการจมน้ำของสีไปในเส้นใยของ กระดาษ เพื่อศิลปินสีน้ำ ในการสร้างสรรค์ผลงานของตัวเอง โดยปลายศตวรรษที่สิบแปดในประเทศ อังกฤษ William Reeves ได้ขายสีน้ำในรูปแบบขนมเค้กแบบพกพา ในปี 1846, Winsor & Newton ได้ พัฒนาโดยนำสีที่บรรจุในท่อโลหะ ซึ่งเป็นเทคโนโลยีที่กำลังเติบโตเป็นผลให้ศิลปินยุโรปจำนวนมากที่จะ ทดลองกับสีน้ำจนในที่สุดประเพณีแพร่กระจายไปสู่ประเทศอเมริกา

ภาพที่ 38 William Reeves, Artists watercolor paint boxc. 1784 to 1789

ข้อมูลจาก

<http://www.whimsie.com/w%20reeves%20paint%20box%201784%20to%201789.htm>

ภาพที่ 39 William Reeves Paint block -- 1784-1789 ,This is the paint original to the box.

ข้อมูลจาก

<http://www.whimsie.com/w%20reeves%20paint%20box%201784%20to%201789.html>

ภาพที่ 40 หลอดสีของ Winsor & Newton

ข้อมูลจาก <http://www.winsornewton.com/about-us/our-history/>

ในบรรดาแบรนด์ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในการเขียนภาพสีน้ำ มีหลายชนิดเช่น Daler Rowney, Daniel Smith, DaVinci, Holbein, Maimeri, M. Graham. Reeves, Schmincke, Sennelier, Talens, และ Winsor & Newton.

ชนิดของพู่กัน

สำหรับพู่กันคือวัสดุที่สำคัญในการเขียนสีน้ำ มีหลายแบบหลายขนาดตั้งแต่ใหญ่ถึงพู่กันเบอร์เล็ก เลือกซื้อเฉพาะเบอร์ที่เราจะใช้สำหรับการเขียน

สำหรับพู่กันนั้นมีการใช้กันมานานแล้วตั้งแต่สมัยโบราณ โดยอาจจะใช้ขนสัตว์ที่หนาแข็งและอุ้มน้ำ ได้มาพันกับด้ามไม้เพื่อใช้ในการเขียนคล้ายปากกาหมึกซึม โดยได้ศึกษาพัฒนาจนก่อให้เกิดพู่กันในรูปแบบต่าง ๆ ในการเขียนสำหรับศิลปินมีหลายราคาตั้งแต่พู่กันที่ทำมาจากใยสังเคราะห์ จนถึงพู่กันที่ทำมาจากขนสัตว์ ก็จะมีราคาแตกต่างกันออกไป การทำพู่กันขนสัตว์และเส้นใยของผักโดยการผูกเข้า

กับด้ามไม้ที่ถนัดมือนั้นได้มีการผลิตกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ 4,000 ปีก่อนคริสตกาลในสมัยอียิปต์ และ
ปีคริศกราช 200 ในประเทศจีนโดยจีนนั้นจะใช้พู่กันกลมที่ทำมาจากขนสัตว์ซึ่งได้พัฒนาจนมาถึงยุค
ปัจจุบัน

พู่กันกลม Round Brushes

เป็นพู่กันรูปแบบดั้งเดิม โดยใช้ขนมารวมกันเป็นทรงพุ่มกลม จะมีคุณภาพมากในการเขียนทั้งพื้นที่
ใหญ่และพื้นที่เล็กในการบังคับรูปทรงต่าง ๆ และมีการอุ้มน้ำที่ดี เขียนได้ทั้งเส้นเล็กและใหญ่หลาย
ระดับ ถ้าแยกจำเพาะพู่กันกลมใหญ่ไว้ใช้สำหรับพื้นที่ใหญ่และพู่กันเล็กไว้สำหรับเก็บรายละเอียด

ภาพที่ 41

พู่กันแบน Flat Brushes

ภาพที่ 42

เป็นพู่กันที่มีลักษณะแบนเป็นแนวตรงมีการใช้กันอย่างเป็นที่นิยมในศตวรรษที่ 19 สามารถสร้าง
เส้นที่คมและตรง และการสร้างรอยที่แปร่ง และพื้นที่ที่กว้างได้อย่างง่ายดายโดยพู่กันแบนจะมีหลาย
ขนาด เช่น 1/8" 1/4" 3/8" 1/2" 5/8" 9/4" และ 1" เท่ากับความกว้างต่อมาตราวัดเป็นนิ้ว

พู่กันในรูปแบบต่าง ๆ Specialty Brushes

สำหรับการเขียนสีน้ำที่มีความต้องการมากกว่าพู่กันกลมและแบนนั้นสามารถเลือกใช้พู่กันในรูปแบบต่าง ๆ เพิ่มได้อีกซึ่งสมัยนี้เราจะเห็นได้ว่าการออกแบบมาเพื่อใช้เขียนในหลาย ๆ แบบเช่นพู่กันที่อุ้มน้ำเพื่อใช้เขียนให้ภาพนุ่มนวลหนือใช้เขียนระยะไกล หรือเขียนแบบชุ่มน้ำ

ภาพที่ 43

หรือการเขียนพื้นที่ ที่ใหญ่มากใช้ปริมาณน้ำที่เยอะก็จะใช้แปรงทาสีที่ผลิตขึ้นมาสำหรับสีน้ำเพื่อใช้ในการเขียนพื้นที่กว้างใหญ่อย่างไม่มีขอบเขต โดยจะมีขนาดตั้งแต่ 1 – 3 นิ้ว

สำหรับการผลิตพู่กันนั้นมี ในยุโรปไม่ว่าจะเป็น อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมันนี้ ได้มีการผลิตพู่กันสีน้ำมานาน สำหรับในประเทศสเปนตอนกลางได้มีหลายยี่ห้อที่ผลิตและจัดส่งไปขายที่อเมริกา และมีการผลิตที่อินเดีย ญี่ปุ่นและจีน ที่ขายอยู่ในท้องตลาดทั่วไป โดยได้ใช้วัตถุดิบในการผลิตพู่กัน จากขนสัตว์เส้นใยสังเคราะห์

สำหรับพู่กันในยุคปัจจุบันนั้นผลิตออกมา 3 แบบด้วยกัน โดยใช้ขนสัตว์มามัดด้วยกัน และใช้ใยสังเคราะห์ในการผลิต และส่วนผสมทั้งขนสัตว์และใยสังเคราะห์ผสมกันในการทำพู่กันทั้งพู่กันแบนและกลมและใช้ด้ามไม้ในการทำพู่กัน รวมทั้งใช้ด้ามพลาสติก สำหรับการเก็บพู่กันขนสัตว์ให้ชุ่มน้ำแช่พู่และแขวนไว้ส่วนพู่กันที่ทำจากเส้นใยสังเคราะห์ ให้ล้างและเก็บที่ในอุณหภูมิต่ำเพื่อรักษาขนของพู่กันให้มีการทรงตัวที่ดีเหมือนเดิม

สำหรับพู่กันขนสัตว์ที่มีราคาแพงนั้นจะมาจากขนหางของตัว Kolinsky ซึ่งเป็นสัตว์ในภูมิภาคเขตหนาว เช่นไซบีเรีย โดยอยู่ในกลุ่มของสัตว์กินเนื้อขนาดเล็กรูปร่างคล้ายแมวหรือตัว Mink เพราะขนหางของมันมีความอ่อนนุ่มและขนตรงท้องมีความคมและคงทนยืดหยุ่น อุ้มน้ำได้ดี

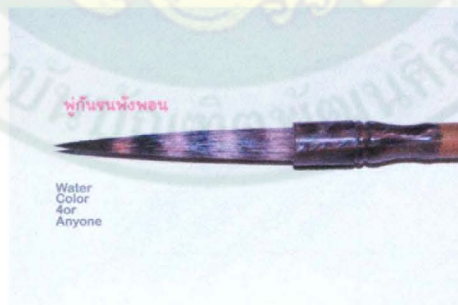

ภาพที่ 44 ตัว Kolinsky

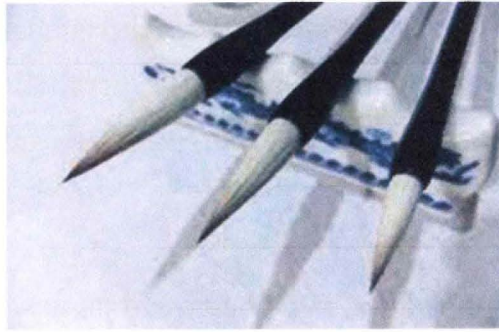
ภาพที่ 45

พู่กันขนวัว นั้นจะมีสีน้ำตาลและแดงซึ่งทำมาจากขนตรงหัววัว มีความคงทน ยืดหยุ่น เหมาะใช้สำหรับทำเทคนิคที่ทำให้เกิดพื้นผิว และมีความสามารถในการทำเส้นให้คม โดยพู่กันนี้จะเป็นสีออกน้ำตาลแดง โดยขนนั้นจะเป็นขนเล็ก ที่ยื่นออกมาจากหัววัวนำมาสร้างพู่กัน

ภาพที่ 46

ขนพังพอน Mongoose Hair นำขนมาทำเป็นพู่กันทั่วไปในการเขียนสีอะครีลิก และสีน้ำมัน จะมีลักษณะนุ่มเหมือนกำมะหยี่ ในสีน้ำส่วนมากจะใช้ในการสร้างพื้นผิวของภาพ

ภาพที่ 47

พู่กันขนแพะ Goat Hair จะมีความยาวและหยาบมาก ในญี่ปุ่นจะใช้ในการทำ Calligraphic เพราะจะทำให้นุ่ม เป็นลอน และมีน้ำหนักในเวลาเดียวกัน

ภาพที่ 48

พู่ขนอูฐ Camel เป็นพู่กันที่มีราคาย่อมเยา ลักษณะขนพู่กันเป็นสีดำ มีความแข็งแรงต่าง

ภาพที่ 49

พู่กันขนสังเคราะห์ Synthetic เกิดจากการสังเคราะห์เส้นใยเป็นเส้นใยที่สร้างขึ้นเพื่อให้มีความยืดหยุ่น โดยใช้เส้นใยสังเคราะห์ที่มีคุณภาพ มาปรับให้เข้ารูป โดยเฉพาะเส้นใยไนรอน เส้นใยสังเคราะห์

จากพลาสติก ส่วนสีสันทันก็ขึ้นอยู่กับการผลิต และการใช้ให้มีความแตกต่างกับวัตถุประสงค์ในการใช้ให้ใกล้เคียงกับพุทธรูปที่ผลิตจากขนสัตว์ธรรมชาติ ส่วนมากจะผลิตที่อเมริกา ญี่ปุ่น โดยสามารถทำเลียนแบบพุทธรูปขนวัว หรือ ขนอูได้แต่ไม่สามารถที่จะเลียนแบบขนของตัว Kolinsky ได้

ชนิดของกระดาษ

กระดาษยังเป็นบทบาทสำคัญในการพัฒนาของสีน้ำ จีนได้มีการผลิตกระดาษมาตั้งแต่สมัยโบราณ ชาวอาหรับได้เรียนรู้เคล็ดลับและสร้างกระดาษพวกเขาในช่วงศตวรรษที่แปด กระดาษถูกนำไปใช้ในยุโรปจนถึงกับมีการตั้งโรงงานผลิตกระดาษครั้งแรกที่ถูกจัดตั้งขึ้นในอิตาลีปี 1276 และก็มีโรงงานอื่น ๆ สร้างขึ้นต่อการพัฒนาในส่วนอื่น ๆ ของยุโรปในขณะที่อังกฤษพัฒนาโรงงานแรกในปี 1495 แต่กระดาษที่มีคุณภาพสูงก็ได้ผลิตในสหราชอาณาจักรในภายหลังในช่วงศตวรรษที่สิบแปด

กระดาษ(Paper) คำว่า กระดาษ ตรงกับคำว่า Paper ในภาษาอังกฤษ และคำว่า Paper มีรากศัพท์มาจาก คำว่า Papyrus อันเป็นภาษากรีก ซึ่งเรียกว่าวัสดุสำหรับใช้เขียนที่ชาวอียิปต์ได้คิดขึ้นในภาษาไทย คำว่า กระดาษนั้นไม่ใช่คำไทย แต่สันนิษฐานว่าเป็นคำที่แปลงมาจากภาษาโปรตุเกสว่า Cartas เข้าใจว่าโปรตุเกสคงเป็นผู้นำกระดาษแบบฝรั่งเข้ามาก่อนในสมัยอยุธยา คำว่ากระดาษจึงมีใช้ติดปากมาตั้งแต่สมัยนั้น (กำธร สติรกุล, 2515:277)ชาวอียิปต์โบราณได้นำ ต้นปาปิรัส (Papyrus) ซึ่งเป็นต้นกกน้ำชนิดหนึ่ง มาใช้เป็นวัสดุในการเขียนหนังสือเป็นเวลากว่า 5,000 ปีมาแล้ว

ในสมัยต่อมาชาวกรีกและโรมันได้หัน มานิยมจารึกตัวหนังสือลงบนแผ่นหนังสัตว์ กรรมวิธีในการทำกระดาษปาปิรัสของอียิปต์นั้น กระทำโดยการจัดวางต้นกกปาปิรัสให้เป็นแนวขวางขัดกันและนำมาบดอัดจนแน่นพร้อม ทั้งทำให้แห้งโดยการตากแดด ซึ่งกระบวนการการผลิตกระดาษสำหรับใช้เขียนหนังสือในยุคโบราณก็ได้มีการพัฒนา ทั้งด้านวัสดุและวิธีการให้บังเกิดผลดียิ่งขึ้นจนถึงยุคสมัยปัจจุบัน

ถึงแม้คำว่า Paper จะมาจาก Papyrus แต่ในความเป็นจริงแล้ว ผู้ที่ได้ประดิษฐ์กระดาษอย่างแท้จริงกลับได้แก่ชาวจีน เมื่อ 2,000 ปีล่วงมาแล้ว ไซลัน นักประดิษฐ์ชาวจีนได้นำเศษแหเก่าๆ เศษผ้าขี้ริ้ว ตลอดจนเศษพืช นำมาต้มและทุบให้เปื่อย เมื่อนำมารวมกับน้ำก็จะเปื่อยเยื่อกระดาษ (Pulp) นำเยื่อกระดาษ ดังกล่าวมาเกลี่ยบน ตระแกรงตามแนวนอนปล่อยให้ น้ำไหลออกจากตระแกรงแล้วนำมาบดอัดให้แห้ง ("Paper", 1981:101)

ซึ่งข้อแตกต่างระหว่างกระดาษปาปิรัสกับกระดาษในปัจจุบัน ก็คือ ในสมัยอียิปต์เส้นใยของต้นปาปิรัสจะถูกฝานจนเป็นแผ่นบางแล้วนำมาเรียงขวาง สลับกันแต่กระดาษในปัจจุบัน เยื่อกระดาษจะถูกนำมาย่อยจากเส้นใยของพืชและเส้นใยเหล่านี้จะถูกวางอย่างไม่ เป็นระเบียบ ซึ่งจะมีผลทำให้กระดาษมีความเหนียวกว่าเดิม เทคนิคการผลิตกระดาษนี้แพร่หลายจากจีนไปสู่ยุโรปตะวันตกโดยผ่านอาหรับ แต่อาหรับไม่ส่งเสริมการพิมพ์ดังนั้นกว่าที่เทคนิคการผลิตกระดาษจะเข้าสู่ยุโรปก็เป็นสมัยยุคกลางตอนปลาย

และเมื่ออังกฤษได้เริ่มตั้งโรงงานผลิตกระดาษขึ้นครั้งแรกที่เมือง Herfordshire ในปี ค.ศ.1490 กระดาษก็ได้ทำหน้าที่แพร่ขยายวรรณกรรมออกไปอย่างกว้างขวาง และความต้องการใช้กระดาษแม้ว่าในทุกวันนี้เยื่อกระดาษจะสามารถผลิตจากวัสดุได้หลายชนิด และความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการผลิตกระดาษจะสมบูรณ์ขึ้นเพียงไร แต่หลักการพื้นฐานของการผลิตกระดาษก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน

กระดาษสีน้ำบางชนิดที่มีใช้อยู่ในปัจจุบัน

ภาพที่ 50 Favini (ฟาวินี)

ยี่ห้อนี้ไม่มีโลโก้แม้แต่แบบแผ่นกระดาษชนิดนี้มีลายกระดาษที่มีพื้นผิวที่หยาบและใหญ่ ทำให้อุ้มน้ำไม่ดีเท่าไหร่นัก การควบคุมสีค่อนข้างยากแต่เมื่อลงสีจะแห้งเร็ว และการลงสีซ้ำกันไม่ดีเท่าไร แต่ราคาค่อนข้างถูก

ภาพที่ 51 Canson (แคนสัน)

กระดาษสีน้ำแคนสันจะมีพื้นผิวเป็นเส้นแนวยาวสลับกันเหมือนผ้าใบ ตัวกระดาษอุ้มน้ำได้ระดับหนึ่ง ซึ่งสามารถทำเทคนิคต่าง ๆ ได้ราคาค่อนข้างถูกและมีความหลากหลายแกรมให้เลือกใช้

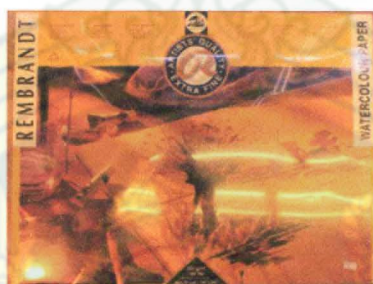
ภาพที่ 52 Master art Renaissance (เรอเนซองส์)

เป็นกระดาษเขียนสีน้ำที่ค่อนข้างมีพื้นผิวหยาบ หากถ่ายภาพคุณภาพพอใช้ได้ เหมาะสำหรับมือใหม่ในการเริ่มหัดเขียนภาพสีน้ำ

ภาพที่ 53 Talent Van Gogh (ทาเลนต์แวนโก๊ะ)

ส่วนมากจะเป็นเล่มแบบพกพา ตัวแผ่นกระดาษค่อนข้างบาง และมีอายุการใช้งานไม่นานนัก หากเก็บไว้หรือวางทับด้วยสิ่งของต่างจะทำให้ตัวกระดาษเสื่อมลง

ภาพที่ 54 Talens Rembrandt (ทาเลนต์แรมแบรนต์)

คุณภาพใกล้เคียงกับกระดาษ Talent Van Gogh เหมาะสำหรับเทคนิคการเขียนให้เสร็จในครั้งเดียว ไม่เหมาะกับการแก้ไข และทับซ้อนกันหลายชั้น

ภาพที่ 55 Canson Fine Face(แคนสันฟายเฟซ)

เป็นกระดาษที่มีให้เลือกหลายแบบ ราคาไม่แพงเหมาะกับผู้ที่หัดเริ่มเขียนสีน้ำ เป็นเล่มแบบพกพา ใส่กาวด้านเดียว ง่ายต่อการฉีกออกในการเขียน กระดาษมีย่นบ้างเล็กน้อยเมื่อเขียน

ภาพที่ 56 Canson Barbizon (แคนสันบาร์บิซอน)

ตัวกระดาษค่อนข้างหยาบ ราคาไม่แพง เหมาะสำหรับผู้เริ่มต้นในการเขียนสีน้ำ สามารถใช้เทคนิคต่างๆ ได้เป็นอย่างดี

ภาพที่ 57 Canson XXL Mix Media (แคนสันเอ็กซ์เอ็กซ์แอลมิกซ์มีเดีย)

ลายกระดาษของยี่ห้อนี้เป็นแนวเส้นเหมือนกับ Canson แต่คุณภาพดีกว่าเยอะมากครับ เวลาลงสีจะไม่ค่อยซ้ำ เล่นเทคนิคต่างๆ ได้ดี แต่จะแห้งช้ากว่ากระดาษทั่วไปพอสมควรกระดาษนี้ให้เลือกใช้ 2 ด้านคือ ด้านที่มีลายกระดาษ กับด้านเรียบซึ่งคุณภาพไม่ค่อยต่างกันเท่าไร

ภาพที่ 58 Clairefontaine (แคลร์ฟอนเทน)

คุณภาพกับราคาของยี่ห้อนี้จะสูงกว่าหน่อยแต่จะต่างกันตรงที่กระดาษยี่ห้อนี้ค่อนข้างหายากกว่ามาก ซึ่งยี่ห้อนี้มีแบบกึ่งหยาบ และแบบหยาบแบบกึ่งหยาบจะค่อนข้างบางด้านหนึ่งเป็นกระดาษแบบกึ่งหยาบอีกด้านหนึ่งเป็นแบบเรียบ

ภาพที่ 59 Canson Montval (แคนสันมอลวัน)

กระดาษลายเมฆลวดลายสบายตา ทำเทคนิคทั้งเปียกบนเปียก และเปียกบนแห้งได้ดี กระดาษชนิดนี้มีเวลาให้ลงสีได้นานกว่าสีจะแห้งแถมยังเป็นกระดาษที่แก้ไขงานได้ยี่ห้อนี้ทำรอยต่างและเอฟเฟกต์ได้สวย มีทั้งแบบหยาบกึ่งหยาบ แบบเล็มแบบแผ่นมีหมด โดยรวมแล้วเป็นกระดาษที่ลงเทคนิคได้หลากหลาย

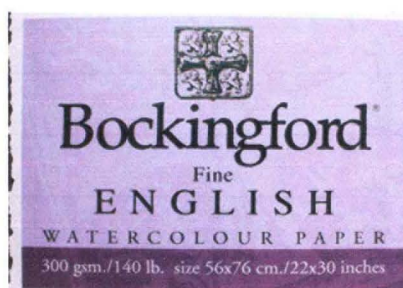
ภาพ 60 Canson Fontenay (แคนสันฟอนทานเ)

กระดาษยี่ห้อนี้ที่เหมาะสมสำหรับคนที่ชอบความเป็นธรรมชาติของสีน้ำยี่ห้อนี้มี 2 ด้าน ด้านหนึ่งเป็นแบบหยาบ ส่วนอีกด้านเป็นแบบเรียบสำหรับแบบหยาบจะมีจุดเด่นตรงที่ลายกระดาษที่สวยงามเป็นธรรมชาติสามารถใช้เทคนิคเปียกบนแห้ง และระบายเคลือบได้ตามปกติแต่ข้อเสีย คือ รับน้ำได้ในระดับหนึ่ง

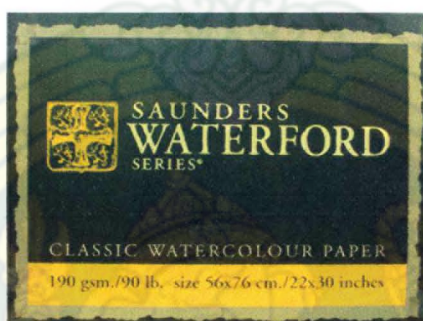
ภาพที่ 61 Fabriano (ฟาบรีโอโน)

เป็นกระดาษอีกตัวที่ทำให้เกิดรอยต่างได้ง่ายมากยี่ห้อนี้มีลายกระดาษชนิดน้อยแต่ไม่เยอะเกินไป เวลาที่ลงสีจะได้เส้นที่คมเหมือนกับใช้กระดาษแบบเรียบแต่ถึงอย่างนั้นตัวกระดาษก็รับน้ำได้เยอะและสามารถลงสีซ้ำได้หลายรอบ

ภาพที่ 62 Bockingford (บ็อกกิ้งฟอร์ด)

เป็นกระดาษที่มีผิวหยาบมากๆ คือ ใช้แบบกึ่งหยาบแต่มีผิวเหมือนแบบหยาบเลย ส่วนแบบหยาบของเมื่อลงสีเสร็จภาพจะดูคม และมีลายกระดาษออกมาให้เห็นชัดเจน

ภาพที่ 63 Saunders Waterford (ซอนเดอร์สวอเตอร์ฟอร์ด)

กระดาษตระกูลเดียวกับ Bockingford แต่ยี่ห้อนี้เป็น Artist's Grade ราคาไม่ได้ต่างกันมากเท่าไร แต่คุณภาพต่างกันพอสมควร

ภาพที่ 64 Moulin du roy (มูแลงดูรอย)

กระดาษชนิดนี้มีทั้งหยาบ กึ่งหยาบ และเรียบ มีทั้งแบบเล่ม และแบบแผ่น ราคาค่อนข้างแพง แต่ก็รองรับได้ทุกเทคนิค เวลาลงสีไปแล้วภาพจะมีความคมอยู่แต่ในขณะเดียวกันก็สามารถทำเทคนิคเปียกบนเปียกได้ดีด้วย

ภาพที่ 65 Arches (อาร์เช่)

แม้กระดาษชนิดนี้จะมีราคาแพงที่สุดแต่ด้วยคุณสมบัติของมันทำให้คุ้มที่จะจ่ายนะ ว่ากันว่าเป็นกระดาษสีน้ำที่ดีที่สุดในโลกยี่ห้อนี้เมื่อลงสีเสร็จสีจะค่อนข้างสด และเก็บไว้ได้นานกระดาษและสีในตันฉบับจะไม่ค่อยเปลี่ยนไปจากเดิมนักเนื้อกระดาษละเอียดมาก เวลาที่ลงสีไปแล้วรอแห้งจะเห็นได้อย่างชัดเจนกระดาษ Artist's Grade ชนิดนี้ช่วยให้สีกระจายตัวได้ดีมากๆ ทำให้เวลาวาดบนกระดาษนี้จะดูเหมือนภาพฟุ้งๆ ไม่ค่อยคมมากยี่ห้อนี้มีขายทั้งแบบหยาบ กึ่งหยาบ และเรียบ รวมทั้งมีให้เลือกหลายขนาดด้วย

ใน 1899 Charles Hawthorne, ศิลปินชาวนิวยอร์ก และครูโรงเรียนที่การวาดภาพทิวทัศน์กลางแจ้ง, โดยโรงเรียนสอนศิลปะ The Cape Cod School of Art ในรัฐพรินซ์ทาวน์ (Provincetown) โดย ภาพวาดในหมู่บ้านชาวประมงเล็ก ๆ เป็นที่รู้จักในโลกกว้างโดย ความตั้งใจของ Charles Hawthorne ใช้สีและการวาดภาพเป็นวิธีการถ่ายทอดความสัมพันธ์กับนักเรียนของเขา โดย Plein air เป็นภาพวาดความสนใจอย่างมากของเขาพร้อมกับการพัฒนาของการรับรู้ใหม่และวิธีการเพื่อให้บรรลุผล

ภาพที่ 66 การสอนนอกห้องเรียนโดย Charles Hawthorne, 1910

ข้อมูลจาก http://en.wikipedia.org/wiki/Charles_Webster_Hawthorne

ภาพที่ 67 ภาพเขียนของ Charles Hawthorne ชื่อภาพ *green Sky Landscape*, circa 1898

ข้อมูลจาก

http://en.wikipedia.org/wiki/File:Green_Sky_Landscape_Charles_Webster_Hawthorne.jpg

Charles Hawthorne คิดค้นระบบการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ของเกรียงฉาบ putty knife ที่จะใช้วาดภาพแทนพู่กันแบบดั้งเดิมบนผ้าใบ โดยครั้งแรกของเขาที่ได้รับอนุญาตในการสอนนักเรียนของเขาในหัวข้อ "to see and feel their subjects" โดยการวาดบนพื้นที่ขนาดใหญ่ที่เรียบง่ายของด้วยการใช้ สี เกรียงฉาบพิสูจน์แล้วว่าเป็นวิธีการที่สมบูรณ์แบบของการประยุกต์ใช้สำหรับพื้นที่ ขนาดใหญ่ในการวาดภาพ ดังนั้น "เกรียง" "palette knife" เป็นส่วนหนึ่งของตัวเลือกในการเขียนภาพของศิลปินปัจจุบันนี้ เกรียง ถือเป็นตัวเลือกอย่างหนึ่งในการเขียนภาพมีการพัฒนาหลายแบบด้วยรูปทรงของใบมีด และมีดที่ผลิตใบมีดกว้างใบมีดขนาดกลางและขนาดเล็กรายละเอียดใน ขณะที่กลางใบมีดใช้งานทั่วไปสามารถใช้สำหรับเขียนพื้นที่ใหญ่ รูปทรงใบมีดที่มีรูปแบบเฉพาะเจาะจงและขนาดสำหรับ งานที่ต้องการวาดไม่แตกต่างใช้งานของพู่กัน

เกรียงเมื่อได้ใช้จะเห็นว่ามี ความแตกต่างกันเมื่อเราใช้วาดภาพ ศิลปินไม่ได้ใช้เกรียงในการวาดภาพอย่างเดียวยังใช้สำหรับผสมสีในงานสีอีกด้วย โดยหลักแล้วจะใช้สำหรับสีน้ำมันและสีอะครีลิกเพราะมีความสามารถในการผสมสีหรือตีสีเข้ากันที่ยอดเยี่ยม แม้เกรียงจะเป็นตัวเลือกหนึ่งสำหรับศิลปินก็ตามยังช่วยเป็นการรักษาพู่กันในการเขียนพร้อมทั้งยังทำความสะอาดได้ง่ายกว่าพู่กัน เกรียงขนาดใหญ่จะใช้ในพื้นที่ขนาดใหญ่ ให้ทำงานได้สะดวกขึ้น ในการเขียนจะมีรูปแบบรูปทรงของเกรียงที่แตกต่างกันในการปฏิบัติงาน เกรียงที่มีรูปทรงขนาดใหญ่สามารถสร้างพื้นผิวความหนาของสีได้อย่างที่ต้องการของศิลปิน เมื่อต้องการความคมในขอบของรูปทรงก็สามารถที่จะสร้างสรรค์ออกมาได้จึงได้มีการผลิตเกรียงออกมาหลายรูปแบบ

แม้ว่าจะได้รับความนิยมในการสร้างสรรคงานสำหรับสีน้ำมัน และสีอะครีลิก จิตรกรสีน้ำก็ได้เอาเกรียงมาใช้ทำเทคนิคย่นน้อยสามวิธีด้วยกัน โดยใช้ชุดสีในขนาดที่เปียกออกเพื่อให้เกิดรูปทรงหรือ

เส้นที่ชัดเจนขึ้น การใช้จึงไม่ค่อยเป็นที่นิยมเท่าไรเพราะความคมของใบมีดเกรียงเมื่อโดนพื้นผิวของกระดาษสามารถทำให้พื้นผิวเสียหายได้และด้วยความคมสามารถทำให้เกิดความเสียหายของกระดาษได้ ดังนั้นยังใช้ตัดกระดาษอีกด้วย นอกจากนี้ยังใช้ตีเนื้อสีหรือผสมสีในปริมาณที่มากได้เพื่อเขียนในพื้นที่ใหญ่ แต่ถ้าใช้สีอะครีลิกสีขาว (gouache) เกรียงสามารถใช้ฉาบหรือขีดในการสร้างพื้นที่สีขาวในภาพได้

ศิลปินอีกท่านหนึ่ง

ปอลเซซาน ถือกำเนิดในวันที่ 19 มกราคม 1839 (พ.ศ. 2382) ในครอบครัวที่มั่งคั่งร่ำรวยในเมือง Aix-en-Provence ประเทศฝรั่งเศส บิดาของเขาประสบความสำเร็จจากธุรกิจด้านการธนาคารที่ความร่ำรวย ส่วนแม่ของเขานั้นก็เป็นที่จิตใจดีของสนับสนุนงานของลูกชาย พ่อของ Cezanne ไม่ได้ปรารถนาให้เขาเป็นจิตรกร สิ่งนี้ทำให้ Cezanne ต้องไปเรียนกฎหมายอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งเหมือนเอ็ดการ์ เดอกาส์ ในปี 1852 Cezanne ได้เข้าเรียนที่วิทยาลัย Collège Bourbon ที่นั่นเขาได้พบกับเพื่อนสนิทเขา อีมิล โซลา ผู้ซึ่งต่อไปจะกลายเป็นนักเขียนชั้นนำของฝรั่งเศส พวกเขาเรียนหนังสือและเติบโตมาด้วยกัน ทั้งสองจึงเป็นเพื่อนที่รู้จักของอีกฝ่ายเป็นอย่างดี

เซซาน มีความสนใจเกี่ยวกับบทกวีและงานศิลปะมาตั้งแต่เด็กๆ เขาได้เรียนวาดเขียนทั้งที่ในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย ตลอดจนเรียนที่โรงเรียนศิลปะของเมืองซึ่งสอนให้ฟรี แต่รางวัลในการเขียนภาพซึ่งทาง Collège Bourbon จัดให้มีขึ้นนั้น เซซาน ไม่เคยได้ ผู้ที่ได้รับรางวัลคือ โซลา นั่นเอง รางวัลที่ เซซาน เคยได้รับจากวิทยาลัยแห่งนี้คือคณิตศาสตร์ ภาษาละตินและกรีก และแม้ว่าเด็กหนุ่มทั้งสองคนนี้จะสนใจในการเขียนภาพ แต่ก็คิดอยู่เสมอว่าในวันข้างหน้าตนจะดำเนินอาชีพเป็นกวี

เมื่อเติบโตขึ้น เซซาน ก็เริ่มเขียนบทกวี ซึ่งบางครั้งเขาก็เขียนภาพประกอบบทกวีของเขาด้วยแล้วก็ส่งไปให้ โซลา ได้ดูภาพชนิดนี้ยังมีเหลืออยู่ภาพหนึ่งแสดงถึงคนในครอบครัวกำลังนั่งล้อมวงกินอาหารที่ประกอบด้วยหัวคนซึ่งถูกตัดออกมา โดยมีเด็กๆ กำลังร้องให้ขออาหารอีก นี่ก็เป็นบทกวีและภาพที่มีแนวความคิดประหลาดๆ อยู่เบื้องหลัง อันเป็นสิ่งที่จะได้เห็นต่อไปอีกในการเขียนภาพของเซซาน

ต่อมา อีมิล โซลา ได้ย้ายไปเรียนหนังสืออยู่ที่ปารีส เมื่อย้ายไปแล้ว โซลา ก็ชักชวนให้ เซซาน ขออนุญาตพ่อมาเรียนเขียนภาพที่ปารีสดูบ้าง แต่ทว่า เซซาน นั้นได้เข้าเรียนที่โรงเรียนกฎหมายของมหาวิทยาลัยแห่งเมือง Aix ไปเสียแล้ว เขาได้เขียนจดหมายไปบอกแก่ โซลา ความว่า “อนิจจา ฉันต้องเรียนกฎหมายเสียแล้ว จะว่าเลือกก็ไม่ถูกนัก เป็นการถูกบังคับให้เรียนมากกว่า” เซซาน พบว่าการเรียนกฎหมายนั้นเป็นสิ่งที่เลือทอนสำหรับเขา และได้บอกไปในจดหมายถึงโซลา ดังนั้นสหายผู้นี้จึงบอกเขาให้เลือกเอาว่าจะจะเป็นทนายความหรือจิตรกรดี เซซาน ได้ใช้เวลาเรียนกฎหมายอยู่สองปีทั้งๆที่ไม่เต็มใจเลย เรียนไปเพียงแค่ว่าเพื่อตามใจพ่อของเขาเท่านั้นเอง ในที่สุดเมื่อรู้สึกว่าจะฝืนใจต่อไปไม่ไหว เขาก็เลยตัดสินใจว่าตนควรจะดำเนินอาชีพเป็นจิตรกรดีกว่า

ในปี 1872 เซซานใช้ชีวิตอยู่ที่เมือง Pontoise ประเทศฝรั่งเศสกับ Fiquet ภรรยาของเขาและลูกชายของเขา เซซานยังคงมีความกระตือรือร้นที่จะทำงานเขียนภาพต่อไป เขาได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการออกนั่งเขียนภาพข้างนอกกับไอดอลของเขา กามีย์ ปีซาโร และที่ Pontoise นี้เองเซซานได้พบกับ ปอล โกแงผู้ซึ่งชื่นชมในงานของเซซานและยอมจำนนให้เขา ดังนั้นในราวปี 1872-1874 เซซานจึงย้ายเข้ามาอยู่ที่บ้านและทำงานให้กับโกแงที่เมือง Auvers-sur-Oise[12] ในขณะเดียวกันในปี 1873 นั้น เซซานได้มีโอกาสพบกับแวนโก๊ะ และในปี 1874 เขาก็มีโอกาสนำผลงานของตนไปจัดแสดงที่ showcase ของศิลปินกลุ่ม impressionist ในงานนั้นภาพของเซซานได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์จากกลุ่มศิลปินเป็นอย่างมาก แต่ถึงกระนั้นภาพของเซซานก็มีความแตกต่างจากศิลปินคนอื่นๆมากเช่นกัน การวางองค์ประกอบของเขาในขณะนั้นทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนถึงความใกล้เคียงกับงานของปีซาโรและในปี 1877 เซซานก็ได้จัด showcase ของเขาเองโดยจัดแสดงทั้งหมด 16 ภาพ แต่ก็ได้รับเสียงพิพากษ์วิจารณ์กลับมาหนักมาก จนเขาเสียกำลังใจไป แต่อย่างไรก็ดีเขาก็ยังคงทำงานเขียนภาพต่อไปในสตูดิโอของเขา

ในราวเดือนพฤศจิกายน ปี 1895 เซซานได้มีโอกาสจัดแสดงนิทรรศการเดี่ยวครั้งแรกของเขาที่กรุงปารีสที่ซึ่ง Ambroise Vollard นักธุรกิจค้าศิลปะได้รวบรวมงานของเขามาจัดแสดง นับว่าเป็นครั้งแรกในรอบ 20 ที่สาธารณชนได้เห็นงานของเขาและเริ่มตระหนักในความเป็นอัจฉริยะภาพของเขา ในช่วงต้นปี 90 ผลงานของเขาถูกเป็นที่รู้จักในวงกว้างของยุโรปแต่ตลอดชีวิตเขาเป็นคนที่ค่อนข้างจะขี้อายและไม่ค่อยมีสัมพันธที่ดีกับศิลปินคนอื่นๆเสียเท่าไร[ต่อมาเซซานจึงย้ายกลับไปยังบ้านเกิดที่ Aix-en-Provence เป็นการถาวร ชีวิตของเขาจบลงอย่างน่าเศร้า เมื่อวันหนึ่งเขาได้ออกไปเขียนภาพและโดนพายุลัดกระหน่ำจนสะบัดสะบอม แต่ก็ไม่วายเมื่อพอลถึงเข้าวันรุ่งขึ้นเขาก็ยังคงออกไปเขียนภาพอีกและโดนพายุลูกอื่น ๆ ด้วยอายุที่มากแล้วจึงทำให้เขาเสียชีวิตจากอาการปอดบวมอย่างกะทันหันโดยปราศจากบุตรและภรรยามาเหลียวแล

งานของเซซานแสดงถึงความเชี่ยวชาญทางการออกแบบ การวางองค์ประกอบ การใช้สี และการร่าง (draftsmanship) ฝีแปรงซ้ำ ๆ อ่อนไหว และลึกซึ้ง เป็นลักษณะเด่นที่เป็นเอกลักษณ์ของเซซาน โดยเฉพาะ เซซานจะใช้สีต่าง ๆ และใช้ฝีแปรงสั้น ๆ และค่อยสร้างชั้นจนซับซ้อนซึ่งเป็นทั้งการแสดงออกของสิ่งที่เห็นด้วยตาและเป็นรูปทรงนามธรรมของธรรมชาติในขณะเดียวกัน ภาพของเซซานแสดงให้เห็นถึงความจดจ่อในการศึกษาแบบที่วาดของเซซานเพื่อแสดงให้เห็นถึงความซับซ้อนในการมองในสิ่งที่เห็น

เซซานมีความเชื่อว่า การวาดเส้น(Drawing)กับสี(Color) ไม่สามารถแยกออกจากกันอย่างสิ้นเชิง เมื่อคุณระบายสีไปได้เท่าไร คุณก็วาดมันไปด้วยเท่านั้น ยิ่งสีประสานกันมากเท่าไร ภาพวาดก็จะยิ่งเด่นชัดมากขึ้น เมื่อสีมีความเข้มข้นในตัวเองมาก รูปทรงก็就会有ความสมบูรณ์มากขึ้นเซซานได้ละทิ้งวิชาทัศนียภาพด้วยเส้น(Linear Perspective) ที่เคยทำกันมา เขามุ่งเข้าหาความคิดใหม่ทางด้านสี ซึ่งเป็น

วิชาทัศนียภาพอีกรูปแบบหนึ่งที่แตกต่างไปจากของเดิม คือ ให้สีเป็นผู้กำหนดความตื้นลึกหรือระยะใกล้ไกลแทนเส้น

ในระยะหลัง ผลงานของเซซานมีแนวความคิดว่า โครงสร้างเรขาคณิตเป็นรากฐานของรูปทรงธรรมชาติทั้งหมด ดังคำกล่าวของเซซานที่เขียนไว้ในจดหมายถึงอามีล แบนาร์นาต์ที่ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1907 ว่า “You must see in nature the cylinder, the sphere, the cone” คำกล่าวนี้ได้ให้อิทธิพลต่อลัทธิคิวบิสม์ในเวลาต่อมา

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

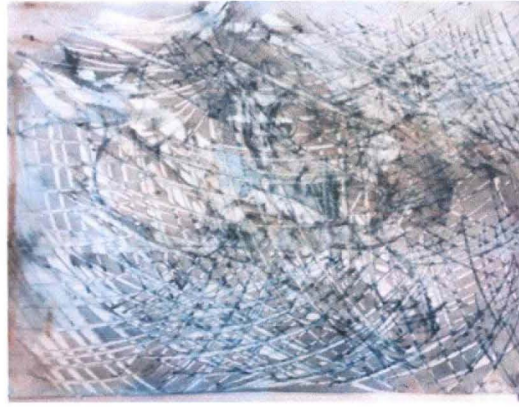
จากที่กล่าวมาข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่าเกรียง (palette knife) จะใช้ส่วนมากในการเขียนสีน้ำมันและสีอะครีลิก สำหรับพื้นที่ใหญ่ ในการเขียนสีน้ำมันนั้นจะใช้เกรียงเป็นเทคนิคในการสร้างพื้นผิวหรือรูปทรงที่ต้องการในภาพ จึงยังไม่มีใครนำเกรียงมาเขียนภาพสีน้ำแบบเดิมภาพ โดยใช้เกรียงเพียงอย่างเดียว แต่ในการวิจัยครั้งนี้ได้นำวัสดุหลากหลายมาใช้วิจัยในครั้งนี้

การขีดเขียนโดยใช้วัสดุต่าง ๆ เช่น เกียง มีด บัตร วัสดุที่มีคมต่าง ๆ โดยใช้วิธีลงสีบรรยากาศทั้งภาพก่อนจากนั้นนำ วัสดุมีคมต่าง ๆ มาขีดให้เกิดรูปทรงที่ต้องการ โดย

ภาพทางซ้ายใช้สีบรรยากาศ และนำวัสดุมีคมพวกมีด และเกียง มาขีดให้เกิดรูปทรงของหุ่นนิ่ง ขวดหลายประเภท

ภาพทางขวาไล่สีบรรยากาศจากท้องฟ้าลงมาถึงอาคาร และนำวัสดุ พวก มีด บัตรแข็ง ไม้บรรทัดขนาดเล็กมาขีดให้เกิดรูปทรงของเมืองและถอยที่ต้องการ

การทดลองโดยการนำวัสดุต่าง ๆ เช่นกิ่งไม้ หลายขนาดมาสร้างพื้นผิวโดยการลงสีน้ำไปก่อน บนกระดาษเพื่อทดลองในการสร้างพื้นผิวก่อนการเขียนรูปทรงต่าง ๆ

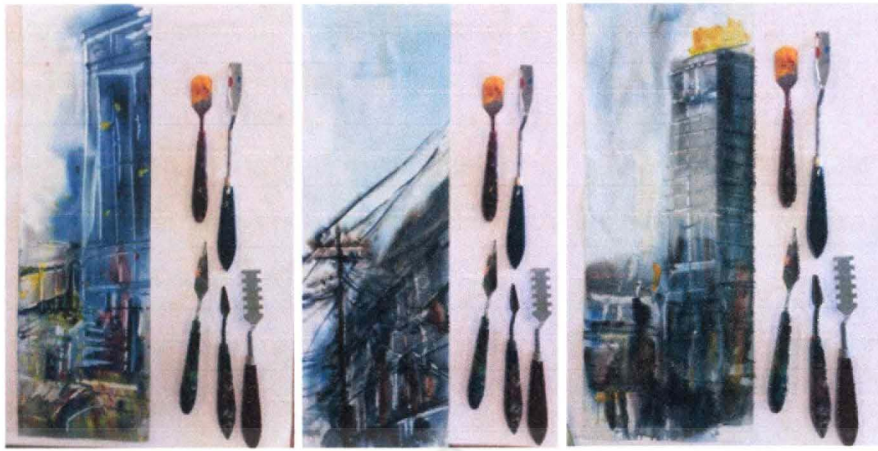

ทดลองการนำกระดาษไปแช่น้ำให้ชุ่มและลงสีโดยพยายามควบคุมรูปทรงให้ได้ตามที่ต้องการและนำสิ่งของมีคม เช่นกิ่งไม้ต่าง ๆ มาขีดให้เป็นรูปทรงที่ต้องการ

การทดลองโดยใช้วัสดุหลายชนิดมาสร้างพื้นผิวร่วมกัน
รูปทรงใหม่ ๆ ที่เกิดจากวัสดุหลายชนิด

รวมทั้งเทคนิคต่างๆในการเขียนมาผสมผสานเพื่อหา

การสร้างพื้นผิวจากเงียงหลายประเภท นำมาจุดขีดจากการลงสีบรรยากาศ เพื่อให้เกิดรูปทรงของสถาปัตยกรรมที่ต้องการ ซึ่งสามารถสร้างออกมาได้โดยการขีดส่วนที่เป็นแสงในการ สร้างรูปทรง ของสายไฟ อาคาร หน้าต่าง ได้ดังที่ต้องการ

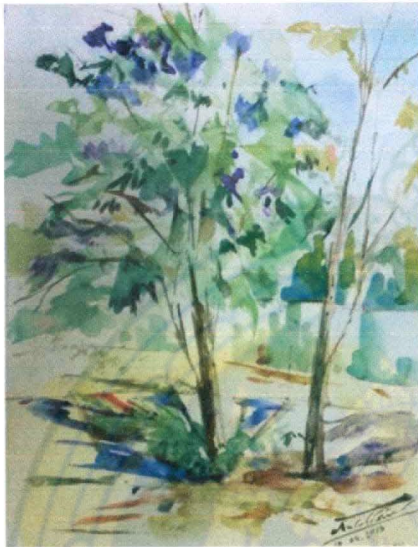
การทดลองเขียนภาพเดียวกันบนกระดาษแต่ละชนิดที่ต่างกัน เพื่อหากระดาษที่สามารถรองรับวัสดุได้ และสร้างภาพได้ดังที่ต้องการ ในภาพมีกระดาษ 3 ชนิด คือ แบบเรียบ กึ่งเรียบกึ่งหยาบ และแบบหยาบ 300 แกรม ทั้ง 3 แผ่น

ได้ผลออกมาในความแตกต่าง

กระดาษแบบเรียบนั้นสร้างภาพออกมาได้เรียบ สบายเพราะไม่มีพื้นผิวกวนหรือ ทำให้ยากในการปาดป้ายและขีดขีด

กระดาษแบบกึ่งเรียบกึ่งหยาบนั้น อุดมไปด้วยวัสดุต่าง ๆ ที่นำมาใช้สามารถลากหรือขีดขีดได้ดีในระดับหนึ่งและมีการสร้างพื้นผิวได้ดี

กระดาษแบบหยาบ นั้นยากในการสร้างพื้นผิวจากวัสดุต่าง ๆ เพราะวัสดุบางวัสดุไม่สามารถอัดน้ำได้ดีเท่าไหร่นัก จึงนำมาใช้บนกระดาษแบบหยาบได้ไม่ดีเท่าไหร่นัก ภาพที่ออกมาจึงมีความกระด้างของวัสดุ ซึ่งแตกต่างและไม่ผสมผสานได้ดีเท่าไหร่นัก

ทดลองการเขียนรูปทรงธรรมชาติโดยใช้ วัสดุเช่น ไม้บรรทัด และบัตรต่าง ๆ นั้นสร้างรูปทรงธรรมชาติได้เพียงแต่รูปแบบออกมาในลักษณะที่แข็งไม่นุ่มนวลเท่าไร

จึงได้ว่าวัสดุธรรมชาติต่าง นอกจากวัสดุที่มนุษย์สร้างขึ้นมาทดลองการเขียนสีน้ำ จากที่กล่าวมาข้างต้นเทคนิคสีน้ำส่วนมากจะใช้แต่พู่กัน จึงมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเครื่องมือที่นอกจากพู่กันวาดภาพซึ่งปกติจะใช้ในสีน้ำมันหรือสีกะลาคลยลิก หรือใช้ขีดขีดให้เกิดร่องรอยมาเชื่อว่าสามารถสร้างงานสีน้ำแบบไหนได้บ้าง ที่เอามาทดลองทำในการเขียนสีน้ำ เพื่อค้นหาเครื่องมือวัสดุนอกประเพณีนิยมที่มีศักยภาพในการสร้างงานสีน้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัสดุ ทางมะพร้าวแห้ง

จากภาพคัดเลือกทางมะพร้าว นำไปตากแห้ง และเลือกทางมะพร้าวมา 1 กิ่ง เมื่อเราได้ทางมะพร้าวแห้งมา นำมาทุบปลายเพื่อให้แตกเป็นซีก คล้ายปลายพู่กัน จากการทุบทางมะพร้าวออกมา จะเห็นเป็นซีกเขียนไม้แต่ยังคงความเหนียว จึงนำมาทดลองในการเขียนครั้งนี้ ว่าสามารถสร้างรูปแบบใดได้บ้างในการทดลองเขียนภาพสีน้ำ

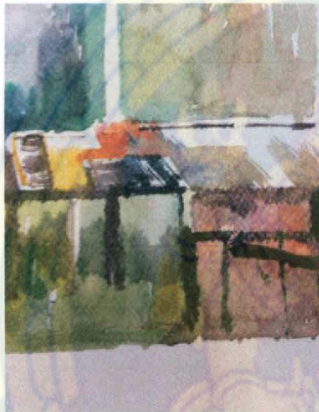

นำทางมะพร้าวแห้งที่ทำการทุบเสร็จแล้วมาทดลองในการจุ่มสีน้ำ แล้วนำมาลากเส้นต่าง ๆ เพื่อทดสอบว่าสามารถสร้างรูปแบบใดได้บ้าง

1.ทางมะพร้าวสามารถจุ่มน้ำได้บ้างเนื่องจากนำไปตากแห้ง แล้ว นำกลับมาใช้จึงดูดน้ำเข้าไปในตัว ของวัสดุได้ในระดับหนึ่ง คือไม่ได้มากนัก

2.ทางมะพร้าวเมื่อนำมาทูปเป็นเส้นไม้แล้วนำมาทดลองเขียน จะมีความแข็งซึ่งไม่เหมือนกับฟู่กันที่มีความยืดหยุ่นได้ดี

3.ทางมะพร้าวเมื่อนำมาทดลองลากเส้นจะมีเส้นที่แตกตามเส้นของไม้ แต่เมื่อเขียนไปนานเข้าหรือจุ่มน้ำในปริมาณที่มากก็สามารถเขียนเป็นเส้นได้ แต่เป็นเส้นในระดับเดียวที่เท่ากัน

นำมาทดลองเขียนภาพทิวทัศน์อย่างง่าย เมื่อนำวัสดุ ก้านทางมะพร้าวมาเขียนด้วยด้านที่ทูปจะสามารถเขียนออกมาได้คล้ายฟู่กันเพียงแต่การแสดงผลจะแตกต่างจากฟู่กันด้วยตัว ทางมะพร้าวไม่มีความยืดหยุ่นเท่าที่ควร ทำให้เกิดรอยที่แปร่งที่หยาบและแข็ง ส่วนอีกปลายด้านหนึ่งที่เล็กสามารถนำมาเขียนหรือลากเส้นได้คล้ายฟู่กันเบอร์เล็กแต่อุ้มน้ำไม่ได้

จากการทดลองวัสดุก้านทางมะพร้าวสามารถนำมาเขียนสีน้ำได้ ควบคุมได้คล้ายฟู่กัน แต่มีความแข็งและหยาบเมื่อนำมาเขียนหรือสร้างภาพด้วยสีน้ำ

จากการทดลองครั้งแรกจึงได้นำก้านมะพร้าวมาทุบและใช้ลวดมัดรวม จำนวน 3 ก้านรวมกันเพื่อให้มีขนาดใหญ่ เหมาะกับพื้นที่ใหญ่บนกระดาดได้

ได้นำมาทดลองขีดเป็นเส้นและทำรูปทรงของพุ่มไม้ ก้านมะพร้าวมีความแข็ง และไม่มีการยืดหยุ่นที่ตึงนัก จากภาพจะเห็นได้ว่าจะควบคุมยากในการให้รวมตัวกัน จึงออกมาแตกเป็นเส้นต่าง ๆ ที่มีหลายขนาด แต่เมื่อนำมาเขียนลำต้นของต้นไม้สามารถสร้างพื้นผิว และน้ำหนักได้ในที่เดียวจากการปาดป้าย

เมื่อนำก้านมะพร้าวที่มัดรวมกันมาทดลองเขียน การยืดหยุ่นในการเขียนนั้นน้อยมาก ทำให้เกิดสันซึ่งมาจากก้านเล็ก ๆ ของทางมะพร้าวการอุ้มสีไม่ดีเท่าไรนัก ในการเขียนเกิดเป็นพื้นผิวที่ออกเป็นเส้น

วัสดุ ใบและก้านต้นหมาก

นำใบสดมาตากแห้ง ด้วยคุณสมบัติของใบหมากเมื่อแห้งจะกรอบและแตกง่ายจึงนำมาใบหลายใบที่แห้งมามัดรวมกันกับก้านหมาก โดยใช้ลวด มามัดรวมกันจนรูปร่างคล้ายพู่กัน

ตัววัสดุมีความแห้งไม่ยืดหยุ่น และเมื่อจุ่มน้ำ ไม่มีการดูดซับน้ำได้เท่าที่ควร ถึง ไม่อมน้ำได้เลย การควบคุม และออกแบบในการเขียนเป็นไปได้ยาก มีการกระจายกระจายตามเส้นใบของใบต้นหมาก แต่อาจนำมาสร้างพื้นผิวได้

ก้านผักตบชวา

นำก้านผักตบมาตากจนแห้งหลังจากนั้นตัดเป็นส่วยให้เท่ากันยาวเส้นละประมาณ 10 ซม.จึงนำปลายมาทาบให้แหลก แล้วจึงมามัดรวมกันกับกิ่งไม้เพื่อให้คล้ายกับพู่กันจึงนำมาทดลองในการเขียนต่อไป

ตัวก้านผักตบชวา นั้นมีความแข็งแรงไม่ยืดหยุ่นเท่าไหร่นัก แต่สามารถอุ้มน้ำได้ประมาณหนึ่งสามารถนำมาเขียนลวดลายเส้นได้ แต่จะได้เส้นที่กระด้างและแข็ง ประสานสีได้ไม่ค่อยดีนัก

วิธีดำเนินการสร้างสรรค์

ทดลองเขียนชั้นที่ 1 จากวัสดุ

1. ก้านมะพร้าว
2. ก้านและใบต้นหมาก
3. ก้านผักตบชวา

ทดลองเขียนบนกระดาษสีน้ำ Favini (ฟาวินี) โดยใช้วัสดุ ก้านมะพร้าว เริ่มจากท้องฟ้าระยะหลังสุด ลงในส่วนที่เป็นท้องฟ้า ด้วยก้านมะพร้าวมีการอุ้มน้ำได้ดีในระดับหนึ่งจึงนำมาใช้ในการลงท้องฟ้าและพื้นที่ ที่ต้องการความชุ่มและการเขียนแบบเปียกปนเปียกในระยะที่ไกล หลังจากนั้นนำก้านมะพร้าวมาล้างมาลงสีภูเขาในระยะถัดมา ในขณะที่กระดาษอุ้มน้ำอยู่เพื่อให้ภาพออกมามีความ

นุ่มนวล ทั้งนี้เมื่อก้านมะพร้าวเขียนหรือจุ่มน้ำ ตัวก้านมะพร้าวจะอมน้ำและนุ่มขึ้นไม่มีความกระด้างเหมือนจากเดิม

นำวัสดุก้านกิ่งหมาก ซึ่งมีความแข็งแรงไม่อมน้ำมาเขียนหลังคาบ้านในระยะถัดมา ตัววัสดุมีความแข็งแต่สีเกาะได้ประมาณหนึ่งจึงนำมาเขียนในโครงสร้างของสถาปัตยกรรมเนื่องจากสร้างความเป็นเส้นที่แข็งแรงได้

นำใบหมากมาเขียนชายหาดและทะเลในระยะถัดมาเนื่องจากใบหมากนั้นมีการควบคุมได้ยาก และลักษณะเมื่อเขียนออกมามีความเป็นเส้น ที่ต้องการแสงสะท้อนจากน้ำ เพื่อสร้างภาพให้ใกล้เคียงกับหาดทราย และทะเล

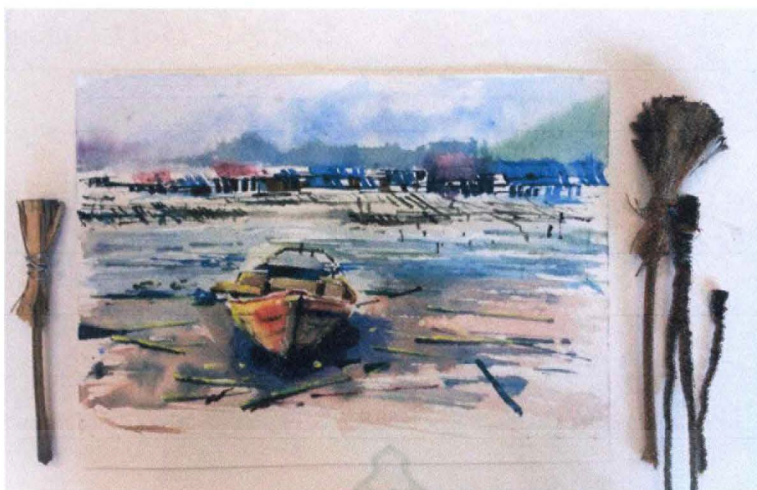
นำก้านมะพร้าวที่อมน้ำอยู่มาเขียนเงาใต้เรือในขณะที่พื้นทรายยังเปียกอยู่ เพื่อให้เงามีความชุ่มและนุ่มนวลเข้ากับพื้นทราย เพราะตัววัสดุก้านมะพร้าวมีความอมน้ำได้ดีในระดับหนึ่ง

ในส่วนที่เป็นกระชังเลี้ยงหอยนางรม เป็นส่วนที่เป็นเส้น เล็ก จึงใช้ปลายก้านมะพร้าวซึ่งมีขนาดเล็ก สามารถขีดเป็นเส้นและควบคุมได้ง่ายจึงนำมาเขียน กระชังหอยนางรม

เรือใช้ก้านมะพร้าวก้านเดียวมาเขียนในส่วนที่เป็นพื้นที่เล็ก และใช้ปลายด้านเล็กของก้านมะพร้าว มาเก็บรายละเอียดต่างๆ ตรงกาบเรือและส่วนที่เป็นวัสดุบนเรือให้เป็นทีเรียบร้อย และรายละเอียดต่างๆภายในภาพให้เสร็จสมบูรณ์

ภาพใช้วัสดุทั้งหมดสามอย่างในการเขียน สร้างภาพขึ้นมา โดยวัสดุทั้งสามนั้นมีความแตกต่างในการเขียนภาพสีน้ำต่างกัน การควบคุมในการเขียน การสร้างลักษณะของเส้นและคุณภาพ ลายละเอียดที่ต่างกัน ซึ่งแตกต่างจากผู้อื่นที่มีการควบคุมที่ง่ายกว่า แต่ไม่สามารถสร้างพื้นผิวบางอย่างที่วัสดุเช่น ก้านมะพร้าว ที่ในเวลาเขียนมีทั้งความชุ่มและเป็นพื้นผิวของเส้นที่ตกลงไปในกระตาดเวลาเดียวกันได้

การเขียนโดยใช้ใบต้นหมากที่ลากในครั้งเดียวสามารถสร้างสีที่ผสมกันและเว้นพื้นที่ว่างได้ในครั้งเดียวของการลงสี แต่ควบคุมได้ยากในบางพื้นที่

ก้านต้นหมากมีความแข็ง สามารถสร้างโครงสร้างของสถาปัตยกรรมได้เป็นอย่างดีในความต้องการเส้นที่ตรงและแข็งแรง แต่ต้องควบคุมน้ำหนักมือให้เป็นอย่างดี

ภาพสมบูรณ

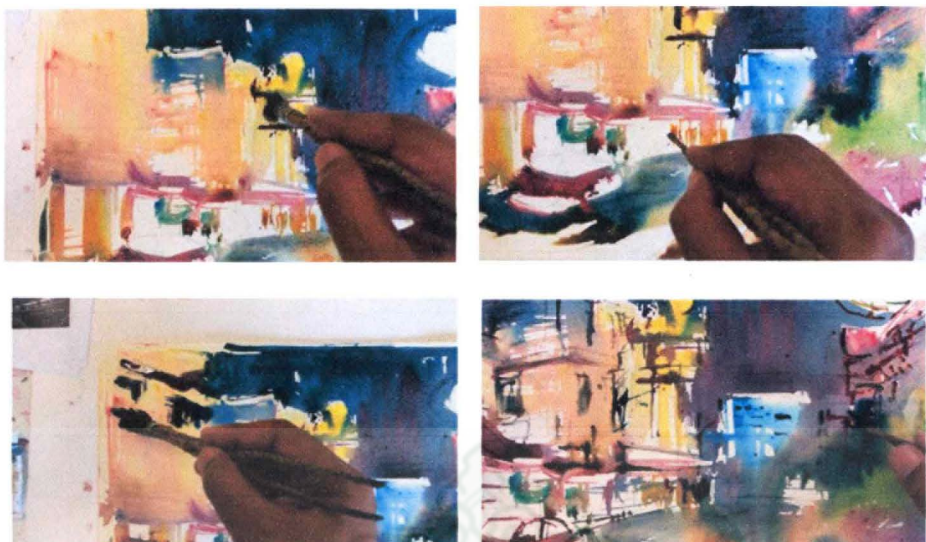
การทดลองการเขียนชั้นที่ 2 เมือง โดยใช้วัสดุ

1. ก้านมะพร้าว
2. ไข่และก้านหมาก
3. ก้านผักตบชวา

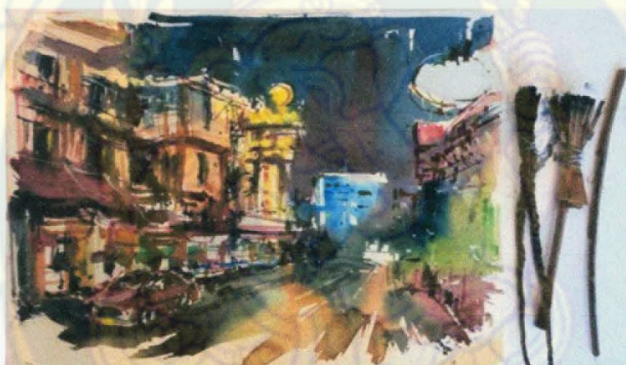

เริ่มด้วยการร่างภาพด้วยดินสอบนกระดาษ หลังจากนั้นใช้ไข่แดงหมากลงในส่วนที่เป็นแสงของอาคารสถาปัตยกรรมด้านหน้า ซึ่งไข่แดงสามารถสร้างเส้นที่อิสระและตรงที่ที่ต้องการได้ แต่เมื่อต้องการเส้นที่แข็งและมีความมั่นคงจึงใช้ก้านผักตบชวา ซึ่งมีความแข็งแรงแต่ควบคุมได้ง่ายกว่าไข่แดง

ถนนใช้ก้านผักตบชวากเป็นเส้นเพื่อต้องการเส้นที่ตรงและนำสายตา ตัวก้านผักตบชวาสามารถเขียนสีและผสมสีได้ในตอนที่กระดาษยังมีความชุ่มน้ำอยู่ จึงทำให้สีผสมกันได้ดีเหมือนด้วยการเขียนพู่กัน แต่มีความแข็งและเป็นเส้นที่มั่นคง

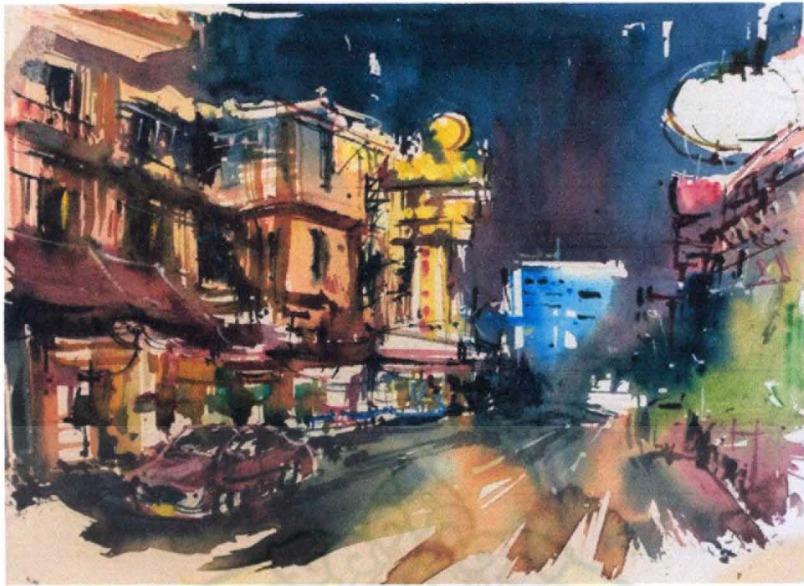

ในส่วนของท้องฟ้า ใช้ก้านมะพร้าวในการเขียน เพื่อต้องการการอุ้มสีและความชุ่มชื้นน้ำ ลงในพื้นที่ใหญ่ และลายละเอียดต่าง ๆ เช่นหน้าต่าง เส้นเล็ก รายละเอียดของสายไฟและเส้นโครงสร้างเล็ก ใช้ปลายด้านเล็กของก้านมะพร้าวขีดเป็นเส้นของโครงสร้างต่าง ๆ

วัสดุที่นำมาใช้ทั้งสามอย่างนั้นสามารถสร้างภาพเมืองได้โดยตัววัสดุมีความแตกต่างกันและสร้างพื้นผิวออกมาไม่เหมือนกัน

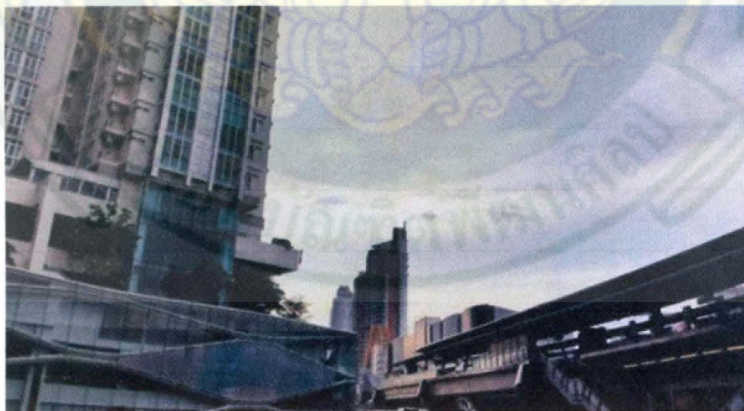
ใบต้นหมากนั้นสร้างเส้นโครงสร้างได้อิสระแต่ควบคุมได้ยากเมื่ออยู่บนโครงสร้างของสถาปัตยกรรม ซึ่งแตกต่างจากผักตบชวาที่สร้างเส้น สี โครงสร้างในรูปทรงสถาปัตยกรรมได้เป็นอย่างดี ในการสร้างเส้น หรือการผสมสีเข้าหากัน แต่ถ้าต้องการให้ชุ่มชื้นการเขียนท้องฟ้า จะใช้ก้านมะพร้าวในการเขียน ซึ่งสร้างลักษณะคล้ายกับพู่กัน

ภาพสมบูรณ์

ทดลองเขียนชั้นที่ 3 จากวัสดุ

1. ก้านมะพร้าว
2. ก้านและใบต้นหมาก
3. ก้านผักตบชวา
4. ใบบิดคัตเตอร์

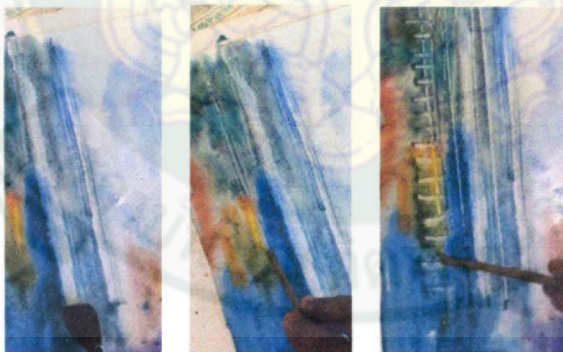

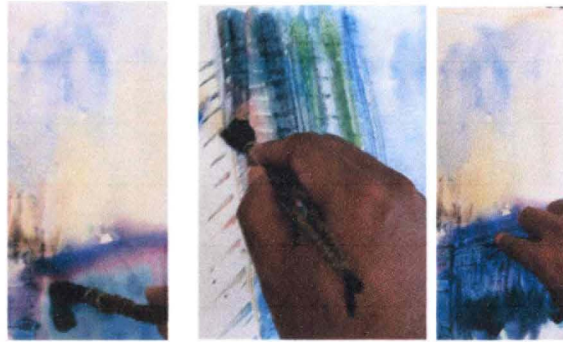
ทดลองนำกระดาษไปจุ่มน้ำให้ชุ่ม หลังจากนั้นนำก้านมะพร้าวที่ทุบแล้วมาจุ่มสีเพื่อลงบรรยากาศให้ทั่วกระดาษ และใช้ใบต้นหมาก มาลงในพื้นที่ ที่ต้องการพื้นผิวบนกระดาษ

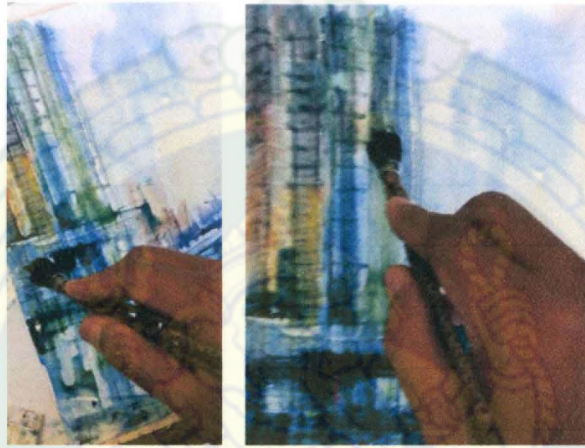
เมื่อลงสีจนชุ่ม น้ำหนักที่ต้องการแล้ว จึงใช้ก้านผักตบชวามาเขียนหรือปาดสีทิ้งในบางพื้นที่ที่ต้องการน้ำหนักแสง ที่ต้องการบนรูปทรงของสถาปัตยกรรม

บางพื้นที่ ใช้ก้านมะพร้าว หรือก้านต้นหมาก ขีดบนพื้นที่ ที่ต้องการความสว่าง หรือ พื้นที่ ที่ต้องการให้สีออก เกิดเป็นรูปทรงของสถาปัตยกรรม หรือ รูปทรงลายละเอียดต่าง ๆ ที่ต้องการ

ในบางพื้นที่เมื่อปาดสีออกไปแล้ว แต่ต้องการเพิ่มเนื้อสีเข้าไปใหม่ ได้ใช้ก้านมะพร้าวลงเข้าไปตามพื้นที่เดิมที่ต้องการ จะเกิดร่องรอยลึกในส่วนที่เราได้ขีดขีดไปในช่วงแรกสีจะลงไปร่องต่าง ๆ ที่เราขีดไว้

เริ่มลงน้ำหนักในพื้นที่ ที่ต้องการเพิ่มน้ำหนักให้จุดเด่นขึ้นมาจากเดิมในโครงสร้างของสถาปัตยกรรม เพื่อแยกระยะหน้า กลาง และ ระยะไกล

ในพื้นที่ ที่ต้องการแสงขาว ใช้วัตถุมีคม เช่น ใบมีดคัตเตอร์ มาขีดให้เกิดแสงขาว ในขนาดที่กระดาศยังเปียกอยู่ และตกแต่งลายละเอียดต่าง ๆ ด้วยก้านแหลมของก้านมะพร้าว ในการขีดเส้นเล็ก ๆ

จากการทดลองการเขียนแบบเปียกบนเปียก โดยวัสดุเช่น ก้านมะพร้าว ไม้ต้นหมาก ก้านต้นหมาก ก้านผักตบชวา และใบมีดคัตเตอร์นั้น ทำให้เกิดรูปแบบหลายรูปแบบจากวัสดุที่นำมาใช้ เช่น ก้านมะพร้าว ให้ความชุ่มชื้นในขณะที่เขียน แต่ก็เกิดร่องรอย บนกระดาษในขณะที่เขียนเมื่อกดน้ำหนักมือ แรง เหมือนใช้ก้านของต้นหมากที่มีความแข็ง ความคมรูปทรงในโครงสร้างสถาปัตยกรรมได้ดี ในระดับหนึ่ง เพราะมีความแข็ง คม ของวัสดุ ใบมีดคัตเตอร์ มีความคม ง่ายต่อการขีดสีกออกจากกระดาษ แต่ก็สามารถควบคุมให้ไปตามการควบคุมของมือได้ดี

ภาพสมบูรณ์

ทดลองเขียนขั้นที่ 4 จากวัสดุ

- 1.ก้านมะพร้าว
- 2.ก้านและไม้ต้นหมาก
- 3.ก้านผักตบชวา

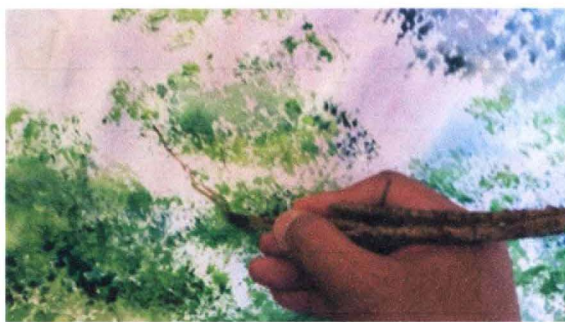
ทดลองนำกระดาษไปจุ่มน้ำให้ชุ่ม หลังจากนั้นนำก้านมะพร้าวที่ทุบแล้วมาจุ่มสีเพื่อลงบรรยากาศให้ทั่วกระดาษ ใช้ทางมะพร้าวจุ่มสีและนำมาทำสีบรรยากาศให้ทั่วกระดาษ รอจนสีชั้นแรกแห้งสนิท

เมื่อกระดาษแห้งสนิท นำก้านมะพร้าวจุ่มสี แล้วมากดลงเป็นจังหวะ จะเกิดลักษณะพื้นผิวแบบใบไม้

ใช้น้ำหนักด้วยสีที่เขียวที่เข้ม เพื่อสร้างปริมาตรน้ำหนักของใบไม้ และความหนาแน่นของการเป็นกลุ่มก้อน โดยใช้ก้านมะพร้าวกดลงไปเหมือนที่ทำในน้ำหนักแรก

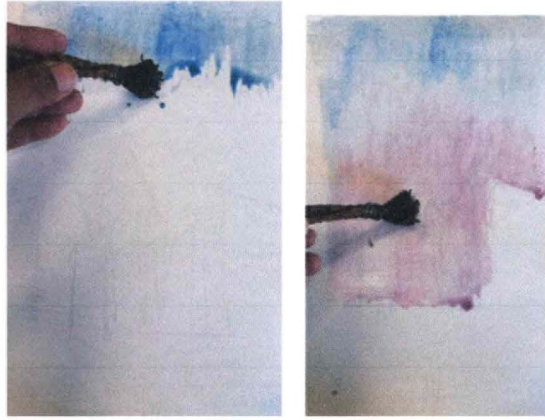
เก็บรายละเอียดด้วยก้านแหลมของก้านมะพร้าวด้วยสีน้ำตาลอ่อน และ เข้ม สร้างความเหมือนจริง ให้เกิดกับรูปภาพ โดยการเก็บรายละเอียดต่าง ภายในภาพ

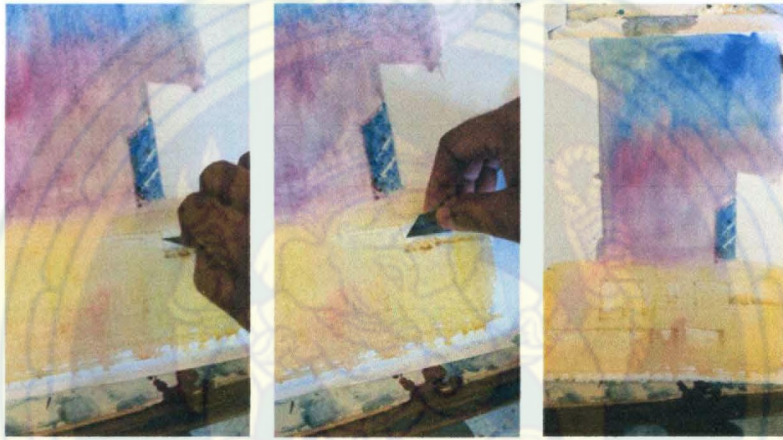
จากการทดลองโดยใช้ก้านมะพร้าว นั้น จะง่ายในการทำใบไม้ ซึ่งคล้ายกับการเขียนในงานภาพไทย แต่มีความนุ่ม กลมกลืนกันด้วยความเป็นสีน้ำ บนกระดาษ สร้างบรรยากาศที่ต้องการได้อย่างที่ต้องการ

ทดลองขั้นที่ 5

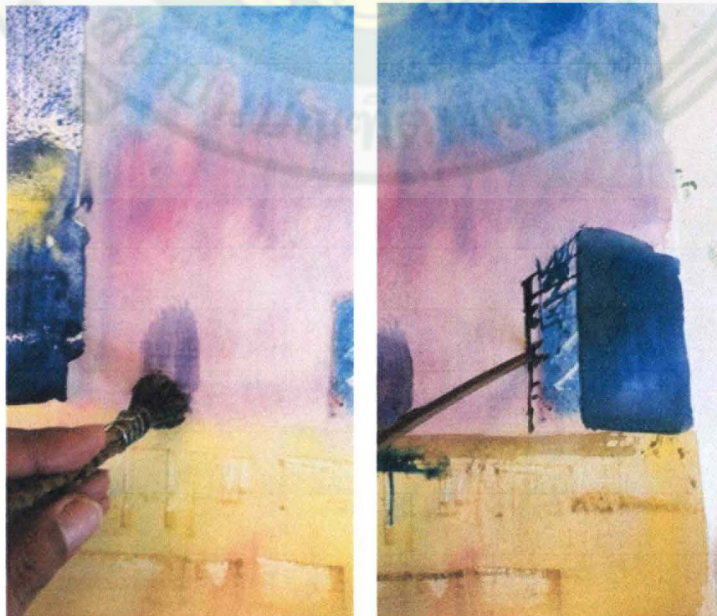
1. ก้านมะพร้าว
2. ก้านและใบต้นหมาก
3. ก้านผักตบชวา
4. ใบมีดคัตเตอร์
5. เกียงเขียนภาพ

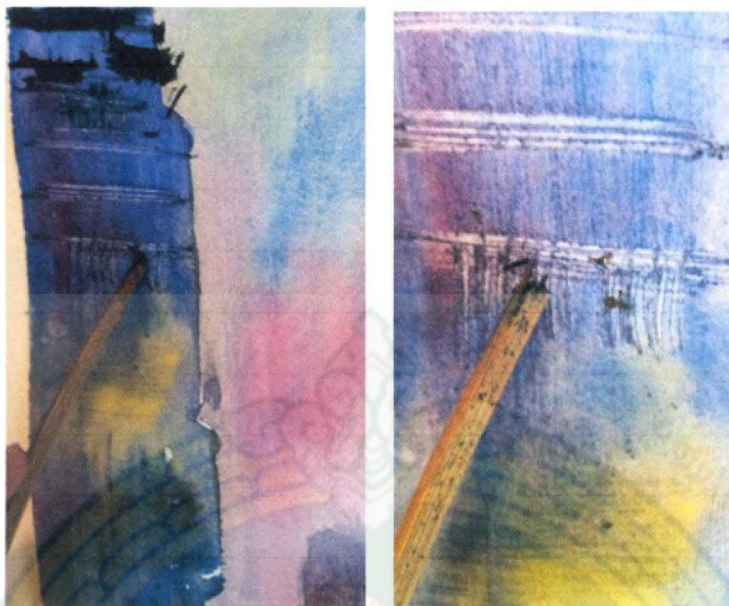
นำก้านมะพร้าวที่มีดรวมกัน มาลงสีในน้ำหนักแรก หรือทอ้งฟ้าซึ่งเป็นพื้นที่ใหญ่ที่สุดในภาพโดยลงสีไล่น้ำหนักจากฟ้าไปม่วง และลงพื้นที่ที่เป็นโครงสร้างสถาปัตยกรรมในภาพ ให้ชุมพอกันทั้งภาพ

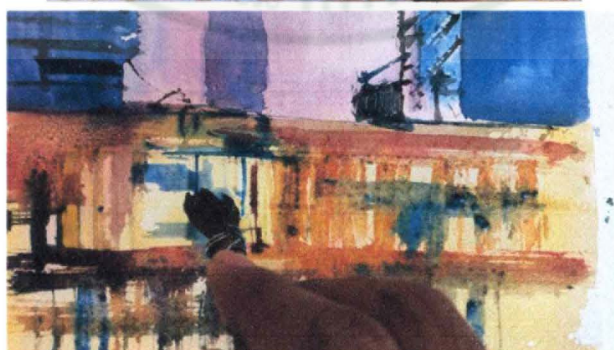
หลังจากนั้นนำใบมีดคัตเตอร์มาขูดในส่วนที่เป็นหน้าต่าง หรือขูดในพื้นที่ที่ต้องการแสงในภาพ

ลงสีที่มีน้ำหนักเข้มในส่วนพื้นที่ ที่แห้งแล้วเพื่อต้องการเพิ่มสถาปัตยกรรมตัวตึกในระยะไกลออกไป และพื้นที่ที่เข้มและเป็นเส้นเล็ก ใช้ก้านตมหมากจุ่มสีเขียนออกมาเป็นเส้นโครงสร้าง

นำก้านหมากมาขูดขีด พื้นที่ที่ต้องการให้เกิดเส้นหรือ แสง บนโครงสร้างตึกภายในภาพ เนื่องจาก การใช้ก้านหมากและใบคัตเตอร์ต่างกัน ก้านหมากสามารถควบคุมเส้นเล็กต่าง ๆ ได้ดี รวมทั้งเมื่อเราลง สีโดยก้านหมาก แต่ส่วนอีกด้านของก้านหมากสามารถขูดเป็นแสงออกมาพร้อมกับลงสีพร้อมกันได้ ด้วยดี

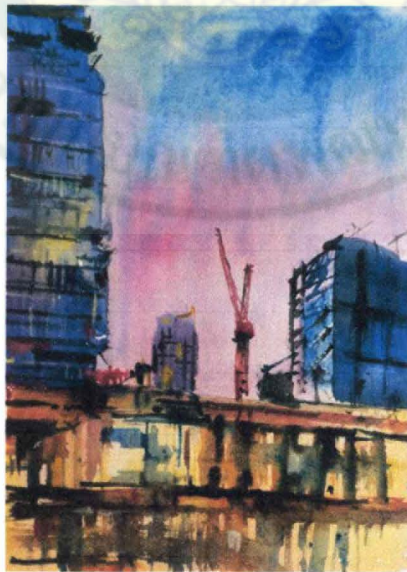
นำทางมะพร้าวมาลงน้ำหนักเข้มของแสงในระยะหน้าเพื่อเพิ่ม ระยะในภาพโดยทางมะพร้าว เมื่อ ลากหรือเขียนลงไป ทางมะพร้าวที่แห้ง สามารถเขียนออกมาเป็นเส้นได้หลายเส้นเมื่อเราลากเส้นไปใน ครึ่งเยวได้ จึงได้เส้นในหลายลักษณะและน้ำหนักเมื่อเร้เขียนในครั้งเดียว

ตกแต่งลายละเอียดต่าง ๆ ด้วยทางมะพร้าว และ ป้ายแหลมอีกด้านของทางมะพร้าวเพื่อให้ได้ภาพที่ สมบูรณ์

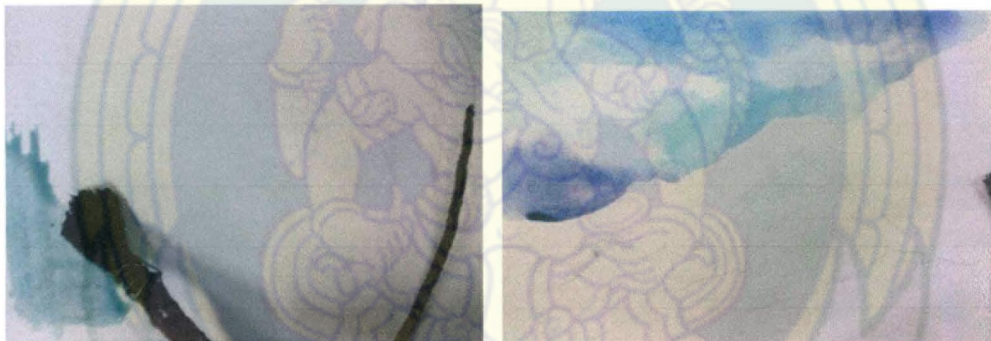
วัสดุต่าง ๆ ในการเขียนภาพ

การทดลองขั้นที่ 5 สามารถควบคุมทิศทางของวัสดุต่าง ๆ ได้ดีขึ้น รวมทั้งได้เห็นถึงทิศทางใหม่ ๆ ในการใช้วัสดุ เช่น ก้านทางมะพร้าว และ ก้านหมากเมื่อควบคุมให้เขียนเป็นเส้นต่าง ๆ ใดในครั้งเดียว ทั้งนี้ก้านใบหมากยังสามารถ ชีดให้เป็นแสงพร้อมทั้งเขียนสีในครั้งเดียวได้ด้วย เพื่อพัฒนางานในขั้นต่อไป

ทดลองขั้นที่ 6

1. ก้านมะพร้าว
2. ก้านและใบต้นหมาก
3. ก้านผักตบชวา
4. ใบมีดคัตเตอร์
5. เกียงเขียนภาพ

ใช้ก้านมะพร้าวที่มีดรวมกันลงพื้นที่ของท้องฟ้าเนื่องจากทางมะพร้าวสามารถอุ้มน้ำได้ดีในระดับหนึ่ง

นำทางมะพร้าวที่มีดรวมกัน มาลงนพื้นที่ของภูเขาและพื้นดิน ตัวเส้นของทางมะพร้าวจะสร้างรอยขีดข่วนกระดาศซึ่งคล้ายกับรอยของต้นไม้ในระยะไกล

เมื่อลงเสร็จเรียบร้อยแล้วตามที่ต้องการ ท้องฟ้า ภูเขา และ พื้นดิน หลังจากนั้นในขณะที่กระดาษ
ยังเปียกอยู่หลังจากลงสีน้ำครั้งแรก จึงนำของมีคม ในที่นี้ใช้เกียงเขียนภาพ มาขีดเพื่อต้องการร่องรอย
ของต้นไม้ ต่าง ๆ ในภาพ

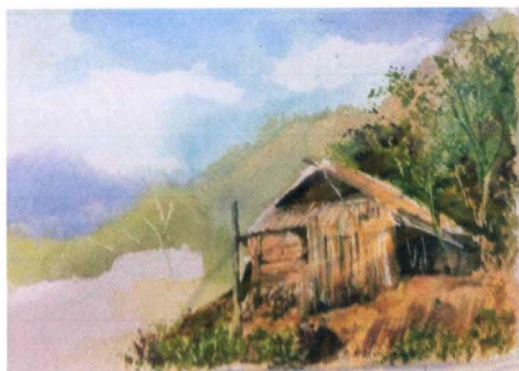
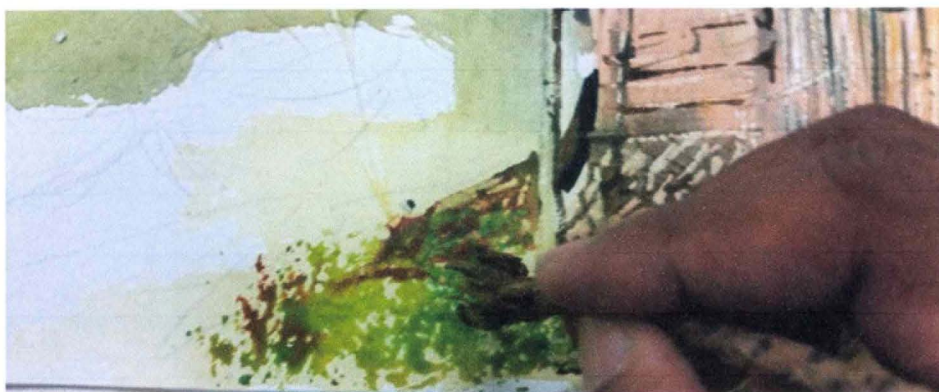
นำก้านผักตบชวามาลงสีบ้าน อาคารที่อยู่อาศัย เนื่องจากก้านผักตบชวามีลักษณะที่แข็งเมื่อลงไป
จะเกิดความเป็นเส้นต่าง ๆ ที่แยกออกจากกันเหมือนร่องรอยของไม้ไผ่ หรือบ้านที่ปลูกขึ้นมาจากไม้

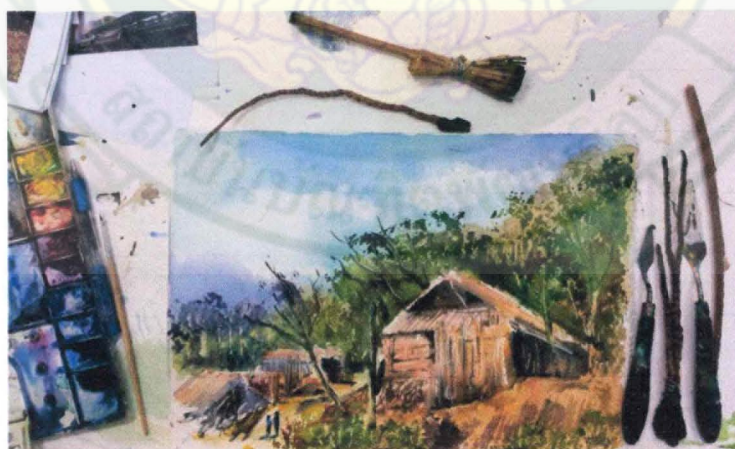
เมื่อลงพื้นที่ของโครงสร้างบ้านเสร็จแล้ว ในขณะที่ยังเปียกอยู่ จึงนำเกียงเขียนภาพซึ่งมีความคม มา
 ชูตขีดโดยควบคุมและขีดในโครงสร้างบ้านที่ต้องการความเป็นแสง เช่นส่วนของไม้ไผ่ ส่วนที่เป็นก้อนหิน
 ต่าง เพื่อให้เกิดความชัดเจนในแต่ละวัตถุ

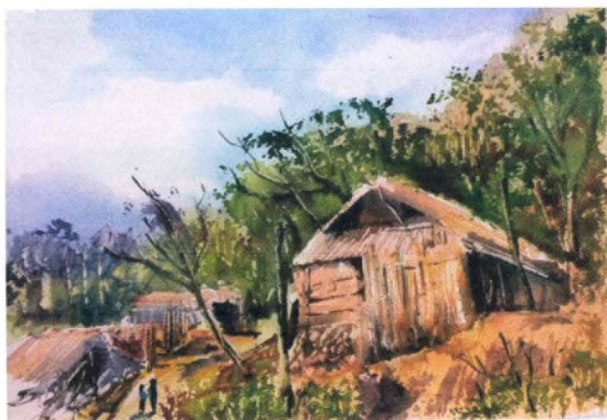
นำด้านแหลมของทางมะพร้าว มาตกแต่งหรือเขียนลายละเอียดต่าง ในตัวบ้าน และอุปกรณ์ต่าง
 ภายในภาพที่ต้องการเส้นเล็ก

นำทางมะพร้าว ขนาดเล็กมาจุด หรือแตะเพื่อให้เกิดลักษณะของใบไม้ต่าง ๆ ทั้งระยะใกล้และ ไกล พร้อมทั้งใช้เกียงเขียนภาพ ขูดเป็นแสงเพื่อให้เกิดร่องรอยของกิ่งไม้

วัสดุที่ใช้ในการเขียนภาพ

จากการทดลองทำให้ควบคุมทิศทางของวัสดุต่าง ๆ ที่นำมาเขียนได้ ทั้งนี้ ยังสามารถควบคุมจังหวะในการเขียนได้มากขึ้น วัสดุทางมะพร้าวสามารถนำมาสร้างร่องรอยได้หลายอย่างในการเขียนภาพทิวทัศน์ ทั้งยังควบคุมให้สามารถลงในพื้นที่ใหญ่ได้ แต่การเขียนต้องมีทางมะพร้าวหลายแบบ เพื่อง่ายในการใช้พื้นที่ใหญ่ และ พื้นที่เล็กต่าง ๆ ภายในภาพ

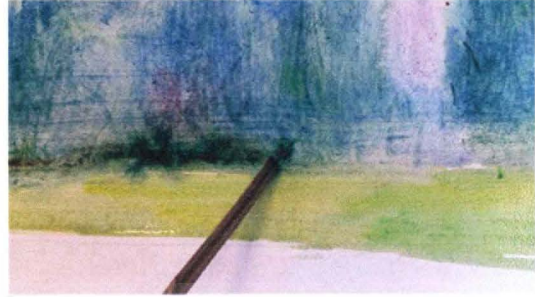
ทดลองขั้นที่ 7

1. ก้านมะพร้าว
2. ก้านและใบต้นหมาก
3. ก้านผักตบชวา
4. ใบมีดคัตเตอร์
5. เกียงเขียนภาพ

ใช้ก้านมะพร้าวลงสีท้องฟ้าพื้นหลังและภูเขาไปพร้อมกัน เพื่อให้สีผสมเข้าหากันได้ เนื่องจากก้านมะพร้าวสามารถอุ้มน้ำได้ดีในระดับหนึ่งทำให้การเขียนท้องฟ้าและภูเขาลงเป็นบรรยากาศเดียวกัน

ได้ โดยเส้นก้านของทางมะพร้าวทำให้เกิดร่องรอยเป็นเส้น ซึ่งคล้ายกับฝนตก สีจะติดลงไปในเรื่องรอย บางส่วนให้เกิดความชัดเจนในรูปทรงของภูเขา

ใช้ทางมะพร้าวลงพื้นที่ของทุ่งหญ้าสีเขียว และใช้ก้านหมากจุ่มสีเขียวเข้มเพื่อแบ่งระยะระหว่างทุ่งหญ้ากับภูเขาด้านหลัง

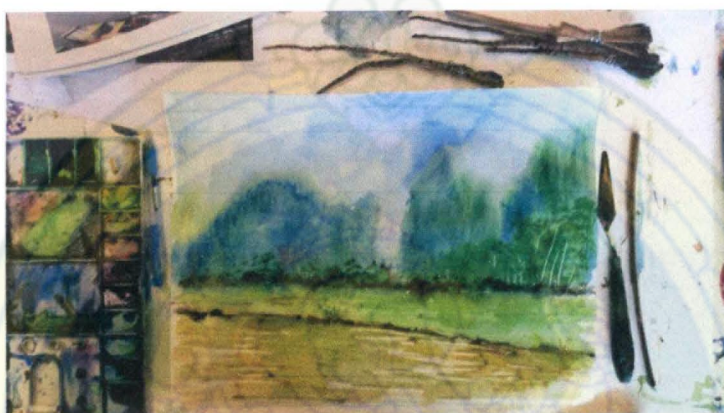
นำทางมะพร้าวที่ประดิษฐ์ออกมาให้มีขนาดเล็กลง มากด ลงให้เป็นต้นไม้ เหมือนการทดลองที่ 4 เมื่อลงไปได้อย่างที่ต้องการแล้ว จึงนำเกียงเขียนภาพ มาชูดอกให้เกิดเป็นเส้น แสงของต้นไม้ในระยะไกล

ใช้ก้านหมากลงน้ำหนักโดยใช้สีน้ำตาลลงเป็นคันดิน เพื่อแยกระหว่าง พื้นหญ้ากับพื้นน้ำ หลังจากนั้น ใช้ก้านผักตบชวาแห้งมาลากเป็นสัน เนื่องจากก้านผักตบชวาเมื่อโดนน้ำจะไม่รวมกันเป็นพุ่ม เมื่อเขียน จะมีความเป็นเส้นที่กระจายออก ลายรูปแบบ ทั้งเส้นเล็กและใหญ่ในการลากเส้นครั้งเดียว

ใช้ก้านผักตบชวาแห้งลากเป็นเส้นของน้ำโดยส่วนที่เส้นไม่โดนในขนาดที่ลาก หรือระบายสีลงไปนั้น
จะเป็นพื้นที่ว่างเหมือนแสงสะท้อนบนผิวน้ำ

วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเขียน

ภาพสมบูรณ์

จากการทดลองชิ้นที่ 7 สามารถควบคุม การเขียนด้วยวัสดุต่าง ๆ ได้ดีขึ้น เช่น

1. ทางมะพร้าว

จากภาพ สามารถอุ้มน้ำได้ปริมาณหนึ่งเมื่อแช่น้ำไว้ซักพักหนึ่ง ก่อนนำมาจุ่มสีแล้วเขียนบนกระดาษ จึงได้ทำทางมะพร้าวมาหลายขนาด ทั้งยังสามารถสร้างร่องรอยต่าง ๆ พร้อมกันในการเขียนได้ เมื่อลงน้ำหนักมือมากเกินไปก็จะเกิดร่องรอยบนพื้นผิวกระดาษ อีกทั้งปลายทางมะพร้าวด้ามแหลมเล็ก สามารถนำมาเขียนและเก็บเส้นลายละเอียดต่าง ๆ ได้ดี

2. ก้านผักตบชวาตากแห้ง

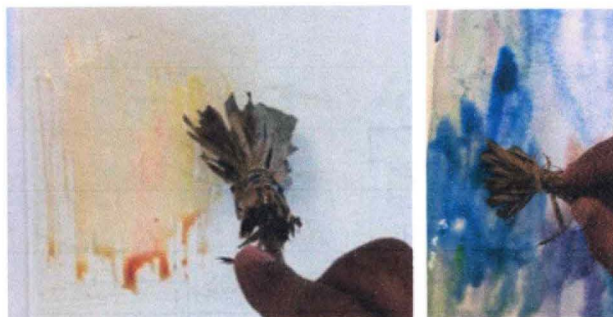
ถึงแม้จะมีความแข็งแต่สามารถอุ้มน้ำขึ้นมาได้ระดับหนึ่ง เมื่อเขียนเส้นต่าง ๆ ออกมาเป็นอิสระ แต่ก็สามารถควบคุมให้เป็นทิศทางต่าง ๆ ที่ต้องการได้ เหมาะกับการเขียนโครงสร้างสถาปัตยกรรมต่าง ๆ และการทำพื้นหญ้าและเก็บลายละเอียดของริ้วน้ำ

3. ก้านต้นหมาก

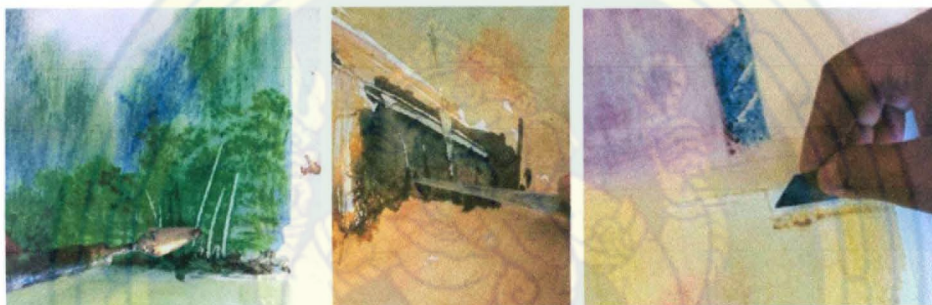
มีขนาดเล็ก สามารถเขียนพื้นที่เล็กต่าง ๆ ได้มีร่องตรงการ สีสามารถอยู่และเขียนเป็นเส้นลายละเอียดตามที่ต้องการได้ ทั้งยังขูดให้เกิดแสงได้เนื่องจากวัสดุมีความแข็งแรง

4. ใต้นหมาก

หมาก ยากต่อการควบคุม แต่ก็สามารถที่จะสร้างพื้นผิวต่าง ๆ ได้ แต่นำมาใช้อย่างที่ต้องการได้น้อยกว่าวัสดุอื่น เพราะยากต่อการควบคุม

5. เกียงเขียนภาพ และ ใม่ดคัตเตอร์ สามารถนำมาเขียนและขีดขีดให้เกิดเส้นต่าง ๆ ได้อย่างที่ต้องการ บางครั้งสามารถนำมาเขียนได้ในบางพื้นที่

สามารถนำมาเขียนและขีดขีดให้เกิดเส้นต่าง ๆ ได้อย่างที่ต้องการ บางครั้งสามารถนำมาเขียนได้ในบางพื้นที่

บทที่ 4

การสร้างสรรค์

จากการทดลองทั้งหมด 7 การทดลองด้วยกันจึงเริ่มทำงานสร้างสรรค์จากวัสดุต่าง ๆ เช่น ก้านมะพร้าว ก้านและใบต้นหมาก ก้านผักตบชวา ใบมีดคัตเตอร์ และ เกียงเขียนภาพ โดยการเดินทางบันทึกภาพตามสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งบางพื้นที่ ได้ร่างภาพมาทำงานสร้างสรรค์ที่ห้องทำงาน บางพื้นที่ก็เขียนสถานที่จริง โดยการเตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ ดังนี้

1.วัสดุสำหรับการเขียน

1.ก้านมะพร้าว 2.ก้านและใบต้นหมาก 3.ก้านผักตบชวา 4. ใบมีดคัตเตอร์ 5.เกียงเขียนภาพ

2.สีน้ำ และจานสี

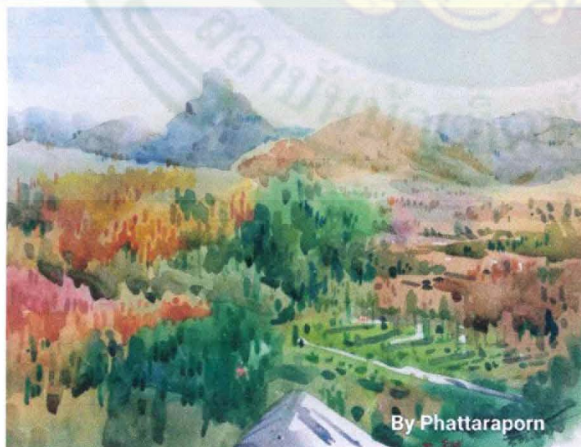
3.ถังใส่น้ำ

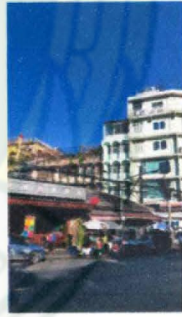
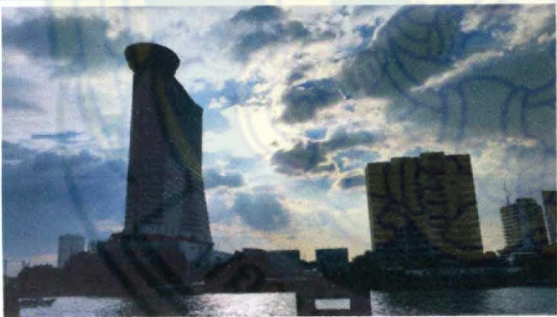

4.กระดาษ Fabriano Cotton 100%

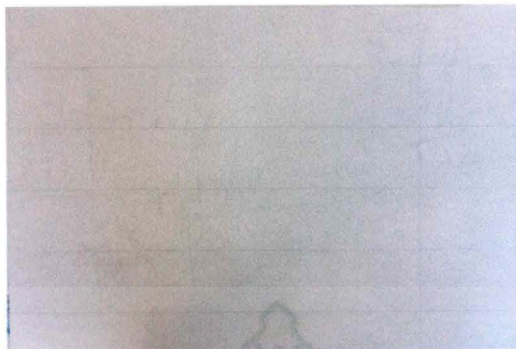

เมื่อเตรียมอุปกรณ์เรียบร้อยแล้ว หลังจากนั้นจึงหาสถานที่เพื่อสร้างงานวิจัย โดยเน้น ธรรมชาติ
ชีวิตในเมือง ผ่านภาพร่างต่าง ๆ ก่อนนำมาสร้างงานวิจัย

เมื่อได้ข้อมูลภาพร่างจากการเดินทาง จึงนำมาประมวลภาพถ่ายต่าง ๆ เพื่อนำมาสร้างผลงาน การเขียนวิจัย เรื่อง การใช้วัสดุนอกประเพณีในการเขียนสีน้ำภาพทิวทัศน์

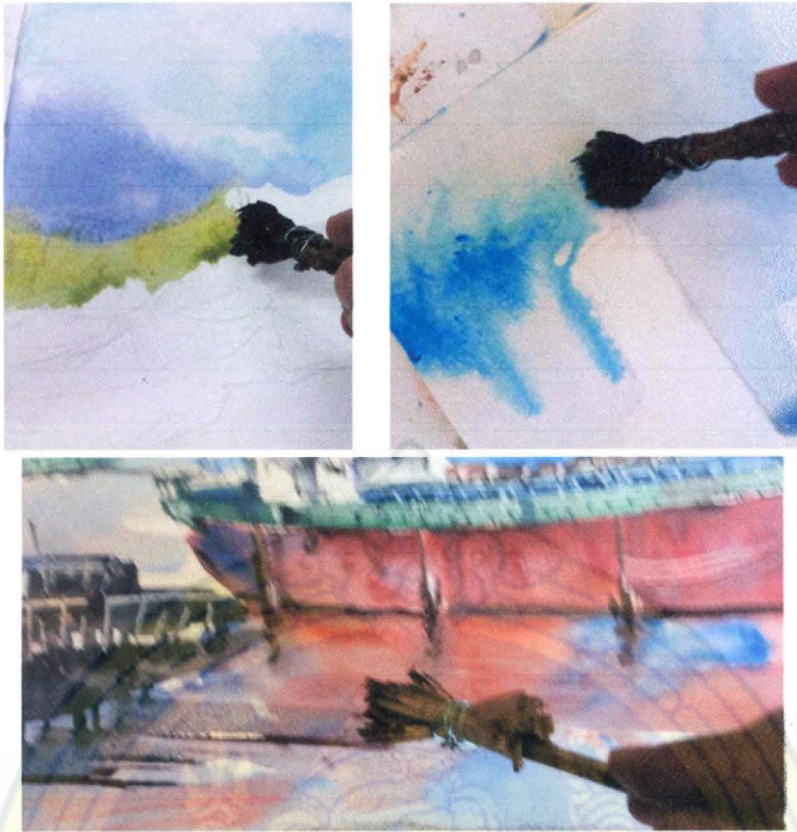
สร้างภาพร่าง จากข้อมูลที่ได้มา

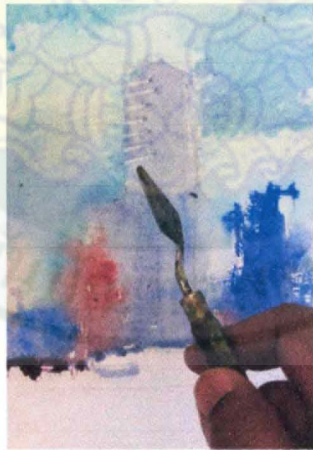
ผสมสี เพื่อการเขียนภาพ

เริ่มลงมือทำ

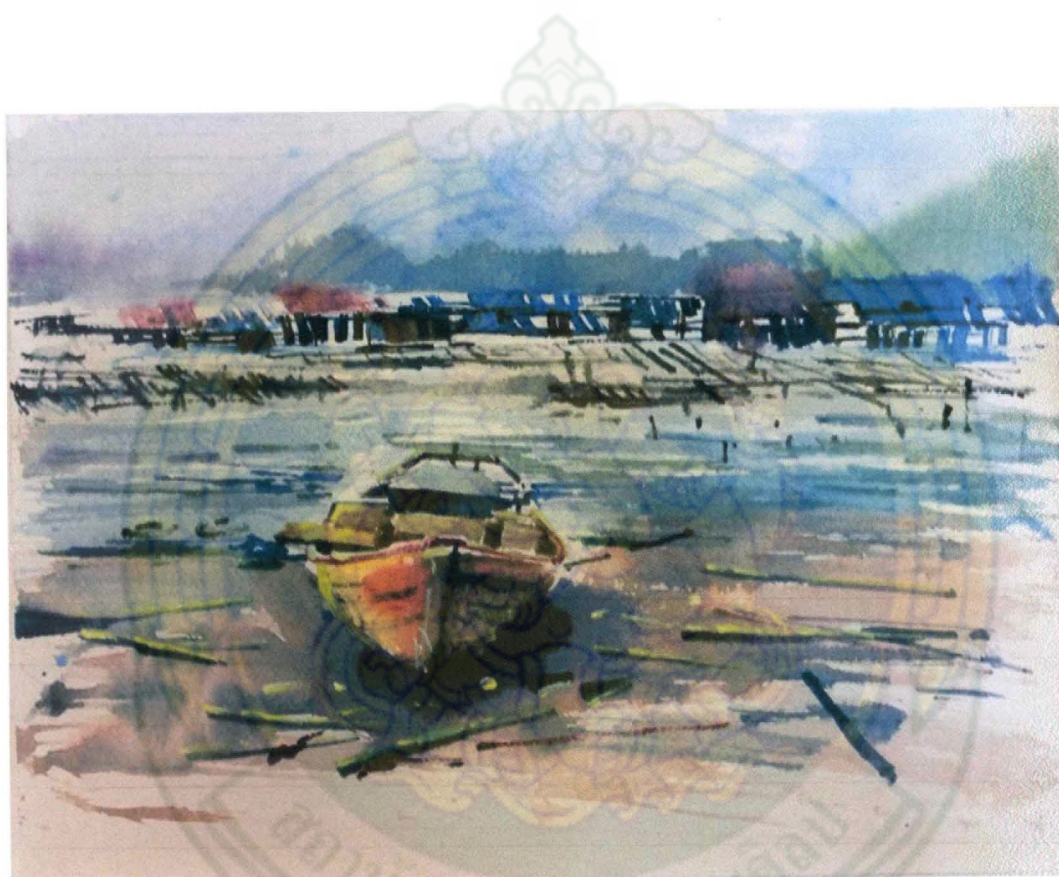

จากการทดลองการใช้ทางมะพร้าวมาทำพู่กันสำหรับเขียนนั้น ก่อนเขียนต้องจุ่มน้ำแช่ไว้ประมาณ 5 นาทีอย่างน้อย เพื่อให้อุ้มน้ำได้ระดับหนึ่ง สำหรับการเขียนและผสมสี แต่เมื่อลงกระดาษแล้วถ้ากดหรือถู จะทำให้เกิดร่องรอยบนพื้นกระดาษซึ่งต่างจากก้านฝักตบมีความนุ่มนวลมากกว่า

ส่วนเกียง หรือคัตเตอร์นั้น ทำมาทำให้เกิดร่องรอยหรือการขีดขีด ที่ขีดสีออกมาได้คมและมีความเป็นเส้น ทรงสถาปัตยกรรมได้ดีในการเขียน

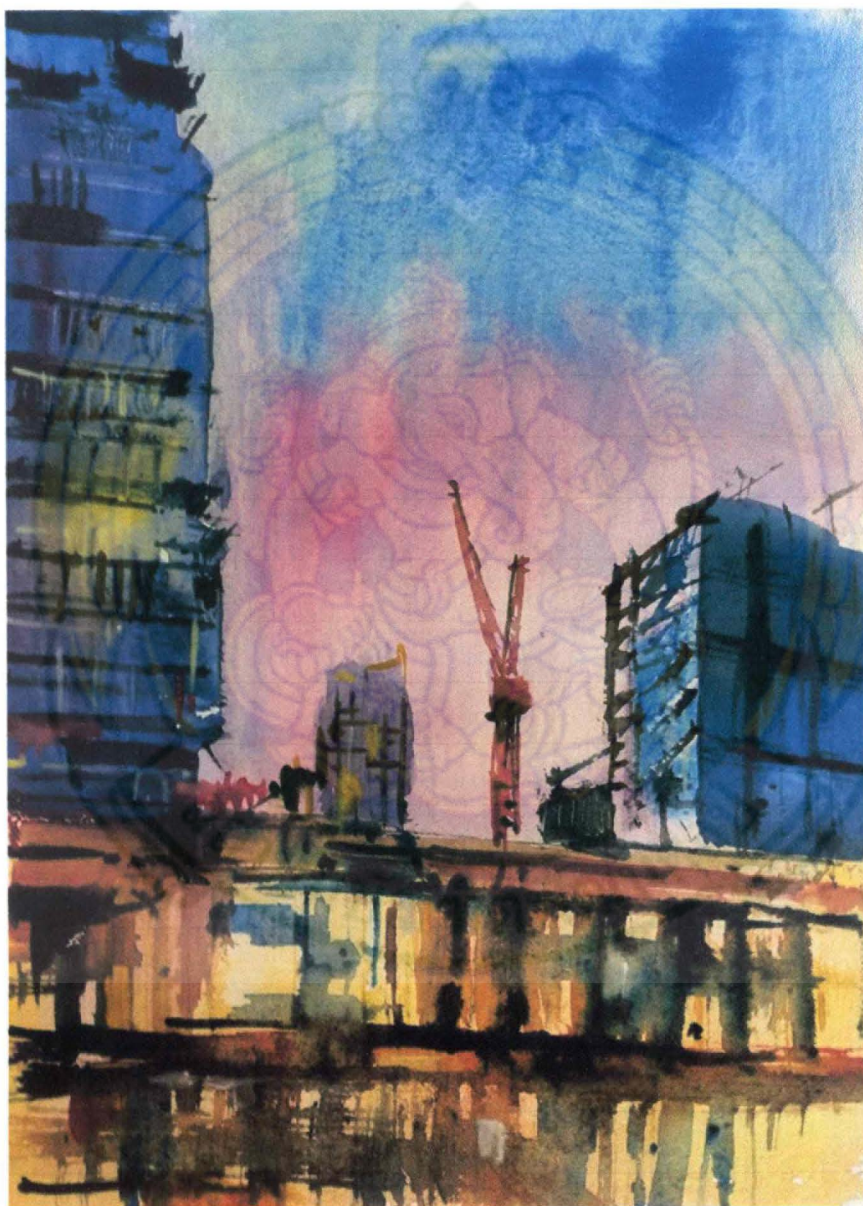
ภาพที่ 75

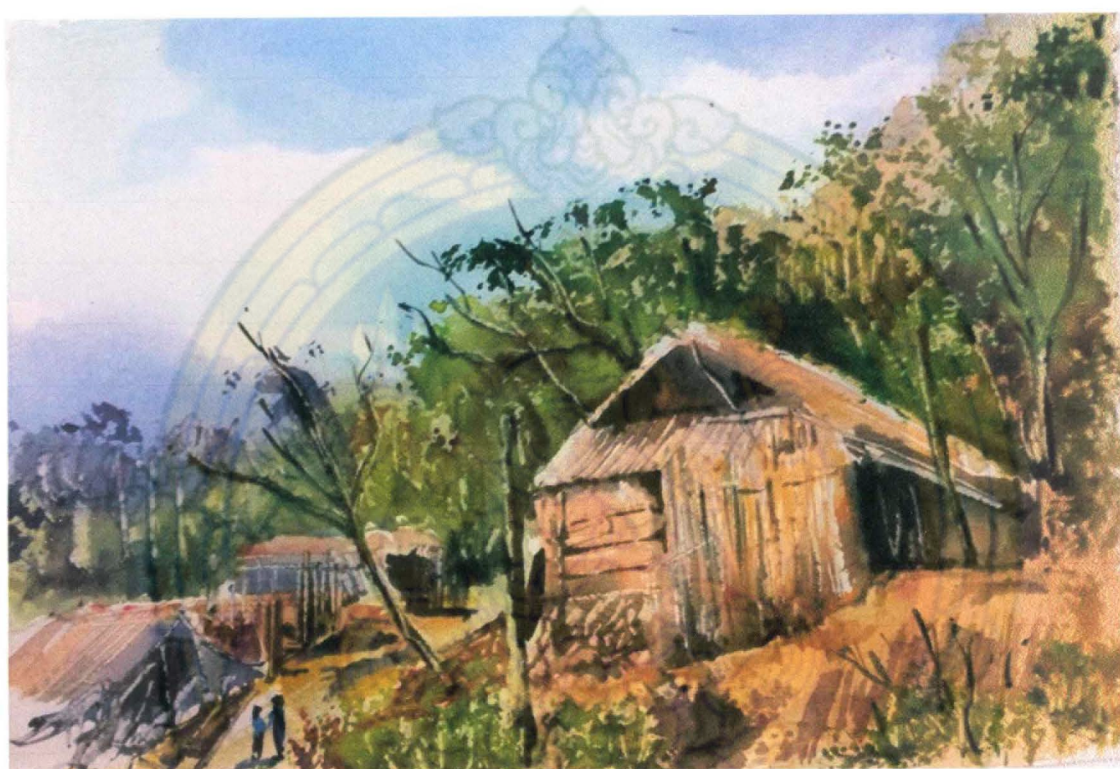
ภาพที่ 76

ภาพที่ 77

ภาพที่ 78

ภาพที่ 79

ภาพที่ 80

ภาพที่ 81

ภาพที่ 82

บทที่ 5

บทสรุป

จากการทดลองจะเห็นได้ว่าการเขียนด้วยวัสดุต่าง ๆ ที่หามาจากธรรมชาตินอกจากพู่กันที่ประดิษฐ์ขึ้นมา ขยายตามท้องตลาด เป็นตัวชี้ได้ว่า วัสดุทั่วไปในธรรมชาติก็สามารถนำมาสร้างสรรค์ผลงานสีน้ำในรูปแบบประเพณีนิยมด้วยกันได้ ต่างเพียงร่องรอย ที่เกิดขึ้นจากวัสดุที่นำมาใช้ เช่น ทางมะพร้าว เมื่อเราจุ่มน้ำน้อย หรือ นำมาเขียนทั้งที่ยังไม่อุ้มน้ำพอจะทำให้เกิดร่องรอย ที่ฝังลึกไปในเนื้อกระดาษ

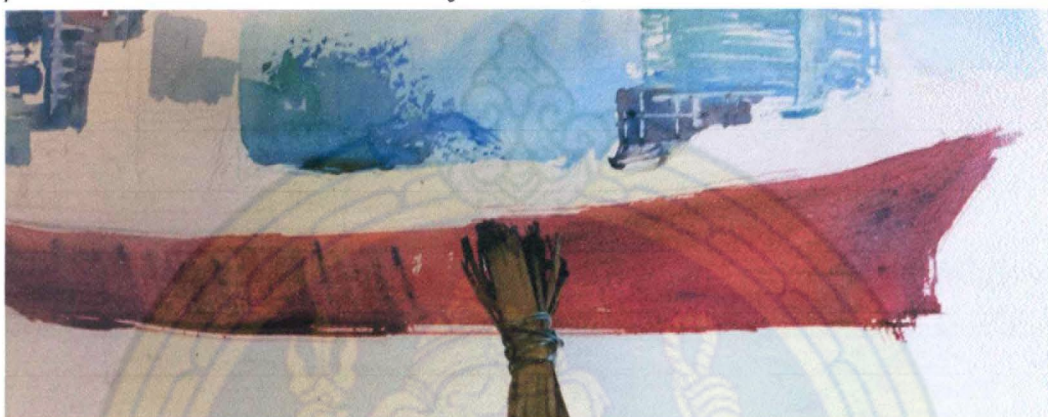

ซึ่งเป็นร่องรอยที่แตกต่างจากตัวพู่กัน และตัวพู่กันเองก็ไม่สามารถสร้างร่องรอยดังกล่าว ซึ่งขึ้นอยู่กับนำไปใช้ในการเขียน หรือให้เกิดพื้นผิวบนภาพแบบไหน ทั้งนี้ตัวก้านมะพร้าวเองยังสามารถสร้างรูปแบบต่าง ๆ ได้เมื่อนำมาจุ่ม หรือ การทำซ้ำ ลงบนพื้นผิวที่ต้องการให้เกิดเป็นต้นไม้หรือใบไม้ต่าง ๆ ออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติ

ผักตบชวาถึงแม้จะมีความแข็งแต่สามารถอุ้มน้ำขึ้นมาได้ระดับหนึ่ง เมื่อเขียนเส้นต่าง ๆ ออกมาเป็นอิสระ สามารถควบคุมทิศทางและปริมาณน้ำในการเขียนได้ เมื่อเราต้องการความเป็นพื้นผิว ทิศทางควบคุมได้ ผักตบชวาสามารถสร้างทิศทางและรูปทรงต่าง ๆ ได้

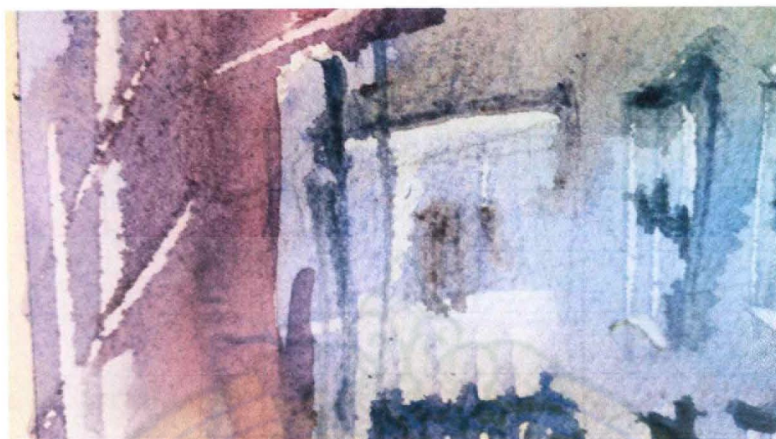
ทั้งนี้ยังสามารถใช้ได้ในพื้นที่ใหญ่และเล็ก มีความแข็งแรงกระด้างและอุ้มน้ำได้ในทางที่ต้องการเขียนในรูปแบบเปียกบนเปียกและแห้งบนแห้งได้

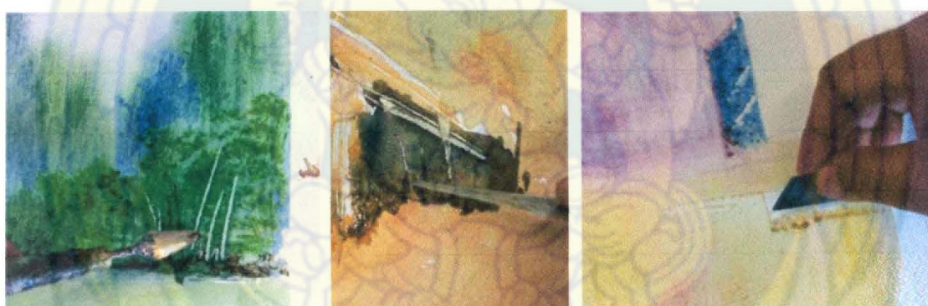
มีขนาดเล็ก สามารถเขียนพื้นที่เล็กต่าง ๆ ได้มีร่องทรงการ สีสามารถอยู่และเขียนเป็นเส้นลายละเอียดตามที่ต้องการได้ ทั้งยังขูดให้เกิดแสงได้เนื่องจากวัสดุมีความแข็งแรงและยืดหยุ่นได้ ทั้งนี้มีร่องตรงกลางก้าน สามารถให้สีลงไปยังพื้นผิวกระดาษที่ต้องการได้

ใบหมากแห้ง ยากต่อการควบคุม แต่ก็สามารถที่จะสร้างพื้นผิวต่าง ๆ ได้ แต่นำมาใช้อย่างที่ต้องการได้น้อยกว่าวัสดุอื่น ทั้งนี้ถ้ามัดรวมกันไม่ดี ทำให้ใบหมากรวมตัวกันไม่แน่นแล้วจะควบคุมได้ยากกว่าเดิมมาก

เกียงเขียนภาพ และ ใบมีดคัตเตอร์ ทำให้เกิดร่องรอยบนพื้นผิวกระดาษ สามารถขูดสีออกจากพื้นผิวกระดาษได้ ทั้งนี้ยังสร้างพื้นผิวที่นูน ได้ทั้งเส้นเล็กและใหญ่ ควบคุมเป็นเส้นตรง และอิสระได้ตามที่ต้องการ

สรุปแล้วการสร้างงานวิจัยครั้งนี้เพื่อหาความแตกต่างจากการเขียนด้วยพู่กันทั่วไปนั้น โดยนำวัสดุต่าง ๆ มาใช้นี้ เพื่อทำให้เกิดความแตกต่าง และเหมือนกันจากภาพ ซึ่งความแตกต่างทั้งหลายที่เกิดขึ้นนี้ ต้องมีการพัฒนาทักษะฝีมือและเทคนิค ซึ่งบางเทคนิคนั้นสามารถสร้างสรรค์ผลงานได้ทั้งภาพ บางเทคนิคนำมาใช้เพื่อสร้างพื้นผิวบางอย่างได้ โดยนำหลายเทคนิคมารวมกัน ก็สามารถสร้างผลงานได้อย่างที่ต้องการ

บรรณานุกรม

น. ณ ปากน้ำ, สื่อบัตรงานแสดงนิทรรศการสีน้ำของกลุ่ม “WHITE” ,อมรินทร์การพิมพ์,กรุงเทพ 2525

กำธร สติรกุล ,หนังสือชุดภาพกรุงรัตนโกสินทร์สองร้อยปี ,องค์การค้าของคุรุสภา, กรุงเทพ 2525

สืบค้นจาก

<http://amez.hubpages.com/hub/Palette-Knife-Painting-and-Color-Mixing-History>

<http://4.bp.blogspot.com/>

<http://www.abbeville.com/images-catalog/full-size/9780789209337.interior06.jpg>

http://www.artknowledgenews.com/files2009b/John_Marin_Brooklyn_Bridge.jpg

http://www.artistdaily.com/cfs-filessystemfile.ashx/___key/

<http://www.art-mine.com/for-sale/paintings-submedium-watercolor/history-of-watercolor-painting>

<http://www.artsupplies.co.uk/item-fabiano-artistico-watercolour-paper.htm>

<http://www.bloggang.com/data/d/dansivilai/picture/1305806471.jpg>

http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Luoshenfu_Gu_Kai_Zhi.jpg

http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Les_Tr%C3%A8s_Riches_Heures_du_duc_de_Berry_Janvier.jpg

http://www.coolswop.com/public/items/3780/xl/0141307_2.jpg

http://en.wikipedia.org/wiki/Charles_Webster_Hawthorne

http://en.wikipedia.org/wiki/File:Green_Sky_Landscape_Charles_Webster_Hawthorne.jpeg

http://en.wikipedia.org/wiki/Watercolor_painting

<http://www.facebook.com/photo.php?fbid=686223868059808&set=pb.273089419373257.-2207520000.1375104732.&type=3&theater>

<http://www.google.co.th/search?q=scrollwork&sa>

<http://www.gardatrading.com/wp-content/uploads/2013/01/gum-arabic.jpg>

http://www.hhkint.com/catimages/washable_paint_thum.jpg

<http://www.hhkint.com/catimages/co-thum.jpg>

<http://www.handprint.com/HP/WCL/paper2a.html>

http://i95.photobucket.com/albums/l136/lingjaidee/rev_2.jpg

http://m8.photobucket.com/albumview/albums/emperpep/review/HPIM5312_resize_resize.jpg.html

http://m8.photobucket.com/albumview/albums/emperpep/review/HPIM5330_resize_resize.jpg.html

http://m8.photobucket.com/albumview/albums/emperpep/review/HPIM5312_resize_resize.jpg.html

<http://www.manager.co.th/Science/ViewNews.aspx?NewsID=9510000048321>

http://www.metmuseum.org/toah/images/h2/h2_25.97.1.jpg

http://www.metmuseum.org/toah/images/h2/h2_50.130.73.jpg

http://media.mutualart.com/Images/2012_06/22/11/110933455/a775920b-e33f-4487-90e6-2911e024acb3_273.Jpeg

http://media.mutualart.com/Images/2012_06/22/11/111625282/1d879917-3cb6-4170-ba7c-87c31d2c9406_273.Jpeg

<http://www.nanmee.com/img/upload/products/11/0201102070240438faab433e54e2cfe1031fd16a3f5480.jpg>

http://www.oknation.net/blog/home/blog_data/279/2279/images/ART1/thailand001.JPG

<http://www.painting-with-a-palette-knife.com/wp-content/uploads/2012/01/painting-with-a-palette-knife.jpg>

<http://pamibe.com/2013/04/albrecht-durer/>

<http://photonlab.com/wp-content/uploads/2013/02/Saffron-1957-by-Mark-Rothko-OSA253.jpg>

<http://riversfromeden.wordpress.com/2012/05/10/more-inventions-of-the-ancient-near-east/>

http://www.rongpim.com/know_paper.php

http://www.saudiaramcoworld.com/issue/200502/images/GUM_1_56172.jpg

<http://s.exaidea.com/upload2/1/20120313/9b8fc64d1eee9b0e4ff32c63f59c399e.jpg>

<http://www.watercolorpainting.com/wcart/uvwxyz/whistler1894roseandsilver.jpg>

<http://www.whimsie.com/w%20reeves%20paint%20box%201784%20to%201789.htm>

<http://www.whimsie.com/w%20reeves%20paint%20box%201784%20to%201789.html>

<http://th.wikipedia.org/wiki/>

<http://en.wikipedia.org/wiki/File:Boucicaut-Meister.jpg>

<http://www.winsornewton.com/about-us/our-history/>